

HANN S · HEINZ · EWERS'S
ALRAUNE
EGYKÜLÖNÖS · TEREMTÉS · TÖRTÉNETE
REGÉNY

FORDITOTTA

PAJZS · ELEMÉD

ÁRA **6** KOR.

TEVAN · KIADÁS

Hans Heinz Ewers

Alraune

(Egy különös teremtés története)

Tevan-Kiadás, 1917

[Tartalomjegyzék](#)

Hanns Heinz Ewers 1871-ben született Dusseldorfban. Hamar hírnevet szerzett kötetnyi satírikus poézisével, valamint egy vándor színtársulat tagjaként nyújtott alakításaival. 1907 és 1922 között több kötetnyi rövidke történetet alkotott, valamint olyan jelentős műveket, mint "A bűvészinás", az "Alraune" (a '20-as években megfilmesítették) és a "Vámpír". Karrierje csúcspontjaként Hitler uralma alatt a fasiszta írószövetség elnökének kétes tisztjét töltötte be. 1943-ban Berlinben halt meg.

Fantasztikus és hátborzongató történetei igen népszerűek

ELŐHANG

Csak nem tagadod, kedves barátnőm, hogy vannak lények - nem emberek és nem állatok - különös lények, akiket egy képtelen gondolat elvetemült gyönyöre hozott létre?

Tudod, én szelíd barátnőm, jó a törvény, jók a szabályok, a szigorú normák: Jó a nagy isten, aki e normákat, szabályokat és törvényeket megalkotta. És jó az ember, aki tiszteletben tartja őket, aki alázattal és béketűréssel jár az útján s híven követi jóságos istenét.

Van aztán a Fejedelem, aki gyűlöli a jót, aki szétrombol törvényt és normát. Alkot is, de - jól jegyezd meg - *a természet ellenére*.

Rossz és gonosz. És gonosz az ember, aki követi. A sátán fajzata ő.

Gonoszság, nagy gonoszság: belekontárkodni az örök törvényekbe és vakmerő kézzel kiforgatni őket ércből való sarkaikból.

Csak tegye a Gonosz. Hatalmas úr segíti: a sátán; cselekedjen saját büszke kényekedve szerint. Rúgja fel a szabályokat, forgassa ki, állítsa fejtetőre a természetet. De őrizkedjék: bármit alkosson is, hazugság és hamis szemfényvesztés csak. Magasba nyúlhat, egekbe nőhet a műve - de végül is összedől és bukásával maga alá temeti kigondolóját, a gőgös bolondot.

.oOo.

A különös leányt professzor dr. med. ten Brinken v. b. t. t. ő excellenciája teremtette, teremtette pedig - *minden természeti törvény ellenére*. Ha a gondolat mástól származott is, a teremtés munkáját egyedül végezte. Ez a lény, akit megkereszteltek és *Alraune-nak* neveztek, felnőtt és élt embermódra. Amihez nyúlt, arannyá változott, amerre nézett, a vad ösztönök hahotáztak. Bűnök fakadtak, ahova mérges lehelete elért s könnyű lába nyomán sápadt halálvirágok nőttek. Az verte agyon, kinek agyában gondolata megfogamzott: Braun Frank, az élet sebesültje.

.oOo.

Nem neked írtam ezt a könyvet, szőke testvércém. A te szemeid kékek és jók és nem ismerik a bűnt. Napjaid, mint a kék glycénák nehéz bogyói, szemenként hullanak a puha szőnyegre: lábam könnyedén, lágyan siklik tova szelíd életed verőfényes lugasán.

Szőke gyermekem, álomtalan napjaim testvércéje, nem neked írtam ezt a könyvet.

Hanem neked írtam, vad, bűnös testvére lázas éjszakáimnak. Ha árnyék borul a földre s a haragos tenger fölfalja a nap aranyát, élénk méregzöld sugár cikázik a hullámokon. A bűn kacaja ez; a halálfélelmes, szürke hétköznapok felett. És kinyújtózik a kacaj a csendes vizek felett, magasba szárnyal és kérkedik üszkös sárga, vörös és sötétlila színeivel. Liheg a mély éjszakán által és szétöklendezi pestises lehelletét minden országokba.

Ha megcsap forró lehellete, kitágul a szemed és merészebben emelkedik fiatal melled. Megreszketnek orrcimpáid s ujjaid legyezősre tárulnak. Szürke napjaidról lehull a polgári fátyol s kibúvik a kígyó a fekete éjből. Felbukik, testvérem, vad lelked, teli méreggel és minden gyalázatra készen. És kínokból és vérből és csókokból és kéjből felujjong az égbe és leordít a pokolba.

Bűneim testvére, neked írtam ezt a könyvet.

ELSŐ FEJEZET

Mely bemutatja, milyen volt a ház, melyből Alraune gondolata a világba pattant

A fehér ház, melyben ten Brinken Alraunét elgondolták, a Rajna mellett feküdt, kissé kívül a városon, a hosszú Villenstrasse-ban, mely a régi érseki palotától, a mai egyetemtől indul ki. Akkoriban Gontram Sebestyén igazságügyi tanácsos lakta, de már jóval Alraune születése és megteremtése előtt is állott a ház.

Az utcáról belépve, az út hosszú, ocsmány kerten át vezetett, mely kertészt sohasem látott. Ezen áthaladva a házhoz jutottál, melyről hullott a vakolat; a küszöböt hiába kerested, nem találtad. Hívásodra, kiáltásodra senki sem jelentkezett. Ha belökted az ajtót s beléptél, piszkos, mosatlan falépcsőn kellett felkapaszkodnod. S valami nagy macska ugrott el előtted a sötétben.

Máskor a nagy kertet ezer majom népesítette be. A Gontramgyerekek: Frida, Fülöp, Palika, Emilke, Józsika és a kis Farkas. Mindenütt ott voltak, megbújtak a faágak között s lecsúsztak a földbe vájt mély gödrökbe. Meg a kutyák. Két szemtelen spicli és egy korcs fox. Azonkívül Manasse ügyvéd úr törpe pincse, barna, gömbölyded, birsalmasajthoz hasonló jószág, alig tenyéryi. Cyklopnak hítták.

Lármától és kiáltozástól visszhangzott a kert. Az alig egy esztendő kis Farkas gyerekkocsiban feküdt és bömbölt konokul órák hosszat. Csak Cyklop tudott versenyezni vele; csaholt szünet nélkül rekedten, szagatatottan. Nem mozdult a helyéről, mint a kis Farkas, csak ugatott, üvöltött.

A Gontramgyerekek késő estig őrzöngtek a bokrok között. Frida, a legidősebb volt megbízva a felügyelettel; vigyáznia kellett, hogy a testvérek illedelmesen viselkedjenek. Véleménye szerint illedelmesek is voltak. Hátul, az elpusztult bodzalugasban ült barátnőjével, a kis Wolkonski hercegnővel. Fecsegték, vitatkoztak, hiszen nemsokára tizennégy évesek

lesznek, olyan korban, hogy akár férjhez is mehetnek. De szeretőt mindenesetre tarthatnak.

Azonban mindketten vallásosak lévén elhatározták, várnak egy keveset a dologgal, legalább tizennégy napot még, az első szent áldozás utánig, amikor is hosszú szoknyát kapnak és felnőtt-számba mennek. Akkor aztán lehet szeretőt tartani.

Ezért az elhatározásért igen erényesnek tartották magukat. Jó lenne templomba menni - gondolták - a májusi ájtatosságra. Számot kéne vetni magukkal e napokban, komolyan és józanul viselkedni.

- És talán a Schmitz is ott van! - szólt Gontram Frida. De a kis hercegnő az orrát fintorgatta:

- Eh, a Schmitz!

Frida megragadta a karját.

- És a kéksipkás bajorok! - Wolkonski Olga kacagott.

- Azok? - Azok? - hólyagok. Tudod Frida, *művelt* diákok nem is járnak templomba.

Ez bizony igaz volt, művelt diákok nem tettek ilyesmit.

Frida felsóhajtott. Félretolta a kocsit a bömbölő kis Farkassal és megrúgta Cyklopot, aki a lábába akart harapni.

Igen, a hercegnőnek igaza volt, a templomba kár lett volna elmenni.

- Itthon maradunk! - határoztak a lányok s visszatértek a bodzalugasba.

A Gontramgyerekek mohón vágyakoztak az életre. Nem tudták - de sejtették, vérükben volt, hogy fiatalon, frissen, életük virágjában kell meghalniok. Hogy abból az időből, ami más embernek adatott, csak arasznyi rész az övék. Lármáztak, őrzöngtek, ettek-ittak csömörlésig, úgy hogy megháromszorozták az idejüket. A kis Farkas három baby helyett bömbölt kocsijában. Testvérei annyit száguldoztak ideoda a kertben, mintha negyvennyolcan lennének, nem négyen. Piszkosak voltak, taknyosak, rongyosak s valamijük mindig vérzett; vagy az ujjukba vágta, vagy a térdüket nyúzták le, vagy jól összekarcolták magukat.

Mikor a nap lebukott, a Gontramgyerekek elhallgattak. Visszatértek a házba, bementek a konyhába. Jókora halom vajaskenyeret fogyasztottak el,

vastagon megrakva sonkával, hurkával. És megitták a vizüket, melyet a nagy cseléd némi borral vörösre színeztet.

Majd a mosdatás következett. Levetkőztette, szapulóba mártotta őket és fekete szappannal, kemény kefével megsúrolta, mint egy pár csizmát. Így se lettek tiszták. A szapulóban ismét bömböltek és tomboltak a vad kölykök.

Majd halálra fáradtan ágyukba másztak. Mint egy zsák krumpli zuhantak a párnák közé és nem mozdultak többet. Mindig elfelejtettek betakarózni, a cseléd dobta rájuk a paplant.

.oOo.

Többnyire ilyenkor szokott jönni Manasse ügyvéd. A lépcsőn felkapaszkodva pár ajtón bezörgetett a botjával. Nem kapott választ. Akkor belépett.

Gontrammé elébe ment. Magas asszony, csaknem kétakkora, mint a törpe Manasse úr, aki gömbölyded volt és nagyban hasonlított csúf kutyájához, Cyklophoz. Arcán, állán és szája felett rövid tüskék nőttek s középen kicsi, gömbölyű orra olyan volt, mint egy hónaposretek. Hápogva beszélt, mintha be akarna kapni valakit.

- Jóestét Gontrammé! - köszönt. - A kolléga úr nincs még itthon?

- Jóestét ügyvéd úr, helyezkedjék kényelembe, - mondotta a magas asszony.

- Azt kérdezem, nincs-e még itthon a kolléga úr?! - ordított a kis Manasse. - És hozassa be a gyereket, hisz az ember a saját szavát se érti!

- Mi? - kérdezte Gontrammé és kivette füléből az antiphont. - Ja úgy! A kis Farkast! Szerezzen maga is ilyen holmit ügyvéd úr, akkor nem fogja hallani. Billa, Billa! -kiáltott ki az ajtón. - Vagy Frida! Nem halljátok? Hozzátok be a kis Farkast!

Barackszín pongyolában volt még. Dús gesztenyeszín haját rendetlenül tűzte fel; fele lebomlott. Tágra nyílt, perzselő, nyugtalan tűzzel teli szemei végtelenül nagynak tetszettek. De halántékainál horpadt volt a homloka, orra keskeny és beesett és sápadt bőre feszült a csontokon. Az arcán nagy hektikás foltok égtek.

- Van egy jó szivarja, ügyvéd úr? - kérdezte.

Az ügyvéd bosszúsan, csaknem bőszen vette ki a tárcáját:

- Hányat szítt már máma Gontramné?

- Körülbelül huszat, - nevetett az asszony. - De tudja, abból a vacakból, ami darabonként négy pfennigbe kerül! Jót fog tenni a változatosság. Ezt a vastagot, ezt adja! - És kivett egy nehéz, csaknem fekete Mexikót.

Manasse úr felsóhajtott:

- Mit gondol? Meddig tart még?

- Legalább ne dohányozna annyit! - csaholt a kis ügyvéd.

Az asszony rábámult. Felhúzta keskeny kék ajkait, hogy kilátszottak fehér fogai:

- Mit mond, Manasse? Ne dohányozzak? Ugyan hallgasson már! Hát mit csináljak? Gyereket szüljek - minden esztendőben egyet - háztartást vezessek, a porontyokkal a nyakamon, emellett itt a galoppierende - és még csak ne is dohányozzak? - A sűrű füstöt Manasse arcába fújta, hogy köhögött belé.

Az ügyvéd félig mérgesen, félig szeretettel és bambán nézett rá. Ez a kis Manasse az Esküdtszék előtt mindenkinél arcátlanabb volt; a tréfák, az éles szavak sose hiányoztak a beszédéből. Csholt, marakodott, harapott kíméletlenül, bátran. Itt azonban, e kiaszott asszony előtt, kinek a teste csontváz volt, a feje mint halálfő vigyorgott, aki háromnegyedrészen a sírban volt már esztendőik óta s most mosolyogva ásta sírja utolsó negyedét, itt érezte a félelmet. Rakoncátlan, csillogó hajfürtjei, melyek még most is egyre nőttek, egyre dúsabbak, tömöttebbek lettek, mintha talajukat maga a halál trágyázta volna, arányos, szikrázó fogai, melyek szilárdan fogták a vastag szivar fekete csutkáját, túl nagy szemei, e reménytelen és vágytalan szemek, melyek nem is tudják, milyen izzón tündöklenek - elvették a szavát és törpébbé tették, mint amilyen volt, kutyájánál is törpébbé.

Ó, igen képzett ember volt ez a Manasse ügyvéd! Élő lexikonnak nevezték, mert nem akadt kérdés, melyet azon melegében meg ne válaszolt volna. Az asszony Epikurra esküszik - gondolta most - nem törődik a halállal. Amíg él, nincs halál. S ha jön a halál, ő nincs már itt.

Manasse viszont tisztán látta, hogy - bár él az asszony - a halál mégis jelen van. Régen ólálkodik már a ház körül. Szembekötősdit játszik az asszonnyal, aki magán viseli már jegyét. A gyerekei szintén meg vannak bélyegezve s ezért hagyja őket üvöltözni, tombolni a kertben. Abban igaza volt az asszonynak: a halál nem nyargalt, lépésben haladt. De csak szeszélyből tette. Csak azért, mert tetszett neki, hogy mint macska az aranyhalas edény halacskaival, játszhat a nővel és élethabzsoló gyerekeivel.

Ohó, dehogy is van itt! tartotta Gontramné, aki naphosszat a pamlagon heverészett, nagy, fekete szivarokat szítt, soha véget nem érő regényeket olvasott s antiphont hordott a fülében, hogy ne hallja a gyereklármát. Ohó, dehogy is van itt!? De a halál kivigyorgott a nyomoruságos álarcból: Nem vagyok itt? Ránevetett az ügyvédre s arcába fújta, a sűrű füstöt.

A kis Manasse látta, világosan látta s, halált. Bámészan nézte és hosszan elgondolkodott, melyik halál ez a sok közül? A Düreré? Vagy a Böckliné? Szilaj harlekin-halál: Bosché vagy Breughelé? Vagy éppen egy eszeveszett, menthetetlen halál és Hogarth, Goya, Rowlandson, Rops vagy Callot festette meg?

Egyik sem ezek közül. A halál, aki előtte ült és mellyel beszélgetni is lehetett, jó polgárias, sőt romantikus halál volt, Rethel-festette rajnai halál. Olyan halál, aki hallgatott a szóra, akiben volt elmésség, aki dohányzott, szerette a bort és nevetni is tudott.

- Jó, hogy dohányzik! - gondolta Manasse. - Nagyon jó, legalább nem érezni az illatát.

.oOo.

- Jóestét kolléga! - lépett be Gontram igazságügyi tanácsos. - Megérkezett? Nagyon derék. - És hosszú históriába kezdett, elrészletezte, mi minden történt ma az irodában, meg a törvényszéken.

Csupa sajtóságos dolgot mesélt. Ami csak egy jogász életében előfordulhat, az Gontram úrral nap-nap után megtörtént. Esetei a legnagyobb mértékben furcsák voltak, olykor vidámak és komikusak, olykor véresek és túlon túl tragikusak.

Csakhogy - egy szó sem volt belőlük igaz. Az igazságügyi tanácsos éppen úgy félt az igazságtól, mint a fürdéstől, a mosdótáltól; s ezt a félelmét

nem tudta leküzdeni. Ha szólt, hazugságra nyílt a szája és éjjel új hazugságokról álmódott. Tudták, hogy hazudik, mégis szívesen hallgatták, mert hazug történetei vidámak és élvezetesebbek voltak s ha nem, a mód, ahogyan feltálalta, mindenesetre ügyes volt.

Jó negyvenes lehetett, ősz már, rövid, gyér szakállal, ritka hajjal. Aranykeretű csiptetője, melyet hosszú, fekete zsinóron viselt, mindig leferdült az orráról és láttatta rövidlátó, kék szemét. Rendetlen, lompos és mosdatlan volt s az ujjai tintafoltosak.

Rossz jogász és esküdt ellensége minden 'munkának. A dolgot ügyvédbojtárjainak engedte át - akik bár ezért voltak ott nála - szintén nem dolgoztak s gyakran egész héten nem mutatkoztak az irodában. Az irodafőnököknek és az írnokoknak engedte át, de ezek aludtak. S ha egyszer ébren voltak, periratot fogalmaztak, amely így hangzott: Tagadom... És bélyegzővel ráütötték az igazságügyi tanácsos nevét.

Mégis igen jó praxisa volt, sokkal, jobb, mint az ismeretekben gazdag és tapasztalt Manassenak. Az összes bírák és ügyészek kedvelték, mert nem akadékoskodott, hagyta a dolgokat a maguk útján haladni. Köztudomású volt, hogy a büntető törvényszéken és az esküdtek előtt a Gontram név arannyal ért fel. Indítványozom - mondta egyszer az államügyész, - hogy alkalmazzuk a vádlottnál az enyhítő körülményeket: Gontram igazságügyi tanácsos úr a védője.

Enyhítő körülményeket mindig ki tudott vívni a klienseinek. Míg Manasse tanultsága és erős beszédei mellett is csak ritkán.

Meg aztán Gontram igazságügyi tanácsosnak volt néhány ügye, hatalmas pörök, melyek az egész országban feltűnést keltettek. Éveken át harcolt értük, megjárta az összes instanciákat, de végre is megnyerte őket. Ilyen esetek felébresztették szunnyadó energiáját. Egy tökéletesen elhibázott ügy, egy hatszor elveszített, szinte lehetetlen pör, mely ügyvédtől ügyvédhez vándorolt és tele volt a legbonyolultabb nemzetközi kérdésekkel bár e kérdésekről sejtelve sem volt - az ilyesmi érdekelte. A Lenep-ből való Koschen fivérek, kiket három ízben halálra ítélték, a negyedik újrafelvételnél mégis sikerült felmentetnie, bár hajszálig rájuk bizonyították a bűnt. A Neutral-Moresnet-i cinkbányák milliós pörében, melynél három ország jogászai közül senki sem ismerte s ő bizonyára a legkevésbé - végül

mégis sikerült kedvező ítéletet kieroszakolnia. Most Wolkonsky hercegnő nagy házasság-érvényesítési pörét vitte már három esztendeje.

És sajátságos: ez az ember sosem beszélt a tényleg kivívott eredményeiről. Akivel csak összekerült, telehazudta a fülét ravaszul kifundált jogászi hőstetteivel, de arról, amit valóban véghezvitt, egyetlen szót sem ejtett, ez már így volt: megvetette az igazságot.

- Mingyárt jön a vacsora - mondta Gontramné. - Kis bowlt is készítettem. Friss waldmeister. Menjek előbb átöltözni?

- Maradj csak így, asszony - határozott az igazságügyi tanácsos, a Manasse megbocsájtja. Félbeszakította a beszédét: - Úristen, hogy bömböl az a gyerek? Nem tudnád elhallgattatni?

Az asszony hosszú, halk lépésekkel az ajtóhoz ment s az előszobába nyitott; oda tolt a cseléd a gyerekkocsit. A kis Farkast karjára véve a szobába hozta s a magas, négyszögű babaszékbe ültette.

- Nem csoda, ha sír! Egészen vizes - mondta halkán. De nem gondolt rá, hogy szárazba tegye. - Hallgass, te kis ördög nem látod, hogy vendégünk van?

Vendég ide, vendég oda, a kis Farkas nem zavartatta magát. Manasse úr felkelt, paskolta, cirógatta kövér pofikáját, kezébe adta a nagy paprikajancsit, hogy játsszon vele, de a gyerek félrelökte és bömbölt, sírt szakadatlanul. És Cyklop kísérte az asztal alól.

- Megállj csak cukrom, mindjárt kapsz valamit - szólt az anyja. Kivette fogai közül a fekete, összerágott szivarvéget és a baby szájába illesztette. No kis Farkas, ez aztán a jó dolog? Mi?

A gyerek abban a pillanatban elhallgatott, nyálazta, szopogatta a szivart és nagy nevető szemei csillogtak a boldogságtól.

- Látja, ügyvéd úr, így kell bánni a gyerekekkel! - mondta a hosszú asszony biztos, nyugodt hangon, teljes komolysággal. Ti férfiak persze nem értetek hozzá.

Belépett a cseléd, jelentette, hogy terítve van. Míg az uraságok az ebédlőbe vonultak, a gyerekhez topogott. „Beee...!” incselgett vele és kitepte a szájából a szivarvéget.

Farkas megint bömbölt. Karjára vette, ide-oda hintálta s egy vallon szülőföldjéről származó mélabús dalt énekelt. De neki se volt több szerencséje, mint Manasse úrnak; a gyerek bömbölt és bömbölt. Erre ismét elővette a szivardarabkát, megköpdöste, piszkos konyhakötényéhez dörzsölte, hogy elfojtsa a még mindig pislogó tüzet és visszadugta a kis Farkas piros szájába.

Aztán levetkőztette, megmosdatta, tisztába, tette és puhára vetette az ágyacskáját. A kis Farkas meg sem mozdult, csendesen, nyugodtan tűrte, hogy rendelkezzen vele. Boldogan, sugárzó arccal aludt el, ajkai közt az iszonyú, fekete szivarvéggel.

Ó, igen, a hosszú asszony igazat mondott. Értett a gyerekekhez. Legalább a Gontramgyerekekhez igen.

Benn vacsoráztak s az igazságügyi tanácsos mesélt. Könnyű Ruveri bort ittak, a bowlt csak a vacsora végén szolgálta fel Gontramné.

A férjnek nem tetszett. - Hozass fel egy kis pezsgőt! - szólt.

- Nincs több pezsgőnk... Mindössze egy üveg Pommerynk van a pincében, - szólt az asszony - és az asztalra állította a bowlt.

Az ember a cvikkerén keresztül rábámult és megütközve csóválta a fejét: - Na, hallod, micsoda háziasszony vagy te! Nincsen pezsgőnk s te egy szóval sem említed? No de ilyet! Ne legyen pezsgő a házban! Hozasd fel azt a Pommeryt! -Kár hogy nincs több!

Ide-oda ingatta a fejét. - Nincs pezsgő! No de ilyet! - ismételte. - Szereznünk kell azonnal! Gyere asszony, adj tollat és papírt; írok a hercegnőnek.

Amikor előtte feküdt a papír, visszatolta. - Ma egész nap dolgoztam, - sóhajtott. -Írj te asszony, én majd diktálok.

Gontramné meg se mozdult. - Írjon? Éppen ez hiányzik! Jut is eszembe! - mondta. Az igazságügyi tanácsos a szemben ülő Manasséra nézett. - Talán maga kolléga úr? Nem lenne szíves? Oly kimerült vagyok!

A kis ügyvéd dühösen nézett rá. - Kimerült? - gúnyolódott. Mitől? A meséléstől? Csak azt szeretném tudni, igazságügyi tanácsos úr, mitől oly tintás mindig a maga ujja! Az írástól bizonyára nem.

Gontrammé nevetett. - Ó, Manasse, már karácsony óta tintás, mikor alá kellett írja a gyerekek rossz bizonyítványát! - Egyébként, minek civakodnak? Majd a Frida megírja.

Kikiáltott érte az ablakon. Frida Wolkonski Olgával jött be.

- Kedves, hogy itt vagy! - üdvözölte az igazságügyi tanácsos Olgát. - Vacsoráztatok már?

- Igen már vacsoráztak, lent a konyhában.

- Ül le Frida! - parancsolta az atya. Frida engedelmeskedett. - Így. Most fogd a tollat és írd, amit mondok.

Ám Frida igazi Gontramgyerek volt, gyűlölte az írást. Szempillantás alatt felugrott a székről. - Nem, nem! - kiáltott. Írjon az Olga, ő úgyis sokkal szebben ír, mint én.

A princess a pamlag mellett állt, ő se akart írni. De barátnőjének volt eszköze, mellyel hajlékonyá tette. - Ha nem írsz - súgta nem adok bünt holnaputánra!

Ez segített. Holnapután lesz a gyónás s a princess gyónócédulája éppen nem volt mutatós. Vétkezni tilos volt az áldozás előtt való komoly napokban, de bűnöket gyónni mégis kellett. Fürkészní, keresni, kutatni kellett a lélekben, nem akad-e még bűn. És ehhez a hercegnő egyáltalán nem értett. Frida viszont annál pompásabban. Gyónócéduláját az egész osztály irigyelte. Különösen pompás gondolatban elkövetett vétkeket tudott kifundálni, akár tucatszám. Ezt a képességet apjától örökölte. Egész halom bűnnel állt elő, de ha valóban vétkezett, bizonyára nem tudta meg a gyóntatóatya.

- Írj Olga - súgta -, adok nyolc nagy bünt.

- Tízet! - követelődött a hercegnő. És Gontram Frida bólintott - ezen nem fordul; szívesen adna húszat is, csak ne kelljen írnia.

Wolkonski Olga asztalhoz ült, tollat fogott és kérdőn pillantott fel.

- Írjad hát! - szólt az igazságügyi tanácsos. - "Tisztelt hercegnő!"

- A mamának megy? - kérdezte a princessz.

- Persze, kinek másnak? - Írj! - Tisztelt hercegnő!

A princessz nem írt. - Ha a mamának megy, akkor úgy is írhatom: Kedves mama!

- Írj, amit akarsz, gyerek, csak fogj már hozzá! - türelmetlenkedett az igazságügyi tanácsos.

Kedves mama! - írta a princessz.

És folytatta, ahogy az igazságügyi tanácsos tollba mondta:

"Sajnálattal közlöm, hogy ügyünk nem halad kellően előre. Sokat kell gondolkodnom felette s ha nincs mit innom, nem tudok gondolkodni. Pedig csepp pezsgő sincs a házukban. Kérem szívesen, küldjön pöre sikerének érdekében egy kosár bowlpezsgőt, egy kosár Pommeryt és hat palack - St. Marceaux-t! - kiáltott a kis ügyvéd.

- St. Marceaux-t - folytatta az igazságügyi tanácsos. Ugyanis Manasse kollégának, aki olykor segítségemre van, ez a kedvenc márkája.

Kitűnő üdvözlettel

Az Ön -"

- Látja kollega! - mondta - milyen csípősen igazságtalanok hozzám! Nemcsak hogy magam diktálom a levelet, hanem saját kezűleg írom is alá! És odabiggyesztette a nevét.

Frida félig elfordult az ablaktól. - Készen vagytok? - Igen? - Csak azt akarom mondani, hogy hiábavaló munkát végeztetek. Éppen most kocsizott erre Olga mamája s már a kertben jön.

Jó ideje látta már a hercegnőt, de nem szólt róla s nem szakított a félbe a levelet. Ha már kap tíz gyönyörű bűnt az Olga, legalább dolgozzon valamit érte! A Gontramok mind ilyenek voltak, apa, anya és gyerekek: nagyon, nagyon nem örömet dolgoztak, de szívesen látták, ha más dolgozik.

Megérkezett a hercegnő, kövér volt, felfuvalkodott és nagyon közönséges. Ujjain, füleiben, nyakán és hajában nagy briliánsok. Magyar grófnő vagy bárónő volt s a herceget valahol Keleten ismerte meg. Bizonyos, hogy házasságra léptek, de az is bizonyos, hogy elejétől csalták egymást. A hercegnő a bizonyos okból képtelen házasságot törvényesen keresztül akarta vinni, a herceg viszont, bár e házasságot lehetőnek tartotta, némi formahibára támaszkodva mindjárt a megkötésnél érvényteleníteni akarta. A hazugságoknak és vakmerő szédelgéseknek ez a szövedéke kitűnő

falat volt Gontram Sebestyén úr számára. Minden ingott itt, semmi sem állt szilárdan; ha az egyik fél állított valamit, a másik azonnal megcáfolta: egy bizonyos törvény gyengéit rögtön megszüntette egy másik állam törvénye. Csak a kis princessz létezéséhez nem fért kétség... Úgy a herceg, mint a hercegné elismerték őt s a maguk számára követelték furcsa házasságuk gyümölcsét, kire annyi millió várt. Jelenleg az anya volt előnyben, mert nála volt a lány.

- Foglaljon helyet, hercegné asszony! - Az igazságügyi tanácsos inkább leharapta volna a nyelvét, semhogy, fenség"-nek szólítsa; kliense volt s egy árnyalattal sem bánt vele finomabban, mint az utolsó parasztasszonnyal. - Helyezkedjék kényelembe. - De azért nem segített neki.

- Épp az imént írtunk önnek, - szólt s felolvasta a szép levelet.

- De kérem! - kiáltott Wolkonski hercegnő. - Nagyon szívesen! Holnap reggel intézkedni fogok! - Súlyos levelet vett ki a táskájából. - Éppen a pöröm ügyében jöttem, tisztelt igazságügyi tanácsos úr. Ez az írás Nagybecskerek gyártelepről érkezett, gróf Ormos főispántól. Tudja kérem.

Gontram úr a homlokát ráncolta: Ez hiányzott még! Ilyenkor este az otthonában maga a király se várhatta, hogy dolgozzék. Felkelt és átvette a levelet. - Jól van -rendben lesz, holnap az irodában mindent elintézünk.

A hercegnő ellenkezett. - De nagyon sürgős. Nagyon fontos -

Az igazságügyi tanácsos félbeszakította. Sürgős? Fontos? Mondja csak, mit ért ön hozzá, hogy valami sürgős-e, fontos-e? Semmit! Ilyesmit csak az irodában lehet megítélni. S aztán jóakarató szemrehányással: Hiszen ön művelt asszony, hercegnő! Bizonyára kitűnő nevelést kapott!? - Tudnia kellene, hogy este, otthonukban nem szokás az embereket üzleti dolgokkal terhelni.

A hercegnő még mindig makacskodott. - De hiszen az irodában sose tudom önt megfogni, tisztelt igazságügyi tanácsos úr. A héten négyszer is próbálkoztam.

- Keressen fel a jövő héten, - mondta Gontram bosszúsan. - Azt hiszi csak az ön dolgát kell elintéznem? Mit gondol, más munkám nincs? Mennyi időmbe kerül Houten gyilkos ügye? Neki a feje forog kockán s nem egy marék milliócskája, mint önnek.

Végtelen történetbe kezdett, beszélt szakadatlanul, míg csak le nem darálta e nevezetes rablóvezérről, aki csak a fantáziájában élt és a jogászi hőstettekről, melyeket e páratlan kéjgyilkos érdekében hajtott végre.

A hercegnő sóhajtozott, de hallgatta. Néha nevetett is, de mindig rossz helyen. Nagyszámú hallgatói közül ő volt az egyetlen, aki sose érezte meg, ha hazudik, de viszont ő volt az egyetlen azok közül is, akik elmésségét nem honorálták.

- Csinos história! - csaholt Manasse ügyvéd, pont a gyerekeknek való. A lányok mohón figyeltek, tágra nyílt szemmel és szájjal bámultak az igazságügyi tanácsosra.

De ő nem engedte félbeszakíttatni magát.

Eh mit, nem lehet elég korán hozzászokni az ilyesmihez. Mintha a kéjgyilkosok a legközönségesebb teremtmények lennének, akikkel naponta tucatjával találkozónék az ember.

Végre befejezte a mondókáját és órájára nézett. - Tíz óra már! Lefeküdni gyerekek. Igyatok gyorsan még egy pohár bowl.

A lányok szót fogadtak. A princessz kijelentette, hogy a világért se megy haza. Ő fél és nem mer egyedül aludni. A miss-el se hátha a miss is álruhába bújt kéjgyilkos. Barátnőjénél akar maradni. Anyjától engedelmet se kért, csak Fridától és a Frida mamájától.

- Én nem bánom! - szólt Gontrammé. De el ne aludjatok, hogy idejében a templomban lehessetek.

A lányok elköszöntek és szorosan egymáshoz simulva mentek ki.

- Te is félsz? - kérdezte a princessz.

- Minden hazugság, amit a papa mesél - felelt Frida. Mégis félt. De a félelem mellett különös vágyat érzett az efféle dolgok után. Nem átélni őket - ó, semmi esetre sem. De így kieszelni és elmesélni tudni őket. Ilyeneket gyónni! Ezek aztán bűnök! - sóhajtotta.

Fenn kiitták a bowl, Gontrammé egy utolsó szivarra gyújtott. Manasse úr felkelt s átment a szomszéd szobába. Az igazságügyi tanácsos új történetet mesélt a hercegnőnek, aki titokban ásított a legyezője mögött és ismételten megkísérelte, hogy szóhoz jusson.

- Igaz, kedves igazságügyi tanácsos úr, csaknem elfelejtettem! Megengedi, hogy holnap délben eljőjsek a kocsimmal felesége önagyságáért? Elviszem kicsit Rolandseckbe.

- Hogyne, hogyne, ha ő is akarja.

De Gontrammé így szólt: - Nem mehetek.

- Mért nem? - kérdezte a hercegnő. - Határozottan jót tenne önnek, ha kikerülne kicsit a friss tavaszi levegőre.

Gontrammé lassan kivette a szivart fogai közül. - Nem mehetek. Nincs egy rendes kalapom, amit fölvehetnék.

A hercegnő nevetett, mintha tréfának vette volna. Holnap jókor elküldi a divatárusnőt, az új tavaszi modellekkel.

- Nem bánom - szólt Gontrammé. - De akkor küldje a Beckert, a Quirinus-utcából annak vannak a legjobb dolgai. Lassan felegyenesedett és figyelmesen nézegette a kialudt szivarvéget. - És most megyek aludni - jójcekát!

- Ó persze, későn van, nekem is mennem kell! - kiáltott a hercegnő gyorsan. Az igazságügyi tanácsos a kerten át az utcára kísérte.

Fogatába segítette és gondosan bezárta a kertajtót. Visszatérve feleségét a ház küszöbén találta, egy gyertyával a kezében.

- Nem tudunk lefeküdni - mondta nyugodtan.

- Mi? - kérdezte Gontram. - Miért nem?

- Nem tudunk lefeküdni - ismételte az asszony. - A Manasse fekszik az ágyunkban!

Felmásztak a lépcsőn a második emeletre s a hálósobába léptek. A hatalmas nászágyban rézsút feküdt és mélyen aludt a kis ügyvéd. Ruháit gondosan a székre terítette, cipőit a szék mellé állította. Tiszta hálóing volt rajta, melyet a szekrényből vett ki. Mellette, mint fiatal sün kuporgott a kutyája, Cyklop.

Gontram igazságügyi tanácsos átvette a gyertyát s az ágyra világított.

- És ez az ember gúnyol engem, hogy lusta vagyok! - mondta csodálkozó fejcsoválással. - Ez, aki még hazamenni is lusta!

- Sss! - pisseget Gontrammé. - Sss, felébreszted őket.

Ágyneműt és fehérneműt vettek ki a szekrényből és halkán elhagyták a szobát. Gontrammé az alsó szoba pamlagjain ágyazott meg. Ott aludtak.

Aludt az egész ház. Lent, a konyha mellett Billa, a vaskos cseléd s a három kutya, a szomszéd szobában a négy rakoncátlan gyerek: Fülöp, Palika, Emilke és Józsika. Fenn, Frida erkélyes szobájában a két barátnő; mellettük a kis Farkas, szájában a fekete bagóval, a szalonban Gontram Sebestyén úr meg a felesége. A második emeleten versenyt horkoltak Manasse meg a Cyklopja és legfelül a manzárdon Zsófiika aludt, a szobalány, aki táncolni volt az este s halkán fellopódzott a lépcsőn. Aludtak, aludtak. Tizenkét ember és négy erős kutya.

De valami ébren volt. Ott bujdokolt a tágas ház körül.

Lenn, a kert alatt kígyózott a Rajna. Emelkedett gátak közé szorított melle benézett az alvó villákba, szorosán a régi vámhoz nyomult. Macskák és kandúrok kergetőztek a bokrok közt, fújtak, verekedtek, marakodtak. Kitégult, izzó szemekkel rontottak egymásra. És buja, megtagadó, fájdalmas, kízó gyönyörbe merültek.

Messze, messze, a városból szilaj diákok ittas éneke hangzott.

Bujkált valami a rajnamenti fehérház körül. Átsuhant a kerten, a töredezett padok és béna székek mellett. Tetszelegve nézte a szerelmes macskák boszorkányos kergetőzését.

Megkerülte a házat. Éles körmeivel kapirgálta a falakat, hogy csörögve hullt a vakolat. Kocogásától megrezegtek az ajtók, mintha szél zörgette volna őket.

Benn termett a házban. Felsuhant a lépcsőkön, végigcsúszott az összes szobákon. Megállt s nyugodt mosollyal nézett körül.

A mahagóni-szekrényen nehéz ezüstneműek álltak, a császárság korából való drága kincsek. Az ablaktáblák viszont hasadtak voltak s a hasadásokat papírral ragasztották be. A falakon Koekkoek, Verboekhoeven, Verwée és Jan Stobbaerts holland mesterek jó képei függtek; de lyukasak voltak a vásznak és az aranyrámák feketék a pókhálótól. A pompás csillár az érsek dísztermében lógott valaha; tört kristályai most ragadtak a légypiszoktól.

Átosont valami a házon s pusztulás járt a nyomában. Ahova ért, ott tönkrement valami; semmiség, csak szóra sem érdemes apróság, de megint és megint.

Ahova ért, zaj kelt az éji csendből. Csikorgott a padló, meglazult egy szög, meghajlott egy régi bútor. Nyikorogtak a szüette polcok és furcsán megcsengtek a poharak.

Mindenki aludt a rajnamenti nagy házban. De valami bujdokolt körülötte.

MÁSODIK FEJEZET

Mely elbeszéli, hogyan támadt alraune gondolata

A nap lebukott már és égtek a gyertyák a díszterem kandelábereiben, mikor ten Brinken titkos tanácsos belépett. Ünnepies öltözetben volt: frakkban, fehér ingén a nagy csillaggal, gomblyukában aranylánc, melyen húsz kisrendjel fityegett. Az igazságügyi tanácsos elébe ment, üdvözölte és bemutatta a vendégeknek. Az öregúr körüljárta az asztalt nyútt mosolyával s mindenkihez szólt egy-egy kedves szót. Az ünneplő lányoknak egy-egy aranygyűrűt nyújtott át, csinos bőrtokban; a szőke Fridának szafir, a fekete Olgának rubinkövest. Majd néhány bölcs szót intézett hozzájuk.

- Titkos tanácsos úr, nem követi a példánkat? - kérdezte Gontram Sebestyén úr. -Már négy óra óta eszünk tizenkét fogást! Ugye pompás? Tessék az étrend -válasszon valamit!

A titkos tanácsos megköszönte, étkezés után volt már.

Ekkor lépett a szobába Gontramné, kissé ódivatú, uszályos kék selyemruhában, magas frizurával.

- Oda a fagylalt! - szólt, - a Billa a sütőbe tette és megkozmásodott.

A vendégek nevettek. Ilyesmi kellett, hogy jól érezzék magukat a Gontramházban.

- Hozzák be a tálát! - kiáltott Manasse ügyvéd, - úgyse látunk mindennap kozmás fagylaltot!

Ten Brinken titkos tanácsos széket keresett magának. Alacsony, simára borotvált csúnya emberke volt szemei alatt kövér könnyzacskókkal. Ajkai duzzadtak, orra nagy és húsos. Balszemének héja mélyen takarta a szemet, jobbszeme viszont nyitott volt és sanda.

- Jó napot Jakab bácsi! - szólt valaki a háta mögött. Braun Frank volt.

A titkos tanácsos hátrafordult s látszott az arcán, nem igen érinti kellemesen, hogy unokaöccsét itt találja.

- Te itt? - kérdezte. - Különben gondolhattam volna.

- Hát persze! - nevetett a diák. - Hiszen olyan okos vagy bácsi. Egyébként te is itt vagy. És egész hivatalosan, mint Valóságos Belső és mint egyetemi tanár összes rendjeleid büszke díszében. Én viszont csak inkognitóban vagyok itt - a jelvényem a mellényzsebembe dugtam.

- Éppen ez bizonyítja, hogy rossz a lelkiismereted! - mondta a nagybácsi. Majd ha te is...

- Igen, igen! - szakította félbe Braun Frank. Tudom már. Majd ha olyan idős leszek, mint te, akkor szabad - és így tovább -, ugye ezt akartad mondani? De hála az összes szenteknek, még húsz éves se vagyok Jakab bácsi. És egész jól érzem magam így.

A titkos tanácsos leült.

- Azt elhiszem! - szólt. - A negyedik szemeszterben vagy és nem tudsz egyebet, mint verekedni, inni, vívni, lovagolni, szerelmeskedni és ostoba csínyeket elkövetni! Ezért küldött anyád az egyetemre? - Mondd, fiú, voltál csak egyetlenegy előadáson is?

A diák megtöltött két poharat.

- Tessék, Jakab bácsi, igyál, akkor könnyebben elviselsz! Tehát: igenis voltam és pedig nem is egy, hanem egész sor előadáson. Mindegyiken pont egyszer - és gyakrabban nem is szándékozom. - Prozit!

- Prozit! - És azt hiszed, ez elég az üdvösségre?

- Elég? Azt hiszem sok is! - nevetett Braun Frank. Teljesen fölösleges volt! Mi dolgom az előadáson? Lehet, hogy más diákok rengeteget tanulhatnak tőletek, professzoroktól, de az ő agyvelejük erre a metódusra van beállítva. Az enyém nem. Én úgy találom, mindnyájan hihetetlenül balgák, unalmasak és ostobák vagytok.

A professzor tágra meresztette a szemét. - Roppant arrogáns vagy, kedves fiam -szólt nyugodtan.

- Igazán? - A diák hátradílt a széken és keresztberakta a lábait. - Igazán? Alig hiszem! De ha így is lenne, szerintem nem ártana. Nézd, Jakab bácsi, én nagyon jól tudom, miért mondtam ezeket. Először, hogy bosszantsalak egy kicsit - ugyanis igen komikus vagy, ha bosszankodsz. Másodszor, hogy a végén halljam tőled, hogy mégis igazam van. Te, például feltétlenül ravasz, öreg róka vagy bácsi, igen eszes, igen bölcs és rengeteg a

tudományod, De látod, az előadáson éppen olyan elviselhetetlen vagy, mint tisztelt kollégáid. Felelj rá magad, te talán tudnád élvezni az előadásukat?

- Én? Egész biztos, hogy nem, - szólt a professzor. - De ez más dolog. Ha majd te is, no igen, hiszen tudod mit akarok mondani. De mondd fiú, mi a manót keresel itt? Megengeded ugye, ez nem olyan ház, amelyben anyád szívesen látna. Ami engem illet -

- Hagyd csak! - szólt Braun Frank. - Ami téged illet, megvan a véleményem rólad. Bérbeadtad a házat Gontramnak, aki nyilván nem fizet pontosan, s ezért mindenesetre jó, ha időről-időre mutatod magad. És érdekel a sorvadásos felesége, természetesen mint orvost - hisz a város összes orvosai el vannak ragadtatva ettől a tüdőtelen fenoméntól. Aztán itt a hercegnő is, akinek el szeretnéd adni a mehlem-i kis kastélyodat. Végül, bácsika itt a két csinos bakfis, fiatal csibehús, ugye? - Ó nem gondolok rosszra, Jakab bácsi, nálad sose szabad rosszra gondolni!

Elhallgatott, cigarettára gyújtott és eregette a füstöt. A titkos tanácsos jobb szemével mérgesen és várakozva sandított rá.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte halkán. A diák felkacagott.

- Ó semmit, éppen semmit. - Felállt, felvette a szivarosdobozt a dohányzó asztalkáról, kinyitotta és a titkos tanácsos elé tartotta. - Gyújts rá, kedves bácsi. Romeo és Julia, kedvenc márkád! Az igazságügyi tanácsos kizárólag miattad verte magát ilyen költségekbe.

- Köszönöm! - mormogott a professzor. - Köszönöm! - Még egyszer kérdem: mit akarsz mondani?

Braun Frank közelebb húzta a széket.

- Felelek, Jakab bácsi. - Nem akarom tovább túrni, hogy szemrehányásokkal illess, hallod? Magam is jól tudom, hogy az élet, melyet folytatok, kissé feslett. Nem kérem, hogy fizess ki az adósságaimat. Csak arra kérek, ne írd olyan levelet haza, mint eddig írtál. Írd, hogy nagyon erényes; nagyon erkölcsös vagyok, derekasan dolgozom, szépen haladok. És hasonlók. - Érted?

- Hazudjak? - kérdezte a titkos tanácsos. Szeretetreméltó és tréfás akart lenni, de nyálkás volt, mint az út melyen a csiga elhalad.

A diák végignézett rajta.

- Igen bácsi, hazudj. Nem én értem, tudod jól. Az anyámért. - Kiürítette a poharát s pillanatnyi szünetet tartott. - Kérésem támogatására azt is elmesélem, mit akartam mondani az imént.

- Kíváncsi vagyok - szólt a titkos tanácsos érdeklődve és tétován.

- Ismered az életemet - folytatta a diák keserűen komoly hangon - tudod, hogy - ma még - éretlen tacskó vagyok. Te azt hiszed, hogy azért mert idős és okos ember vagyok, nagytudású, gazdag, közismert, címekkel és rendjelekkel elhalmozott, ezenkívül nagybátyám és egyetlen fivére az anyámnak, jogod van engem nevelni. Van-e jogod, vagy nincs, - nem fogsz nevelni, senki se fog - csak az élet.

A professzor a térdére csapott s csak úgy harsogott a nevetése.

- Igen, igen - az élet! Várj csak fiú; az majd felnevel. Van éles széle és sarka elég, csinos szabályai és törvényei, korlátai és drótsövényei.

- De nem az én számomra - felelt Braun Frank. - Épp oly kevésbé, mint a te számodra, Ha te letörted az élet, átvágta a drótsövényeit, kinevetted a törvényeit -remélem, én is meg tudom tenni.

- Hallod nagybácsi, én is elég jól ismerem ám az életedet. Ismeri az egész város, a verebek is csiripelik viselt dolgaidat. De az emberek suttognak, titokban beszélnek csak rólad, mert félnek tőled, az eszedtől, a pénzedtől; a hatalmadtól és az energiádtól. Tudom, hogyan halt meg a kis Paulert Anna, tudom, miért kellett szép kertész legényednek oly hirtelen Amerikába hajózni. Egyéb kis dolgaidat is ismerem. Ő nem élvezem őket, bizony nem. De nem is veszem rossz néven. Talán csodállak kissé, hogy te, kiskirály ennyi mindent követhetsz el büntetlenül. Csak azt nem tudom megérteni, hogy rút arcoddal hogyan érhetsz el sikereket ezeknél a gyerekeknél.

A titkos tanácsos az óraláncával babrált. Nyugodtan, majdnem hízelegve nézett az unokaöccsére.

- Ugye nem tudod megérteni?

- Nem, egyáltalán nem - szólt a diák. - De megértem mi juttatott a sikerhez. Régóta megvan mindened, amit csak kívánsz, mindened, ami egy a polgári viszonyok normális keretei között élő embernek lehet. Kifelé vágyódsz. A patak unatkozik régi ágyában, olykor vakmerően kilép szűk partjai közül. - Ez a vér.

A professzor felvette a poharát és átnyújtotta Franknak:

- Tölts fiú!

Remegő hangjából bizonyos ünnepélyesség csengett ki. - Igazad van: ez a vér. Az én vérem meg a tied. - Ivott és kezét nyújtotta az unokaöccsének.

- Úgy írsz az anyámnak, ahogy szeretném? - kérdezte Braun Frank.

- Igen, úgy! - felelt az öreg.

- Köszönöm, Jakab bácsi! - szólt a diák és elfogadta a kinyújtott kezét. - És most menj, öreg Don Juan a lányokhoz. Csinosak ugye, szent ruhácskáikban?

- Ühüm! - hümmögött a nagybácsi. - Úgy látszik, neked is tetszenek?

Braun Frank nevetett. - Nekem? Ah, istenem! Nem. Jakab bácsi, nem vagyok riválisod, ma még magasabbal: az ambícióim. Talán ha olyan idős leszek majd, mint te! - De erénycsősz sem vagyok és a két ünneplő rózsa nem is akar egyebet, minthogy leszakítsák őket. Valaki megteszi, még pedig hamarosan. Miért ne te legyél az a valaki? Hé, Olga, Frida! Gyertek csak ide!

De a lányok nem jöttek; Mohnen doktor úrhoz húzódtak, aki töltögetet a poharaikba s kétértelmű történeteket mesélt.

A hercegnő közeledtére Braun Frank felkelt és felkínálta a helyét.

- Maradjon, maradjon! - szólt a hercegnő. - Hiszen nem is beszéltem még magával!

Egy pillanatra, fenség, csak cigarettáért megyek! - szólt a diák. És a nagybátyám már úgyis egész este várja, hogy bókolhasson Önnek.

A titkos tanácsos cseppet sem örült a szerencsének; sokkal szívesebben ült volna a kis princessz mellett és most az anyját kell szórakoztatnia.

Braun Frank az ablakhoz lépett. Az igazságügyi tanácsos a zongorához vezette Marion asszonyt. Gontram úr leült, megfordult a zongoraszékben és szólt:

- Kérek egy kis csendet, Marion asszony énekelni fog! - s a hölgyéhez fordulva: -Mit énekel asszonyom? Hihetőleg megint a "Les Papillon"-t. Vagy talán az "Il bacio"-t Ardititől? - Halljuk!

A diák megnézte. Még mindig szép volt ez az öreg, elvirágzott dáma és senki sem vonta kétségbe a sok kalandot, amiket meséltek róla. Európa

legünnepeltebb dívája volt egykor. Most, negyedszáz éve lakik már városbeli kis villájában, csendesen, visszavonultan.. Esténként hosszú sétát tesz a kertben és félórát sírdogál kutyácskája virágos sírján.

Énekelt. Pompás hangja régen törődött volt már, de előadásán mégis érzett a régi iskola ritka varázsa. Festékes ajkain a régi győztes mosoly játszott, vonásai a vastag púder alatt a megnyerő kellem örök pózát próbálták. Kövér, elzsírosodott keze egy elefántcsontlegyezővel játszott és szemei, mint hajdan, most is minden zugból a tetszést kémlelték.

Ó igen; Madame Marion Vére de Vére ideillett ebbe a házba, mint az összes többi vendégek. Braun Frank körülnézett. Itt ült drága nagybátyja a hercegnővel, hátuk megett, az, ajtónak támaszkodva álltak Manasse ügyvéd és tisztelendő Schröder káplán. Ez a szikár, magas, fekete Schröder káplán első borszakértő volt a Mosel és a Saar mentén, neki volt a legkülönb pincéje és nélküle borkóstolás el sem volt képzelhető a vidéken. Végtelenül okos könyvet írt Plotinus bonyolult filozófiájáról és egyidejűleg bohózatokat a kölni paprikajancsi-színháznak. Izzó partikularista, aki gyűlölte a poroszokat, aki, ha császárról beszélt, mindig első Napoleonra gondolt s minden év május ötödikén átutazott Kölnbe, hogy részt vegyen a Minoriták templomában a "Grande Armée" halottainak emlékezetére tartott ünnepies nagymisén.

Itt ült a nagy, esetlen Schacht Szaniszló, cand. phil. A tizenhatodik szemeszterben, arra is lusta, hogy felemelkedjék a székről. Évek óta bútorozott szobában lakott prof. dr. v. Dollinger özvegyénél - ahol már régen a háziúr jogaival élt. Mellette az a kis, csúnya, túlkarcsú özvegy foglalt helyet, egyre töltögetett a poharába és egyre nagyobb adag süteményeket rakott a tányérjára. Gyöngédsége minden pohár után növekedett; csontos ujjaival szeretettel simogatta a férfi hatalmas mészároskarjait.

Mellette Mohnen Károly jogi és filozófiai doktor állt. Iskolatársa és jóbarátja Schachtnak, tehát épp oly sokáig tanult, mint ez. Csakhogy mindig vizsgáznia kellett és emiatt mindig pályát változtatnia; jelenleg filozopter volt és közvetlenül a harmadik vizsgája előtt állott. Olyan külseje volt, mint egy kereskedősegédnek, Félénk volt, hirtelen és túlérzékeny. Braun Frank véleménye szerint előbb-utóbb átvedlik kereskedővé. S akkor, a konfekcióbransban, ahol hölgyeket kell kiszolgálni, bizton szerencsét fog csinálni. Állandóan jó parti után szaladgált, de -az utcán. Ablakok alatt

szokott sétálgatni s ügyesen ismerkedett. Főként utazó angol hölgyekbe csimraszodott, de ezeknek - sajnos - nem volt pénzük.

Még valaki volt itt, most fecsegett a lányokkal: egy fekete-bajuszkás kis huszárhadnagy: az ifjú Geroldingen gróf, aki minden színházi előadáson a kulisszák mögött volt található; aki igen csinosan festett, talentumosan hegedült és emellett legjobb versenylovás volt az ezredben. Most Beethovenről mesélt valamit Olgának és Fridának, ami iszonyúan untatta őket és amit csak azért hallgattak végig, mert olyan csinos kis hadnagy mesélte.

Ó, igen, mindnyájan ideillettek, kivétel nélkül. Volt bennük némi cigányvér -címeik és ordóik, tonzuráik és egyenruháik, briliánsaik, aranykeretű szemüvegeik és polgári állásaik mellett is. Valamiképpen ki voltak kezdve, letértek valahol a polgári tisztesség körülhatárolt ösvényéről.

Bömbölés zavarta meg Marion asszony énekét. A Gontramgyerekek dögönyözték egymást a lépcsőn; az anyjuk kiment, hogy lecsendesítse őket. Majd a kis Farkas rikácsolt a szomszédos szobában, míg a lányok fel nem vitték a padlásszobába. Cyklop is velük ment, a szűk gyermekkocsiban ágyaztak mindkettőjüknek.

Marion asszony pedig újabb dalba kezdett: az "Árnyéktáncot" énekelte Meyerbeer Dinorah-jából.

A hercegnő a titkos tanácsos legújabb kísérletei iránt érdeklődött. Eljöheth-e egyszer ismét, megnézni a nevezetes békákat, gyíkokat és csinos majmocskákat?

- Hát persze, csak jöjjön! - Nézze meg mehlem-i kis kastélyában az új rózsafajt és nagy fehér kaméliasövényeket, miket a kertésze ültetett.

De a hercegnőt a békák és majmok jobban érdekelték, mint a rózsák és kaméliák. Így tehát a csírasejtek átvitelével és a mesterséges megtermékenyítéssel foglalkozó kísérleteiről beszélt. Elmondta, hogy éppen van egy csinos kis békája két fejjel s egy másik tizennégy szemmel a hátán. Megmagyarázta, hogyan vágja ki a csírasejteket az ebihalból s hogyan viszi át a másik individuumra. Hogy a sejtek hogyan fejlődnek tovább az új testben és hogyan idomulnak fejké, farkakká, szemekké, lábakká. Beszélt azután a majmokkal végzett kísérleteiről, elmondta, hogy van két cercófmajma. Az anya, amely szoptatta őket szűz és sohasem látott hím majmot.

Ez érdekelte leginkább a hercegnőt. Minden kicsiség után kérdezősködött, pontosan a legapróbb részletekig, elmagyaráztatta az eljárását, a görög és latin szavakat, melyeket nem értett, átfordított németre. A titkos tanácsosból csak úgy dőlt a trágár beszéd, melyet megfelelő taglejtésekkel kísért. Curgott a nyál a szája sarkából, leszaladt biggyedt, vastag alsóajkára. Élvezte a mulatságot, malackodó fecsegését és kéjesen hörpölte szemérmetlen szavainak zenéjét. A legvisszataszítóbb szavak közé belekeverte a "fenség" megszólítást és gyönyörűséggel kortyolta az ellentét csiklandós voltát.

A hercegnő pedig leste a szavát, vörösen, felizgultan, reszketve csaknem és minden pórusával magába szívta a bordélyatmoszférát, amelyet a titkos tanácsos kis tudományos zászlócskákkal csinosított.

- Csak majmokat termékenyít meg titkos tanácsos úr? - kérdezte léleketét visszafojtva.

- Nem, patkányokat és tengeri malacokat is. Végignézné egyszer fenség, mikor -Letompított hangon csaknem susogva beszélt.

- Igen, igen! - kiáltott a hercegnő. - Végignézem! Szívesen, nagyon szívesen! Mikor lehet? És rosszul mímelt méltósággal fűzte hozzá: - Mert tudja titkos tanácsos úr, semmi se érdekel úgy, mint az orvosi tudomány. Azt hiszem, igen ügyes orvos lett volna belőlem.

A férfi széles vigyorgással nézett rá. - Kétségtelenül fenség! - És magában ezt gondolta: De még sokkal jobb bordély-mama. Már hálójában volt a halacska. Megint a rózsafajtáiról, meg a kaméliákról kezdett beszélni és rajnamenti kis kastélyáról. Nagy teher ez neki, csak szívességből vette át. A fekvés gyönyörű, -hát még a kilátás! - Ha talán határozott volna már a fenség és -

Wolkonski hercegnő pillanatig sem habozott. Határozott. - Igen, titkos tanácsos úr, természetesen megveszem a kastélyt! Éppen arra ment Braun Frank, a hercegnő meglátta és rákiáltott: Diák uram! Diák uram! Jöjjön csak! A nagybátyja megígérte, hogy bemutatja kísérleteit - nem elragadóan szeretetreméltó? Maga látta már őket?

- Nem! - Szólt Braun Frank. - Nem is érdekelnek. Elfordult, de a hercegnő megragadta a karját.

- Adjon, adjon egy cigarettát! És igen, - egy pohár pezsgőt is kérek.

Forró remegés bizsergette, húsán verejtek gyöngyözött. Durva ösztönei, melyeket az öreg szemérmetlen beszéde felkorbácsolt, levezetőt kerestek s széles hullámai a fiatal gyereken törtek meg.

- Mondja, diák uram - lihegett s hatalmas melle csaknem szétpattantotta a fűzőt. -Mondja! - mit gondol, a titkos tanácsos úr, a mesterséges megtermékenyítést illető tudományát és kísérleteit - emberekre is át tudná vinni?

Nagyon jól tudta, hogy nem, de folytatnia kellett a beszélgetést, folytatnia minden áron. Még pedig e fiatal, friss, csinos diákkal.

Braun Frank nevetett; ösztönszerűleg megsejtette a gondolatát.

- Természetesen fenség! - szólt könnyedén. - Egész bizonyosan! Éppen ezzel foglalkozik most a nagybácsi - új ravasz eljárást fedezett fel; az illető szegény asszony semmiről sem tud, mígnem egy szép napon érzi, hogy áldott állapotban van - és négy-öt hónapja már!

- Őrizkedjen a titkos tanácsos úrtól, fenség, ki tudja, már is nincs-e -

- Az ég szerelmére! - kiáltott a hercegnő. - Ugyebár kellemetlen lenne? Különösen így, ha semmi élvezete nem volt az embernek belőle!

Ropp! Valami leesett a falról és pont a fejére a Zsófi szobalánynak. A lány élesen felkiáltott és ijedtében leejtette az ezüstitálcát, melyen a kávéf felszolgált.

- Kár a szép sévres-iért! - szólt Gontramné közönyösen. - Mi történt?

Mohnen doktor rögtön pártfogásába vette a szobalányt. Levágott egy fűrtöt a hajából, kimosta a tátongó seb környékét és sárga vasklorid-vattával elállította a vérzést. Emellett nem mulasztotta el a csinos lány arcát meg paskolni és lopva megérinteni feszes mellét. Borral is itatta és füléhez hajolva susogott hozzá.

A huszárhadnagy lehajolt és felvette a bajt-okozó holmit. Magasra emelte és minden oldalról megnézegette.

A falon különböző furcsa tárgyak függtek. Egy kanak-bálvány, félig férfi, félig nő, kék és vörös vonalakkal tarkára festve, Egy pár régi, ormótlan, nehéz lovaglócsizma, hatalmas spanyol sarkantyúkkal. Különböző rozsdás fegyverek, valamelyik régi Gontramnak szürke selyemre nyomott orvosi diplomája, melyet a sevillai jezsuita főiskolában szerzett. Ott függött egy

aranybetétes gyönyörű elefántcsontfeszület; ott függött egy súlyos buddhista olvasó nagy zöld jadeitkövekből.

A lepottyant holmi legfelül lógott; jól látszott a helye, a széles szakadás a tapétán, ahol a szög a porhanyó vakolatot feltépte. Barna, poros jószág volt, gyökérfából való és kemény, mint a kő; ráncos, vén emberkéhez hasonlított.

- Á, a mi kis Alraunénk! - szólt Gontramné. - Még jó, hogy Zsófia esett: neki kemény a koponyája! A kis Farkasnak biztos beverte volna a puha fejcskáját. Utálatos emberke! Több száz esztendeje van már családunk birtokában, - magyarázta az igazságügyi tanácsos. Egyszer már csinált hasonló ostobaságot: egy éjszaka a fejére ugrott -beszélte nagyapám. - De nyilván ittas állapotban lehetett - nem vetette meg az itókát.

- Mi ez tulajdonképpen? És mire jó? - kérdezte a huszárhadnagy.

- Szerencsét hoz a házba! - felelt. Gontram úr. - Így tartja egy régi monda. -Manasse majd elmeséli. - Gyerünk, kolléga úr, polihisztor úr! - Hogy hangzik az Alraune mondája? - Darálja le!

De a kis ügyvédnek nem akarózott. - Eh mit, hiszen mindenki ismeri!

- Senki se ismeri, ügyvéd úr! - mondta a hadnagy. - Senki se, ön nagyon túlbecsüli a mai emberek műveltségét.

- Kezdje hát Manasse! - kérte Gontramné. - Magam is rég kíváncsi vagyok az utálatos jószág igazi jelentőségére.

Manasse elkezdte. Szárazon, szakszerűen beszélt, mintha részletet olvasna fel valami könyvből. Nem ragadtatta el magát, a hangja alig emelkedett. Jobb kezében, mint karmesteri pálca, fel-alá lendült a gyökéremberke.

- Alraun, Alraune, Mandragora - Mandragolának is nevezik - Mandragora officinarum. A solanaceák családjába tartozó növény, található a Földközi-tenger medencéjében, Európa délkeleti részén és Ázsiában a Himalájáig. Levelei és virágai bódítószert tartalmaznak, melyet régebben gyakran használtak altatószerrül, sőt a salernói orvosi főiskolában operációknál is alkalmazták. Leveleit dohány helyett szítták, terméséből szerelmi bájítalt keverték. Állítólag kéjelgésre ingerelt, emellett termékennyé tette azt, aki bevette. Már Jákob is szédelt vele Lában nyájánál. A pentateuch "dudaim"-nak nevezi a növényt. De a mondában a gyökér játssza a főszerepet: Öreg emberkéhez vagy asszonykához való

csodálatos hasonlóságát már Pythagoras is említi; az ő korában azt hitték, hogy segítségével láthatatlanná teheti magát az ember, varázsszerűen is alkalmazták, vagy megfordítva: talizmánul elbűvölés ellen. A német Alraune-monda a középkor elején, a kereszties hadjáratok korában fejlődött ki. A mag, amelyet a keresztúton meztelenül felakasztott gonosztevő, abban a pillanatban, mikor nyakát törí, elhullat, a földbe kerül és megtermékenyíti. Belőle fejlődik a kis férfi, vagy asszony - Alraune. Éjszaka vonultak ki, hogy kiássák; pont tizenkettőkor kellett az ásót az akasztófa tövébe mélyeszteni. Okosan tette, aki a fülét vattával és finom viasszal tömte be, mert az emberke a földből kiszakadva oly rettenetesen ordított, hogy az illető hanyatt esett az ijedtségtől - még Shakespeare beszéli ezt. Azután hazavitték és gondosan megőrizték a gyökeret; minden étkezésnél az asztalhoz vitték, hogy egyen, szombatoként pedig borral megmosdatták. Pöröknél és háborúban szerencsét hozott, amulett volt boszorkányság ellen és gazdagságot vont a házba. Tulajdonosát türelmessé tette. Jóslásra is használták. Szerelmi varázst hozott az asszonyokra, termékenyítette őket és megkönnyítette lebetegedésüket. Emellett bajt és keserűséget is okozott. A ház többi lakóira szerencsétlenséget hozott, tulajdonosát fukarságra, fajtalanokodásra és más bűnökre ösztökélte. Végeredményben tönkretette és pokolba juttatta. Ezek ellenére is nagy kedveltségnek örvendettek az Alraunék, kereskedtek velük és jó magas áron adták-vették. Azt mondják, Wallenstein állandóan Alraunét cipelt magával; ugyanezt beszélük nyolcadik Henrikről, Anglia házasodókedvű királyáról.

Az ügyvéd elhallgatott s a kemény fadarabot az asztalra dobta.

- Nagyon érdekes, igazán nagyon érdekes! - kiáltott Geroldingen gróf. - Igazán lekötelezett a kis előadással ügyvéd úr.

Madame Marion viszont kijelentette, hogy percig sem tőrne efféle holmit a házában. És ijedt, babonás szemekkel nézett Gontramné merev csontvázarcára.

Braun Frank gyorsan a titkos tanácsoshoz lépett. Szemei ragyogtak. Izgatottan vállon ragadta az öregurat. - Jakab bácsi, - súgta - Jakab bácsi!

- No mi újság fiam? - kérdezte a professzor. Felállt és követte unokaöccsét az ablakhoz.

- Jakab bácsi! - ismételte a diák - ez az! Ezt kell megcsinálnod! Többet ér, mint buta tréfák békákkal, majmokkal és gyerekekkel. Fogj hozzá, Jakab

bácsi. Lépj az új útra, melyen előtted nem járt senki! - Remegett a hangja s ideges mohósággal fújta cigarettája füstjét.

- Szót se értek! - szólt az öreg.

- Ó, meg kell értened, Jakab bácsi! Nem hallottad, mit mesélt Manasse? - *Teremts Alraunét, élőt, húsból és vérből valót! Meg tudod tenni; bácsi, egyedül te tudod, más senki a világon!*

A titkos tanácsos tétován, kérdőn nézett rá. A diák hangjában olyan meggyőződés, a hitnek olyan ereje rejlett, hogy akarata ellenére is megrökönyödött.

- Fejezd ki magad világosabban, Frank - szólt. - Igazán nem tudom, mit akarsz.

Unokaöccse hevesen rázta a fejét. - Most nem, Jakab bácsi. Hazakísérlek, ha megengeded. - Hirtelen elfordult, Vilmikéhez lépett, aki kávé hordott körül, gyors kortyokkal megivott egy csészével, utána még eggyel.

- Zsófi, a másik lány, megszökött vigasztalójától.

Mohnen doktor ide-oda szaladgált, serénykedett, mint a tehén farka, ha rászállnak a legyek. Még ujjaiban volt a munka szükségességének érzete. Kezébe vette a kis Alraunét, dörzsölte egy nagy szalvétával, törölgette a ráragadt port. Alig használt valamit: századok óta nem tisztogatva, a kis Alraune egyik szalvétát a másik után piszkolta be, de maga nem lett tisztább. Ekkor megfogta a serény doktor, meglóbálta és ügyes lendülettel a nagy bowlos edénybe dobta.

- ígyál, kicsi Alraune! - kiáltott. - Nem sokat törődtek veled ebben a házban. Bizonyára megszomjazzál.

Majd egy székre állva, hosszú ünnepélyes beszédet intézett a két fehérbe öltözött szűzhöz. - Maradjanak örökké azok, - végezte beszédét, - ezt kívánom tiszta szívből!

Hazudott; nemis kívánta. Senki sem kívánta, a két fiatal hölgyike legkevésbé. Mégis tapsoltak a többiekkel, bókkoltak és megköszönték az üdvözlést.

Schröder káplán, aki az igazságügyi tanácsos mellett állt, durván szitkozódott, hogy az új polgári törvénykönyv életbeléptetésének határideje

mindjobban közeledik. Alig tíz esztendő s megszűnik a Code Napoleon. És ugyanaz lesz a jog a Rajna mellékén, mint túl Poroszországban. Hihetetlen!

- Bizony - sóhajtott az igazságügyi tanácsos, - és a munka! Mennyi mindent kell megint tanulnunk. Mintha nem lenne elég dolgunk. - Neki alapjában véve egész közömbös volt: épp oly kevésbé foglalkozik majd a polgári törvénykönyv olvasásával, mint amily keveset tanulmányozta a rajnai jogot. Hála Isten, a vizsgáin túl volt.

A hercegnő ajánlotta magát. Marion asszonyt magával vitte a kocsijába. Olga ismét barátnőjénél maradt. A többiek is búcsúztak s távoztak egyik a másik után.

- Te nem mégy, Jakab bácsi? - kérdezte a diák.

- Várnom kell még, - nincs itt még a kocsim. De jönnie kell azonnal.

Braun Frank kinézett az ablakon. A kis Dollingerné negyven éve ellenére, fürgén, mint egy mókus rohant le a lépcsőn a kertbe. Elbukott, megint felugrott, a vastag bükkfához szaladva, átölelte a törzset karjaival és lábaival. S esztét vesztve, bortól és vágytól részegen, forró üzekedő ajkakkal, csókolgatta a törzset. Schacht Szaniszló szedte le, mint kapaszkodó bogarat, nem nyersen, de erősen. Még mindig józan volt, bár rengeteg bort ivott. Az asszony ordított, erősen belefogózott, nem akart elválni a sima törzstől. De a férfi magasra emelte és karjára vette. Most megismerte az asszony a férfit, letépte a kalapját, csókolta a kopaszát, hangosan, vadul kiáltozva -

A professzor is felállt.

- Kérésem van - szólt az igazságügyi tanácsoshoz. - Nekem adná ezt a szerencsétlenséget okozó emberkét?

- Hogyne adnánk, titkos tanácsos úr csak vigye a komiszat! - felelt Gontrammé a férje helyett. - Szegény embernek sokkal inkább való az ilyesmi!

A bowlba nyúlt és kiemelte a gyökéremberkét. A kemény fa az edény széléhez ütődött. Élesen megcsendült s egész hosszában megrepedve széthasadt a pompás régi kristály, cserepekre törött s édes tartalma végig ömlött asztalon és padlón.

- Isten szent anyja! - kiáltott Gontrammé. - Igazán jó, hogy ez a szemtelen jószág végre kikerül a házból!

HARMADIK FEJEZET

Mely tudunkra adja, miképpen beszélte rá braun frank a titkos tanácsost, hogy alraunét megteremtse

Professzor ten Brinken és unokaöccse szótlanul ültek a kocsiban. Braun Frank hátradőlt, maga elé meredt és mélyen elmerült gondolataiba. A titkos tanácsos nyugodtan figyelte és várakozva sandított feléje.

Az út alig félóráig tartott. Az országúton gördült a kocsi, majd jobbra kanyarodva Lendenich hepehupás kövezetén zörgött el. A falu közepén feküdt a Brinkenek ősi fészke, hatalmas négyszögű kert és park-komplexum az utcára néző jelentéktelen régi kis épületekkel. Befordultak a sarkon, a falu védőszentje, szent Nepomuk mellett, melynek virágokkal és két örökméccsel díszített szobrát beleépítették az urasági lak egy sarokmélyedésébe. A lovak megálltak; egy szolga feltárta a kaput és kinyitotta a hintó ajtaját..

- Hozzál bort Alajos, - parancsolta a titkos tanácsos, - a könyvtárba megyünk. És unokaöccséhez fordulva: - Itt alszol Frank? Vagy várjon rád a kocsis?

A diák a fejét rázta.

- Nem. Gyalog megyek vissza a városba.

Az udvaron áthaladva, a hosszú alacsony ház jobboldalán beléptek. Tulajdonképpen egy óriási terem volt az egész ház, apró előszobával és néhány kis mellékhelyiséggel. A falakon óriási polcok, sűrűn megrakva a kötetek ezreivel. Itt-ott alacsony üvegszekrények, tömve római ásatások eredményeivel; sok sírt ürítettek, raboltak ki féltve őrzött kincseikért. A padlót nagy szőnyegek takarták. Körül íróasztalok, székek és pamlagok álltak.

Belépve, a titkos tanácsos Alraunét a pamlagra dobta. Meggyújtották a gyertyákat, két széket egymás mellé toltak és leültek. A szolga felbontotta az elporosodott palackot.

- Mehetsz - szólt gazdája, - de ne feküdj le; a fiatal úr elmegy, be kell zárnod a kaput.

Aztán az unokaöccséhez fordult:

- No?

Braun Frank ivott. Játszott a gyökéremberkével, mely még most is nedves volt kissé s szinte hajlékonynak látszott.

Elég tisztán kivehető, ez itt a két szeme - mormogott - Ez a kidagadó orra, itt nyílik a szája. Nézd csak, Jakab bácsi, nem olyan, mintha vigyorogna? Karocskái kissé görbék s a lábcskái térdig összenőttek. Furcsa jószág. - Magasra emelte és megforgatta: - Nézz körül, kicsi Alraune! Ez az új otthonod. Ide, ten Brinken Jakab úr házába sokkal jobban beleillesz, mint a Gontram-házba.

Öreg vagy - folytatta - négyszáz, talán hatszáz esztendő, vagy még több. Apád felakasztották, mert gyilkos volt, vagy lóköető, vagy mert gúnyverseket faragott egy páncélos, vagy karinges nagy úrra. Mindegy, hogy mit követett el, bűnös volt a maga idejében s felakasztották. És belehányta élete maradékát a földbe és nemzett téged, furcsa jószág. És Földanyánk termő ölébe fogadta a bűnösnek e búcsúját és rejtelmes vajúdással megszült Ő, a Hatalmas, a Mindenható téged, nyomorult, csúf emberkét! És félelemtől reszketve, kiástak éjjel a keresztúton, üvöltő rikácsoló ördögűzéssel. És mikor első ízben megpillantottad a holdfényt, atyádat láttad a bitófán függni: törött csontjait, rothadt húscsáfát. És magukkal vittek, akik felakasztották atyádat. Megragadtak, hazacipeltek, hogy szerencsét hozz a házukba! Sárga aranyat, fiatal szerelmet. Tudták, kínokat is hozol, nyomorult kétségbeesést és ocsmány halált. Tudták jól - mégis kiásták, mégis magukkal vittek; szerelemért és aranyért mindenüket odaadták szívesen.

- Érdekesen látod ezeket a dolgokat, fiam - szólt a titkos tanácsos. - Fantaszta vagy.

- Igen, - mondta a diák - az vagyok. Az vagyok - épp úgy, mint te.

- Mint én? - kacagott a professzor. - Azt hiszem, elég reálisan folyt le az életem. Az unokaöccse fejét csóválta:

- Nem, Jakab bácsi, nem így van. Te reálisnak nevezed, amit mások fantasztikusnak tartanak. Gondolj csak a kísérleteidre! Számodra többet

jelentenek játéknál; utak, melyek egykor tán valami célhoz vezetnek. Normális ember sose jutott volna ily gondolatokra, csak fantaszta. Csak vad koponya, ember, akinek ereiben forró vér csörgedez, mint a tieitekben, a Brinkenek ereiben, csak ilyen ember teheti meg, amit most tenned kell, Jakab bácsi.

Az öreg bosszúsan szakította félbe a hízelgő szavakat.

- Ábrándozol fiú. - És nem is tudhatod, egyáltalán van-e kedvem a titokzatos cselekedethez, amelyről beszélsz és amelyről még most sincs sejtelmem sem.

De a diák nem engedett; hangja tisztán, bizakodón csengett, meggyőzően minden kis szótagjában.

- Megteszed, Jakab bácsi. Tudom, hogy megteszed. Megteszed már azért is, mert senki más nem képes rá, mert te vagy az egyetlen ember a világon aki véghez tudja vinni. Bizonyára van néhány más tudós is, akik ugyanezekkel a kísérletekkel foglalkoznak amikkel te kezdted, akik éppen ott, talán még messzebb tartanak, mint te. De ezek normális emberek, rideg, érzéketlen emberei a tudománynak. Kinevetnének, bolondnak szidnának, ha hozzájuk mennék a gondolatoddal. Talán még az ajtón is kidobnának ha hasonló dolgokkal hozzájuk merészkednék -gondolatokkal, melyeket ők erkölcstelennek, elfogadhatatlannak neveznek. Ideákkal, melyek belekontárkodnak a teremtő mesterségébe, fittyet hánynak az egész természetnek. Te nem, Jakab bácsi, te nem! Te nem fogsz kinevetni, nem fogsz kidobni az ajtón. Téged ösztönözni fog, mint ahogy engem ingerel: ezért vagy te az egyetlen, aki megcsinálhatja.

- De mit, az isten szerelmére? - kiáltott a titkos tanácsos. - Mit?

A diák felemelkedett és színültig töltötte a poharakat. - Koccints, öreg varázsló, -szólt - koccints! Folyjon új bor az öreg tömlőből. Koccints, Jakab bácsi, éljen - a gyermeked! - Koccintott a nagybátyjával, poharát egy hajtásra kiürítette és a mennyezetig dobta. Fenn csörömpölés hangzott, de a cserepek hangtalanul hullottak le a nehéz szőnyegre.

Közelebb tolt a székét.

- És most figyelj ide, bácsi, hogyan gondolom. Hosszú bevezetésem bizonyára türelmetlenné tett - ne vedd rossz néven. Jó volt arra, hogy a gondolatot meggyúrjam, érthetővé és megfoghatóvá tegyem. Íme, így

foglalom szavakba: Teremts Alraune-lényt, Jakab bácsi, tedd valósággá a régi mondát. Mit tesz az, ha babona is, középkori örület, misztikus locsogás. Te, te igazzá változtatod a régi hazugságot. Megteremted: itt fog állni, tisztán a nap fényében, megfoghatóan az egész világ előtt - a legostobább professzor se tagadhatja le. igyázz, hogyan kell hozzáfognod! A bűnöst hamar megtalálod, nagybácsi. Gondolom, nem fontos, hogy akasztófán haljon meg és keresztúton. Előrehaladt emberek vagyunk; a fogházudvar és a guillotine sokkal kényelmesebb. Neked is kényelmesebb: hála jó összeköttetéseidnek, könnyen kiviheted, hogy hozzájuss a ritka anyaghoz, mellyel új életet fakaszthatsz a halálból. A föld? - Értsd meg a szimbólumot, nagybácsi, a föld: a termékenység. A föld a nő, táplálja a magot, melyet ölére bíztak. Táplálja, csíráztatja, növeszti, virágoztatja és gyümölcsözteti. Vedd hát - aki termékeny, mint maga a föld - vedd az asszonyt. Örök lotyó a föld, mindeneknek szolgálatára áll. Örök anya, végtelen milliárdoknak mindig kapható utcalánya. Senkitől se tagadja meg buja testét, mindenki megkapja, aki csak akarja. Örömmel teremtő öle évezredek óta megtermékenyít minden életet. És ezért utcalányt kell választanod, Jakab bácsi. Vedd a legszemérméletlenebbet, a leggyalázatosabbat közülük, azt, aki lotyónak született. Nem olyat, aki szükségből űzi a mesterségét, akit csábítás fektetett le. Ó nem, nem ilyet! Olyat végy, aki kéjnő volt már, mikor járni tanult, akinek öröme, egész élete a gyalázat. Ilyet válassz. Ennek öle olyan lesz, mint a földé. Gazdag vagy - megtalálod. Nem vagy iskolásgyerek efféle dolgokban: sok pénzt adsz neki, megvásárolod kísérleted számára. Ha igazira akadsz, rázkódni fog a nevetéstől, zsíros melléhez fog préselni és összecsókol örömeiben. Mert olyasmit nyújtasz, amit előtted nem nyújtott még férfi! Hogy ezután mi következik, jobban tudod, mint én. Amit majmokkal és tengerimalacokkal megcsináltál, bizonyára véghez tudod vinni emberekkel is. Fő, hogy légy résen, less a pillanatra, mikor gyilkosod feje káromkodva a zsákba pottyan!

Felugrott, az asztalon áthajolva merev, átható szemekkel nézett az öregre. A titkos tanácsos elfogta a tekintetét és sandítva állta. Mint mikor maszatos török handzsár hajlékony vívópengével kereszteződik.

- És aztán, öcsémuram? És aztán? Ha a gyerek világra jött? Mi lesz?

A diák habozott; lassan, egyenként hullatta a szavait.

- Akkor... varázsos-lény... lesz... a... kezeink... között. - Hangja halkán, hajlékonyan, pengve rezgett, mint a húr. - Akkor meglátjuk majd - mi az

igazság a régi históriából. Betekinthetünk a természet gyomrának mélyébe.

A titkos tanácsos kinyitotta a száját, de Braun Frank közbevágott, még mielőtt szólhatott volna.

- Akkor elvállik, van-e egy titokzatos valami, ami erősebb az ismert törvényeknél. Elvállik, érdemes-e, hogy mi is ilyen életet éljünk.

- Mi? - ismételte a professzor.

Igen. Jakab bácsi, mi! Te és én és az a néhány száz ember, akik - fölötté állunk az életnek és mégis kényszerülve vagyunk ugyanazon az úton járni, amerre a csorda elvonul. Jakab bácsi, hiszel istenben? - Tört ki hirtelen, átmenet nélkül.

A titkos tanácsos nyugtalanul cuppogott az ajkaival.

- Hiszek-e istenben? - Mért tartozik ez ide?

De Braun Frank sürgette a választ, nem adott időt a meggondolásra:

- Felelj, Jakab bácsi, felelj: hiszel istenben? - közel hajolt az öreghez, fogva tartotta a tekintetével.

- Mit törődsz vele fiú? - szólt a titkos tanácsos. - Értelmemmel - azok után, amiket megismertem - semmi esetre se hiszek. Érzéseimmel igen - bár az érzés olyan ellenőrizhetetlen valami, olyan -

- Jó, jó, nagybácsi, - kiáltott a diák érzéseiddel tehát igen?

A professzor még mindig védekezett, ide-oda csúszkált a székén. - No - hogy őszinte legyek - olykor - elég ritkán - nagy időközökben -

- Hiszel - hiszel istenben!! - kiáltott fel Braun Frank. - Ó, tudtam, biztosan tudtam. A Brinkenek mind, mind hittek, le egész hozzád. - Felvetette a fejét, felhúzta az ajkát, hogy kilátszott fehér fogsora. És minden szót keményen hangsúlyozva folytatta: - Akkor meg fogod tenni, Jakab bácsi. Meg kell tenned, semmi sem ment már meg tőle. Mert millió és millió ember közül egyedül neked van adva: *a lehetőség - hogy megkísértsd az istent! Ha él az istened, felelnie kell vakmerő kérdésedre!*

Elhallgatott és fel-alá járkált a hosszú teremben nagy léptekkel. Majd felvette a kalapját s az öreghez lépett.

- Jószakát, Jakab bácsi! - mondta. - Megteszed-é? Kinyújtotta a kezét.

Az öreg nem vette észre. Maga elé meredve tépelődött.

- Én - én nem tudom, - felelte végre.

Braun Frank felvette a kis Alraunét az asztalról s az öreg kezébe csúsztatta. Hangja gúnyos volt és fennhéjázó.

- Beszéld meg vele!

De rögtön megváltozott a hanglejtése:

Tudom, ó tudom, hogy meg fogod tenni! - mondta halkán. Az ajtó felé sietett. Megállt, megfordult és visszament.

- Még egyet, Jakab bácsi! Ha megteszed -

- Nem tudom, megteszem-e! - riadt fel a titkos tanácsos.

- Jó, - szólt a diák. - Ezt nem kérdem. Csak arra az esetre, ha megtennéd - ígérj meg valamit.

- Mit? - tudakolta a professzor.

- Hogy nem hívod meg a hercegnőt nézőnek!

- Miért? - kérdezte a titkos tanácsos.

Braun Frank lágyan és nagyon komolyan szólt:

- Mert - ez a dolog - szent.

Aztán elment.

Kilépett a házból, áthaladt az udvaron. A szolga kaput nyitott és csikorogva bezárta utána. Braun Frank kilépett az utcára. A szent szobra előtt megállt és vizsga tekintettel mérte végig.

- Virágot hoznak neked, ó kedves szent, és friss olajat lámpácskáidba. De nem ez a ház gondoskodik rólad, mely hajlékot adott, itt legfeljebb mint régiséget értékelnek. Szerencséd, hogy a nép még bízik a hatalmadban.

És halkán dudorászta:

"Nepomuki János Árvizeknek atyja Óvjad a házam! Órizd meg az áradástól Dúljanak a habok máshol Nepomuki János Óvjad a házam."

Ezt a falut könnyű megvédened az árvíztől, ó, öreg bálvány, mivel háromnegyed órányira fekszik a Rajnától. S a Rajna kitűnően van szabályozva s kőpartok közt folyik. De mentsd meg jámbor Nepomuk e házat attól az ártól, mely összecsapni készül felette! Nézd, én szeretlek kőszent, mert védőszentje vagy az anyámnak: akit Johanna Nepomucena-

nak híttak - s hozzá Hubertínának, hogy meg ne harapja a veszett kutya. Ebben a házban született azon a napon, mely a te emlékednek van szentelve, emlékszel még? Ezért keresztelték a te nevedre, Nepomuki János! Szeretem őt, szentem, ezért intlek - ő miatta.

E házba, tudod, új szent vonult be ma este - nagyon istentelen szent. Kicsi emberke, nem kőből való, mint te, nincs szép redős ruhája, mint neked - fából való csak és siralmasan meztelen. De öreg, talán még nálad is idősebb és azt mondják, csodálatos hatalma van. Próbáld meg Szent Nepomuk, add bizonyosságát az erődnek! Egynek kettőtök közül el kell esni, vagy neked, vagy az emberkének: dőljön el, ki az úr a Brinken-ház felett. Én szentem, mutasd meg hát, mit tudsz.

Braun Frank köszönt és keresztet vetett. Kurtán felkacagott és gyors léptekkel haladt végig az utcán. A földekre érve, tele tüdővel szívta a friss éjszakai levegőt és a város felé lépdelt. A fasorban, virágzó gesztenyék alatt meglassította lépteit.

Álmodozva, csendesen dudorászva bandukolt tovább.

Hirtelen megállt, pillanatig habozott és irányt változtatott. Balra kanyarodott a széles útra, melyen a faiskola van. Felvetette magát az alacsony falra s a másik oldalon leugrott. A néma kerten át egy nagy vörös villa felé futott.

Megállt, felnézett és ajkait füttyre csucsorította. Rövid, szilaj füttye áthatította az éjszakát. Hármat füttyentett gyorsan egymásután.

Valahol kutya nyifogott. Feje fölött lassan kinyílt egy ablak s egy szőke asszony hajolt ki rajta fehér éjjeli köntösben.

- Te vagy? - susogott.

- Igen, igen! - szólt ő.

Az asszony a szobába suhant s rögtön visszajött. Zsebkendőjébe kötve ledobott valamit.

- Itt a kulcs, drágám! - De légy csendes, nagyon csendes! Nehogy a szülők felébredjenek.

Braun Frank felemelte a kulcsot és felment a kis márványlépcsőn. Kizárta az ajtót és belépett. S miközben a sötét lépcsőn feltopogott, fiatal ajkai halkán, csendesen zümmögték:

"Nepomuki János, Árvizeknek atyja, Szerelemtől óvj meg! Add, hogy legyen nyugtom tőle, Juttass másoknak belőle. Nepomuki János Szerelemtől óvj meg!"

NEGYEDIK FEJEZET

Mely hírül adja, miként lelték meg alra une anyját

Fenn, Ehrenbreitstein erődjében ült Braun Frank, két hónapja már s még három hónapja volt hátra. Az egész nyarat ott kellett töltenie. Mindezt, mert ő is, ellenfele is, egy-egy lyukat lőttek a levegőbe.

Unatkozott. A kút kávján üldögélt, mely a meredek szikláról a messzi Rajnára nézett. Lábat lógázta, az égre bámult és ásítózott. Ugyanezt tette három társa is, akikkel együtt ült ott; nem szólt egyikük sem.

Katonáktól szerzett sárga vászonzubbonyt viseltek. Legényeikkel hatalmas fekete számot mázoltattak a hátukra, cellájuk számát. A kettes, tizennégyes és hatos voltak ott. Braun Frank a hetes számot hordta.

Egy csapat idegen érkezett fel, angol férfiak és nők, kiket az őrség egy altisztje kalauzolt. Megmutatta a szegény rabokat, akik komoran üldögéltek, nagy számokkal a hátukon. Részvétet éreztek irántuk és "ah" meg "ó" felkiáltások között kérdezték az altisztet, nem-e ajándékozhatná meg a nyomorultakat. Szigorúan tilos, mondta az őr, baj, ha meglátják. De jószívűen elfordult s a vidéket magyarázta az uraknak. Ott fekszik Coblenz, mögötte Neuwied, ott pedig, lenn a Rajna mentén -

Közben a hölgyek is odaértek. A szegény foglyok hátranyújtották a kezüket. Pénzdarabok, cigaretták, dohány hullottak a kövér számok alatt tartott tenyerekbe s olykor névjegy is, melyre valami cím volt jegyezve.

- Ezt a tréfát Braun Frank találta ki és vezette be.

- Voltaképen megalázó dolog, - vélekedett a tizennégyes, báró Flechtheim százados.

- Hülye vagy! - mondta Braun Frank. - Csak az lenne a megalázó, hogy mi olyan előkelőeknek tartjuk magunkat; mindent az altiszteknek adunk, semmit se tartunk meg magunknak. Átkozott angol cigaretták, csak ne lennének olyan parfömök! -Megnézte a zsákmányt. - Tessék! Megint egy

font! Lesz öröme az altisztnek. Pedig ma, bizonyísten, én is jó hasznát venném!

- Mennyit vesztettél tegnap? - kérdezte a kettes. Braun Frank kacagott.

- Mennyit? Egész pénzemet, ami tegnap érkezett. Ráadásul néhány ezer márkát becsületszóra. Vigye el a hóhér a bakkot!

- Én is eljátszottam mindenemet, - sóhajtott mélyen a hatos, egy fiatal zászlós, gyerek még, olyan arccal, mint a tejbe mártott rózsa.

- No és mit gondolsz, mi másképp jártunk? - reccsentett rá a tizennégyes.

- Ha meggondoljuk, hogy a három semmirekellő a mi pénzünkön szórakozik Párizsban!

- Mit gondolsz, meddig maradnak el?

- Az én becslésem szerint három napig! - szólt dr. Klaverjahn hajóorvos és kettes várfogoly. - Tovább nem maradhatnak, mert feltűnik a távollétük. És ezeknél nem is tart tovább az a pénz.

A négyesről, ötosról és tizenkettesről volt szó. Előző este jócskán nyertek s kora reggel lekúsztak a hegyről, hogy az első vonattal Párizsba utazhassanak. Kicsit kifújni magukat, ahogy a várban mondták.

- Mit fogunk csinálni vasárnap délután? - kérdezte a tizennégyes.

- Erőlted meg a buta koponyádat! - mondta Braun Frank a századosnak. Leugrott a kútról s a kaszárnyaudvaron keresztül a tisztek kertjébe tartott. Borús hangulatban volt. Hangosan fütyörészett.

Nem a veszteség bántotta - ilyesmi gyakran megesett vele, s éppen nem sújtotta le. Hanem a siralmas élet itt fenn, az elviselhetetlen egyformaság. A várszabályzat rendelkezései elég enyhék voltak s nem volt közöttük egy se, melyet a fogoly urak óránként meg ne sértettek volna. Saját kaszinójuk volt, zongorával és harmóniummal; két tucat újságot járattak. Mindenki külön legényt tartott. Cellájuk, melyért naponta egy pfennig bért fizettek az államnak, hatalmas helyiség, szinte teremnek is beillő. Az ennivalót a város legjobb vendéglőjéből hozatták, borospincéjük a legszebb rendben volt. Kifogás alá csak az esett, hogy a szobaajtót belülről nem lehetett bezárni. Ebben az egyetlen pontban a parancsnokság roppant szigorú volt. Mióta öngyilkosságot követett el valaki, minden próbálkozást, mely lakat felszerelésére irányult, csírájában elfojtottak. - Kész hülyék azok ott lenn,

gondolta Braun Frank. Mintha lakat nélkül nem végezhetne magával az ember!

A hiányzó lakat folyton kínozza, s megrontotta az ittlétnek minden örömét. Így képtelenség volt egyedül maradnia. Kötelekkel, láncokkal erősítette meg az ajtót, elébe állította az ágyát s minden bútorát. Nem használt. Néhány órai harc után mindent szétzúztak, szétromboltak s diadalmaskodva mégis szobájában termett az egész társaság.

Ó, ez a társaság! - Egyenként ártatlan, kedves, jólelkű fickók, akikkel egész jól el lehetett beszélgetni félórát, de együtt-együtt elviselhetetlenek voltak. Az életmód tette tönkre őket, a diák- és katonaéletnek csúf keveréke, melyet még tarkítottak is néhány különös, várbeli bolondsággal. Énekeltek, ittak, játszottak nap-nap után, éjszakáról éjszakára. Közbe-közbe néhány lány, akiket felcipeltek, néhány leruccanás a városba - ezek voltak a hőstettek.

Másról nem is beszéltek.

Akik leghosszabb ideje voltak a várban, azok voltak a legrosszabbak. Teljesen elzüllöttek az örök körforgásban: Dr. Bermüller, aki sógorát lőtte agyon és két esztendeje ült már itt fenn s a szomszédja von Vallendar gróf, dragonyostiszt, aki még fél esztendővel hosszabb ideje élvezte a várbeli jó levegőt. Az újonnan jöttek, egy hét se telt belé, a többiekhez hasonlultak. Aki a legnyersebb és legszilajabb volt közöttük, annak volt legnagyobb tekintélye.

Braun Frank ilyen volt. Rögtön második nap lezárta a zongorát, mert nem akarta tovább hallgatni a százados, „Frühlingslied”-jét. A kulcsot zsebre vágta s ledobta a vár bástyájáról. Pisztolyait is magával hozta és lövöldözött naphosszat. Inni és káromkodni is tudott, mint akárki itt fenn.

Voltaképen örült az erődben töltendő nyári hónapoknak. Nagy halom könyvet cipelt fel; új tollakat és tiszta papirost. Azt hitte, tud majd dolgozni, örült, hogy a magány rákényszeríti.

De bele se kukkantott a könyveibe, még csak levelet se írt. Belesodródott a vad, gyerekes forgatagba, melytől undorodott, s amelyből mégis napról-napra alaposan kivette a részét. Gyűlölte a társait, mind valamennyit.

Szolgája utána jött a kertbe.

- Doktor úr, levél, - szalutált.

- Levél? Vasárnap délután? Kivette a katona kezéből. Express levél volt, melyet utána küldtek. Megismerte nagybátyja vékony vonásait. Ő írt? Mit akar? Mérlegelte a levelet a tenyerén - ah, kedve lett volna visszaküldeni azzal, hogy címzett az átvételt megtagadta. Mi köze ehhez a vén professzorhoz?!

A Gontraméknál tartott ünnepség után látta utoljára, mikor Lendenichbe kocsizott vele s rá akarta venni, hogy teremtsen Alraunét. Két éve már.

Ó, milyen messze van mindez!

Másik egyetemre iratkozott, rendes időben letette vizsgáit. Aztán beült egy lotharingiai fészekbe, ahol mint ügyvédsegéd működött. Működött? Dehogyan is! Folytatta az életet, melyet a főiskolán élt.

Az asszonyok és mindazok, akik szerették a könnyű életet, szívesen látták. Főnökei azonban nem szívelhették. Igaz, dolgozott is hébe-hóba - de csak ha érdemesnek tartotta. És mindig olyasmit, amire a főnökei azt mondták: gyalázatos porhintés.

Ha csak tehetett, ellopódzott és Párizsba utazott. A Butte Sacrée-n otthonosabban érezte magát, mint a törvényszéken. Maga sem volt vele tisztában, hova fog mindez vezetni.

Bizonyos, hogy jogász nem lesz, se ügyvéd, se bíró, se más hivatalnok. De mi mást esinálhatna? Élt cél nélkül és adósságokat csinált -

Még mindig kezében tartotta a levelet s bár kíváncsi volt rá, szerette volna visszaküldeni, így ahogy van. Mint kései választ arra a másik levélre, melyet nagybátyja két év előtt intézett hozzá.

Röviddel ama bizonyos éjszaka után történt. A hét hegy közé rendezett kirándulásról visszatérőben, öt barátjával keresztül lovagolt a falun éjfél tájban, és hirtelen szeszélyében vacsorára hívta a diákokat a ten Brinken-házba.

Letépték a csengőt, ordítottak, dörömböltek a kovácsoltvas-kapun. Olyan pokoli lármát csaptak, hogy az egész falu összefutott. A titkos tanácsos nem volt otthon s az inas Braun Frank parancsára beengedte őket. A lovakat istállóba vezették, Braun Frank pedig felkeltette a cselédséget. Nagy lakomát készítettett e maga hordta fel a legfinomabb borokat a nagybácsi pincéjéből. Lakmároztak, ettek, ittak, énekeltek, zajongtak a házban és a kertben; lármáztak, üvöltöztek és tönkretették, ami a kezük ügyébe került.

Csak másnap reggel lovagoltak haza juhhézva, kurjongatva, egyesek mint vad cowboyok kapaszkodtak lovaikban, mások mint ócska liszteszsákok.

- A fiatal urak úgy viselkedtek, mint a disznók - jelentette Alajos a titkos tanácsos úrnak. Ezért egyetlen szót sem vesztegetett volna a professzor; nem ez volt, amiért bosszankodott. De a pohárszéken üvegházaiból való ritka almák, őszibarackok, körték heverték, kopasz barackok, frissek, mint a harmat. Végtelen fáradtsággal termelt nemes gyümölcsök. Fiatal fák első termései, vattában, arany tányérokon, hogy beérjenek. Ám a diákok semmi kegyelettel nem viseltettek a professzor gyengéje iránt, kíméletlenül ráestek a gyümölcsökre. Beléjük haraptak, aztán, mert félig éretlenek voltak, otthagyták. Ez dühítette fel a titkos tanácsost.

Keserű levelet intézett unokaöccséhez és megkérte, ne lépje át többé a háza küszöbét. Braun Frankot mélyen megsértette a levél, melynek indokait nyomorúságosan kicsinyeseknek találta.

Ó, ha s levél, melyet kezében tartott, ott éri, ahova címezve volt, Metzben, vagy éppen a Montmartre-on - pillanatnyi habozás nélkül visszaküldte volna.

Itt azonban - itt - a fogság szörnyű unalmában?

Határozott. - Mindenesetre változatosság, - mormogott és felnyitotta a levelet. Nagybátyja közölte vele, hogy érett megfontolás után, hajlandó megtenni, amire öccse akkor buzdította. Van is már megfelelő apajelöltje. A rablógyilkos Noerissen perújítási kérvényét visszautasították s fel sem tételezhető, hogy a megkegyelmezési kérvény eredménnyel járna. Most anyát keres. Próbálkozott már néhány helyen, de eredménytelenül; úgy látszik nem oly könnyű az igazit megtalálni. Múlik az idő s most avval a kérdéssel fordul unokaöccséhez, hajlandó-e ez ügyben támogatni őt.

Braun Frank bámészan nézett a legényére.

- Itt van még a levélhordó? - kérdezte.

- Parancsára, doktor úr - jelentette a katona.

- Mondd, hogy várjon. Nesze, adj neki borraivalót! - Átkutatta a zsebeit, végre talált egy egymárkást. Kezében a levéllel visszasietett a fogházba.

Alig ért a kaszárnyaudvarra, mikor az őrmester felesége jött vele szemben a sürgönyhordóval.

- Távirata érkezett! - kiáltott az asszony.

Petersen doktor küldte, a titkos tanácsos asszisztense. Így hangzott:

Kegyelmes úr két napja Berlinben, címe Hotel de Rome.

Sürgős választ jön-e? Szívesen üdvözli.

A kegyelmes úr? Tehát a bácsi kegyelmes lett. S ezért volt Berlinben. Milyen kár, hogy Berlinben. Ment volna Párizsba, ott bizonyára sokkal könnyebben akadt volna nő és megfelelőbb is -

Mindegy, tehát Berlin. Legalább megszakítja a sivár életet. Gondolkodott egy pillanatig. Menni fog, még ma este. Csakhogy egy pfennigje sincs. S a barátainak szintén semmijük.

Az asszonyra tekintett.

- Hallja, őrmesterné asszony - kezdte. De nem, ezt nem; lehet. És így fejezte be: -Adjon borraivalót ennek az embernek és írja fel a számlámra.

Szobájába ment, becsomagoltatott a kezitáskájába, megparancsolta a legényének, vigye azonnal a pályaudvarra és várja meg őt. Aztán lement.

A fogházfelügyelő őrmester az ajtóban állt, kezeit tördelve, csaknem magánkívvül. -Maga is utazni akar, doktor úr? - siránkozott. Három úr már elment - Párizsba külföldre! Úristen, ennek nem lehet jó vége! Meg fogom járni - én viselem a felelősséget.

- No, nem olyan veszélyes - felelt Braun Frank. - Hiszen csak pár napra utazom el, s az urak addigra itt lesznek már.

Az őrmester tovább panaszkodott:

- Hiszen én nem bánom. Én nem szólok egy szót se! De a többiek mind olyan irigyek rám. És ma éppen a Becker őrmester van őréségen, aki -

Aki befogja a száját! Épp most kapott tőlünk több mint harminc márkát - mint az angol hölgyek jótékony adományát - Különben Coblenzbe tartok a parancsnoksághoz, szabadságot kérni. - Meg van most elégedve?

De a felügyelő egyáltalán nem volt megelégedve. - Mi? A parancsnoksághoz? De doktor úr, hiszen önnek nincs engedélye lemenni a városba. Ön a parancsnoksághoz akar menni?

Braun Frank nevetett: - Bizony, éppen hogy oda! Ugyanis meg kell vágnom a parancsnokot az útiköltség erejéig.

Az őrmester elhallgatott, állt mozdulatlanul, tátott szájjal, mintha kővé meredt volna.

- György - szólta Braun Frank a legényéhez. - Adj tíz pfenniget hídpénzre.

Elvette a pénzdarabot. Gyors léptekkel haladt át az udvaron. A tisztek kertjébe ment, onnan a glacis-ra. Fellendült a falra, a túlsó oldalon egy óriási kőrisfa ágába kapaszkodott s lecsúszott a törzsén. Keresztültörtetve a sűrű bozóton, leereszkedett a hatalmas sziklákról.

Húsz perc alatt lenn volt. Ez volt az az út, melyet éjszakai kóborlásaik alkalmával használni szoktak.

A Rajna mentén haladt a hajóhídig, s azon átment Coblenzbe. A parancsnokságon megtudakolta, hol lakik a tábornok, és odasietett. Leadta a névjegyét és megmondotta, hogy igen sürgős ügyben keresi.

A tábornok úr, névjegyével a kezében fogadta.

- Mivel szolgálhatok?

- Engedjen meg, kegyelmes uram, szobafogoly vagyok a várban.

Az öreg tábornok neheztelően mérte végig, láthatólag bosszantotta, hogy zavarják.

- No mit akar? - Hogy kerül le a városba? Van engedélye?

- Igenis, kegyelmes uram, templomi szabadság. - Hazudott, de tudta jól, a generális csak feleletet akart. - Azért jöttem, kegyelmes uram, hogy három nap szabadságot kérjek. Berlinbe akarok utazni. Haldoklik a nagybátyám.

A parancsnok felpattant:

- Mi közöm a nagybátyjához? Ki van zárva, hogy elengedjem! Nem azért ül itt fenn, hogy szórakozzék, hanem mert megszegte az ország törvényeit, érti? Mindenki jöhetne a haldokló bácsijával és nénijével! Ha nem szülőkről van szó, elvből megtagadok minden efféle szabadságot.

- Köszönöm szépen, kegyelmes uram. Azonnal megsürgönyözöm nagybátyámnak; professzor ten Brinken, valóságos belső titkos tanácsosnak, hogy egyetlen unokaöccse, sajnos, nem kapott engedélyt, hogy halálos ágyához siethessen és fáradt szemeit lefoghassa.

Meghajolt, az ajtó felé fordult. De a generális visszatartotta, ahogy számította.

- Ki a nagybátyja? - kérdezte tétován.

Braun Frank elismételte a nevet s a szép címet, kivette a táviratot a zsebéből és átnyújtotta.

- Szegény nagybátyám Berlinben utolsó mentségül operációhoz folyamodott, mely, sajnos, igen szerencsétlenül folyt le.

- Hm - hümmögött a parancsnok. - Utazzon, fiatal barátom, utazzon azonnal. Talán még van segítség.

- Isten kezében a segítség. - szólt Braun Frank siralmas arccal. - Ha az imádságom használna. - Csinos sóhaj után így folytatta. - Köszönöm szépen, kegyelmes uram. Még egy kérésem volna.

A parancsnok visszaadta a sürgönyt és megkérdezte:

- Micsoda?

- Nincs útiköltségem, - tört ki Braun Frank. - Arra kérném kegyelmes uramat, kölcsönözzön nekem háromszáz márkát.

A tábornok bizalmatlankodva nézett rá:

- Nincs pénze - hm - úgy - tehát nincs pénze? De hiszen tegnap volt elseje. Nem érkezett meg a pénze, mi?

- A pénzem pontosan megérkezett, kegyelmes uram - felelte gyorsan. - De épp olyan pontosan el is játszottam az éjszaka!

Az öreg parancsnok elnevette magát:

- Persze, persze, bűnhődés a bűnéért, maga gonosztevő! Tehát háromszáz márkára van szüksége?

- Igenis, kegyelmes uram! Nagybátyám bizonyára örömmel fogja hallani, hogy excellenciád rántott ki a hínárból.

A tábornok megfordult, a vasszekrényhez ment, kinyitotta s egy kis pénztárból három bankjegyet vett ki. Tollat, papírt adott a foglyának és adóslevelet állíttatott ki vele; aztán átadta a pénzt. Braun Frank könnyű meghajlással vette át.

- Köszönöm alássan, kegyelmes uram. - Nincs mit! Szerencsés utat! Jöjjön vissza pontosan. És adja át üdvözetemet őexcellenciájának.

Még egyszer: - Köszönöm alássan, kegyelmes uram. - Egy utolsó meghajlás és Braun Frank künn volt. A hat lépcsőfokot egy ugrással intézte

el. Össze kellett szednie magát, hogy hangosan fel ne ujjongjon.

- No, ez sikerült. - Intett egy kocsisnak és Ehrenbreitsteinba hajtatott, a pályaudvarra.

A menetrendet átlapozva megtudta, hogy még három óra várakozása van. Legényének, ki a táskájára vigyázott, megparancsolta, szaladjon fel gyorsan a várba és küldje le von Plessen zászlóst a Vörös kakasba.

- De őt küldd ám György, ne mást! - verte a fejébe. - Azt a fiatal urat, aki nemrégiben jött. Hatos szám van a hátán. Megállj! A garasod kamatozott. - Egy tízmárkást vetett neki.

A borozóba ment és hosszú válogatás után kitűnő vacsorát rendelt. Az ablak mellett ült, és nézte a vasárnapozó polgárokat, akik a Rajna partján sétáltak.

Végre megérkezett a zászlós: - No, mi újság?

- Ül le, - mondta Braun Frank. - Fogd be a szád. Ne kérdezz semmit. Egyél, ígyál, érezd jól magad. - Egy százmárkást adott a kezébe. - A számlát te fizeted. A maradék a tiéd. És a fentieknek mondd meg, hogy Berlinbe utaztam - *engedéllyel!* De valószínűleg tovább maradok s csak a hét végén térek vissza.

A szőke zászlós becsületes álmélgodással bámult rá.

- Mondd csak - hogy csináltad ezt?

- Titok, - mondta Braun Frank. - De nem sokat érnétek velem, ha el is árulnám. Az ilyen csapdába a legjóságúbb kegyelmes is csak egyszer esik bele. Prozit!.

A zászlós a vonathoz kísért, besegítette a táskáját és búcsút integetett a kalapjával meg a zsebkendőjével. Braun Frank visszalépett az ablaktól és abban a pillanatban megfélelkedett a zászlósról, összes fogolytársairól, az egész várról. Beszélt a kalauzzal és kényelmesen elnyújtózott a félkupéjában. Becsukta a szemeit, elaludt.

A kalauz alaposan megrázta, míg felébredt.

- Hol vagyunk? - kérdezte álomittasan.

- Rögtön a Friedrichstrassei pályaudvaron.

Összekereste a holmijait, kiszállt és a szállodába hajtatott. Szobát vett ki, megfürdött és ruhát váltott. Aztán lement a reggeliző terembe.

Az ajtóban Petersen doktor sietett elébe.

- Á, ön itt van, kedves doktor úr! - kiáltott. - Hogy fog örülni a kegyelmes úr! Kegyelmes! Megint: kegyelmes! Ez a három "e" roppant bántotta a fülét.

- Hogy van a nagybátyám? - kérdezte. - Jobban?

- Jobban? Hogy-hogy jobban? Hiszen őexcellenciája nem beteg!

- Úgy? Nem beteg? Kár. Én azt hittem a nagybácsi halálán van. Petersen doktor bambán bámult rá: - Nem értem önt -

- Nem is szükséges. Igazán sajnálom, hogy a titkos tanácsos nem haldoklik. Pedig nem lenne rossz! Örökölnék utána nemde? Feltéve, hogy nem zárt ki az örökségből. Ami szintén lehetséges, sőt igen valószínű. Nézte az orvost, aki megdöbbenve állt előtte, s pillanatig gyönyörködött a zavarában.

- De mondja csak, doktor, - folytatta - tulajdonképpen mióta kegyelmes a nagybátyám?

- Négy nap óta, abból az alkalomból -

Braun Frank félbeszakította: - Tehát négy nap óta! És ön mióta van mellette, mint - mint a jobb keze?

- Lehet, úgy tíz esztendeje.

Tíz évig mindig titkos tanácsosnak és "Ön"-nek szólította s most négy nap alatt annyira excellenciás lett, hogy másképp el se tudná képzelni, mint "iázva"?

- Bocsánat, doktor úr, - mondta az asszisztens meglepetten és összerezzenve -bocsánat - hogy gondolja ezt?

Braun Frank belékarolt és asztalhoz vezette.

- Ó, úgy értem doktor, hogy ön világfi, akinél fontosak a formák és manierok. Akinek veleszületett ösztöne van a valódi műveltség iránt.

- Így értem. - És most reggelizzünk, doktor, és mesélje el; hogy időközben mit végeztek.

Petersen doktor elégedetten, teljesen megbékülve, csaknem boldogan telepedett le. A fiatal ügyvédbojtár, akit már kis iskolás kora óta ismert, igaz, hogy szeleburdi volt, nagy betyár, de mégis unokaöccse a kegyelmes úrnak.

Az asszisztens, aki harminchat éves lehetett, középtermetű volt. Braun Frank szerint minden "közepes" volt ezen az emberen. Az orra nem nagy és nem kicsi, az arca nem csúnya és nem szép. Már nem fiatal; de még nem öreg, a haja nem sötét, de nem is világos. Nem ostoba és nem okos, nem éppen unalmas, de nem is szórakoztató, s ruházata nem elegáns, de nem is közönséges. Jó átlag, mindenben: pont az az ember, akire a titkos tanácsosnak szüksége volt. Derék munkás, elég eszes, hogy megértse és elvégezze, amit kívánnak tőle, de nem olyan intelligens, hogy gazdája bonyolult játékait tisztán látni törekedett volna.

- Tulajdonképpen mennyi fizetést húz a nagybátyámtól? - kérdezte Braun Frank.

- Ó, nem túlságos sokat, de éppen eleget, - volt a felelet. - Meg lehetek elégedve. Újévkor is kaptam négyszáz márka pótlékot.

Csodálkozott rajta; hogy az unokaöccs úr gyümölcsrel kezdi a reggelijét, almát eszik, meg egy marék cseresznyét.

- Milyen szivart szí? - faggatta az ügyvédjelölt.

- Milyen szivart szí? - Középmínőségűt, nem nagyon erőset. - De miért kérdezi, doktor úr?

- Csak! - mondta Braun Frank. - Érdekel. - De mondja már, mi mindent végeztek ebben a dologban. A titkos tanácsos közölte a terveit önnel?

- Hogyne! - bólintott Petersen doktor büszkén, - én vagyok az egyetlen, aki tud róla önön kívül természetesen. A kísérlet tudományos jelentősége óriási.

- Hm azt hiszi? - köszörülte a torkát az ügyvédbojtár.

- Feltétlenül! - erősködött az orvos. - És egyenesen zseniális, ahogyan ő excellenciája kieszelte, hogy az esetleges megtámadásnak még a lehetőségét is elfojtsa. Hiszen tudja, milyen óvatosaknak kell lennünk, hogy a tájékozatlan laikus közönség hányszor megtámad minket, orvosokat olyan kísérletek miatt, amelyek feltétlenül szükségesek. Itt a viviszekció - istenem; az emberek rosszul lesznek, ha csak hallják ezt a szót. Összes

kísérleteink, melyeket kórokozó bacilusokkal, oltásokkal folytatunk, szálla a laikus sajtó szemében, bár mindig csak állatokkal dolgozunk. Hát még ha a mesterséges megtermékenyítésről van szó; még hozzá embereknel! A kegyelmes úr azonban megtalálta a megoldásnak egyetlen lehetséges módját: egy kivégzett gyilkos és egy külön e célra megfizetett kokott útján. Ugye ilyen matéria érdekében a humanitástól legjobban csepegő pap se szívesen exponálja magát?

- Nagyszerű! - ismerte el Braun Frank. - Valóban igaza van, ha a főnöke kapacitását így elismeri.

- Petersen doktor jelentette aztán, hogy a kegyelmes úr az ő segítségével különféle kísérleteket folytatott, hogy az alkalmas nőszemélyt előteremtse, de sajnos, minden siker nélkül. Kiderült, hogy a népességnek az az osztálya, melyből ezek a teremtések kikerülni szoktak, egész különös fogalmakat alkot a mesterséges megtermékenyítésről. Csaknem lehetetlen volt megértetni velük, tulajdonképpen miről is van szó, nemhogy egyikével vagy másikkal alkuba lehetett volna bocsátkozni, bár a kegyelmes úr rábeszélésben önmagát is felülmúlta s bár ismételten hangsúlyozta, hogy először semmi veszély nem fenyegeti őket, másodsor szép összeg pénzt kereshetnek, harmadsor kiváló szolgálatot tesznek az orvosi tudománynak.

Egyik leány különösen hangos volt: az egész tudomány ki... Itt igen goromba kifejezést használt.

- Pfuj! - szólt Braun Frank. - Hogy mondhatott ilyet!

- Ezért kapóra jött a kegyelmes úrnak, hogy a nemzetközi gynaakológiai kongresszusra Berlinbe kellett jönnie. Itt a világvárosban kétségtelenül sokkal nagyobb a választék s feltehető, hogy a személyek, kikről szó lehet nem oly korlátoltak, mint a vidékiek s hogy ezekben a körökben is kisebb az újtól való babonás félelem, több a gyakorlati érzék az anyagi előnyök és nagyobb az ideális érdeklődés a tudomány iránt.

- Különösen az utóbbi áll! - helyeselt Braun Frank.

Petersen doktor helybenhagyta. Hihetetlen, milyen elavult nézetekkel találkoztak Kölnben! Bármelyik tengeri malac, vagy majom százszorta értelmesebb és okosabb, mint az ottani nőszemélyek. Már az ember kimagasló intellektusát is kétség bevonta! De reméli, hogy magrendült hite itt ismét megszilárdul.

- Kétségtelenül! - biztatta az ügyvédbojtár. - Kész nevetség lenne, ha a majmok vagy tengeri malacok különbek lennének a berlini kokottoknál!

- Egyébként, mikor jön a nagybátyám? Felkelt már?

- Nagyon is régen! - A kegyelmes úr nincs is már itthon; tíz óraker kihalgatása van a minisztériumban, - magyarázta az asszisztens buzgón.

- No, és aztán? - kérdezte Braun Frank. - Bizony, nem tudom, meddig fog tartani. Annyi bizonyos, hogy őexcellenciája megkért, két óra felé várjak rá a kongresszus ülésén. Öt óra tájban fontos összejövetele lesz itt s hotelban, néhány berlini kollegájával, hét órára pedig ebédre hivatalos a rektorhoz. Talán közben tudna doktor úr -

Braun Frank gondolkodott. Alapjában véve kedvére volt a nagybátyja egész napi elfoglaltsága, nincsen gondja rá.

- Értesítse kérem a nagybátyámat, hogy itt a kertben találkozunk este tizenegykor.

Az asszisztens kétkedő arcot vágott. - Tizenegykor? Nem lesz túlságos késő? Ő excellenciája ilyenkor már ágyban szokott lenni. Különösen ilyen megerőltető nap után.

- Ő excellenciájának ma még jobban meg kell erőltetnie magát. Közölje ezt vele, doktor. Céljainkra éppen nem kései, inkább korai ez az időpont - állapotunk meg inkább, hogy tizenkettőkor találkozunk. Ha a szegény nagybácsi olyan elcsigázott, előzőleg kipihenheti kissé magát. És most addió -, doktor, a viszontlátásra ma éjjel.

Felállt, biccentett és elment.

Csikorgatta a fogait; abban a pillanatban mikor elhallgatott, érezte, milyen gyerekes, milyen kamaszos volt mindaz, amit a jó doktor előtt összefecsegett. Milyen kicsinyes a gúnyja, mily olcsó az elméssége! Csaknem szégyellte magát. Minden idege követelte a munkát és haszontalanságokra fecsérte az erejét, az agya ezer szikrát szórt - és diákvicceket faragott!

Petersen doktor hosszan utánanézett. Dölyfös ember, - mondta magában. - Kezet sem fogott velem. - Megint töltött kávékat magának, tejet is kevert hozzá jócskán és kényelmesen új darab vajaskenyeret kent fel.

- Hochmut kommt vor dem Fall! - idézte a német közmondást a legbensőbb meggyőződéssel.

És józan polgári bölcsességében megnyugodva, beleharapott a fehér zsemlyébe és szájához emelte a csészét.

Csaknem éjjeli egy óra volt, mikor Braun Frank megjelent.

- Bocsáss meg, bácsi, - szólt könnyedén.

- No kedves öcsém - felelt a titkos tanácsos - eléggé megvárakoztattál bennünket.

- Isten bizony, jobb dolgom volt bácsi, - szólt az ügyvédjelölt. és végnézett rajta. -Különben is nem miattam, hanem saját céljaid miatt várakoztál.

A professzor görbén nézett rá.

- Fiú - kezdte. De uralkodott magán. - No - hagyjuk. Köszönöm öcsém, hogy segítségemre jöttél. Kész vagy velünk jönni?

- Nem! - szólt Braun Frank gyerekes konok daccal. - Előbb iszom egy whiskyt szódával, van még időnk bőven. - Ilyen természete volt; a dolgokat szerette élükre állítani. Finom érzésű, túlérzékeny ember, akit a legkisebb szó, a leghalkabb szemrehányás is bántott, s aki viszont szeretett kihívó érdességgel bánni mindenkivel. Mindig kimondta a leggorombább igazságot is s ő maga a legszelídebbet sem tudta elviselni.

Érezte jól, hogy megbántotta az öregurat. De éppen a tény, hogy nagybátyja megsértődött, hogy ostoba gyerek maniorjait oly komolyan és tragikusan vette - ez keserítette és bántotta. Lealacsonyításnak vette, hogy a titkos tanácsos ennyire nem érti őt meg, hogy a külsőségek vékony burkától nem lát be szőke dacos fejébe. Ez ellen, akár akart, akár nem, védekeznie kellett s csúnyábbnak mutatkoznia, mint amilyen volt. Még jobban fel kellett öltenie az álarcot és azon az arcátlan úton haladni, melyet a Montmartre-on talált: épater le bourgeois.

Poharát lassan kiürítve, felemelkedett, hanyagul, mint egy melankolikus princ, aki unatkozik.

- Ha az uraknak is úgy tetszik? - mondta fitymáló gesztussal, mintha mélységesen alatta álltak volna.

- Pincér, kocsit.

Elindultak. A titkos tanácsos hallgatott, ajka mélyen lebiggyedt, kövér könnyzacskói mélyen az arcára lógtak. Hatalmas fülei elálltak, jobb szeme zölden csillogott a sötétben. - Mint egy bagoly, - gondolta Braucn Frank, - mint egy csúnya öreg bagoly, amint egérre les.

Petersen doktor a bakon ült, tátott szájjal. Nem értette a dolgot - Braun Franknak a kegyelmes úrral szemben tanúsított képtelen viselkedését.

De a fiatalember hamar visszanyerte az egyensúlyát. Eh, miért bosszankodjon a vén szamár miatt?! Végeredményben neki is vannak jó oldalai.

- Itt vagyunk - szólt és kiségitette a titkos tanácsost a kocsiból. - Tessék belépni!

Az ívlámpákkal megvilágított nagy cégtáblán a "Café Stern" felírás volt olvasható. Belépve, kis márványasztalok hosszú során mentek végig, kiáltozó és zajongó embersokaság között. Végre letelepedtek.

Javában állt a vásár. Köröskörül utcai lányok ültek hatalmas kalapokkal, tarka selyemblúzókkal felcicomázva: Óriás hústömbök, amint vevőre vártak s kiterpeszkedve mutogatták magukat, mint egy kirakatban.

- Ez a jobb helyek közül való? - kérdezte a titkos tanácsos.

Unokaöccse a fejét rázta: - Nem, Jakab bácsi, éppen nem. Talán ez is nagyon előkelő még. Nekünk a szemetére van szükségünk. Itt aligha fogjuk megtalálni, amit keresünk.

Hátul egy ember ült a zongoránál, zsíros, színehagyott frakkban. Szakadatlanul játszott, egyik gassenhauert a másik után. A részegek belekurjongattak, de jött a direktor és nyugalomra intette őket, megmagyarázva, hogy ez tilos ebben a tisztességes helyiségben.

Kis boltos legények keringtek. Szomszéd asztalnál jó vidéki polgárok ültek, igen előrehaladottnak és erkölcsteleneknek tartották magukat, amint fecsegnek a kövér kokottokkal. Undorító pincérek tolakodtak az asztalok közé, bouillottnak és mélangenak nevezett barna és sárga leveket szolgáltak fel, pohárban és csészében, És teli pálinkás üvegeket, melyeken vonalak jelezték az elfogyasztott pohárkákat.

Két nő jött az asztalukhoz. Kávét kértek. Nem sokat teketóriáztak, leültek és megrendelték.

- Talán a szőke? - sűgta Petersen doktor. De az ügyvédjelölt leintette. - Nem, nem jó. Csupa hűs. Akkor még jobb lesz, ha a majmainál marad.

Viszont egy kis fekete nű tűnt a szemébe a helyiség legmélyén. Szemei forrtak a vágytól. Felállt és a folyosóra hívta. A nű kísérűjétűl elszakadva, feléje tartott.

- Te, mondok valamit - kezdte.

- Ma nem. Van már vendégem. Holnap, ha akarod - szűlt a lány.

- Ejtsd a vízbe, - szorongatta az ügyvédjelűlt. - Gyere, szeparéba megyűnk. Csábítű ajánlat volt.

- Holnap - nem lehetne holnap, szívem? - kűnyűrgűtt a fekete. - Ma igazán lehetetlen, régi vendégem. Hűsz márkát szokott adni.

Braun Frank megragadta a karját:

- Én tűbbet fizetek, sokkal tűbbet, hallod? Szerencsét csinálhatsz. Nem én akarlak -az az öreg, ott. Ilyen vas üzletrűl van szű.

A lány meghűkkent, tekintetével kűvette a férfi szemének irány át.

- Ez? - mondtta csalódottan. - És mi a csudát akar?!

- Lucy - hívta az ember az asztal mellűl.

- Jűvűk már - felelt. - Ismétlem - ma nem lehet. Holnap beszélhetűnk rűla, ha akarod. Gyere ide ilyen idű tájt!

- Buta tyűk! - sűgta az ügyvédbojtár.

- Ne haragudj! Agyonűt, ha nem megyek ma vele. Mindig ilyen, mikor rűszeg! -Holnap eljűjj ám, hallod? És hagyd az öreget - gyere egyedűl. Nem bánom, ne is fizess, ha nem akarsz.

Faképnél hagyta és visszaszaladt az asztalhoz. Braun Frank látta, amint a keménykalapos fekete úr keserű szemrehányásokkal illeti. Ő belátta, ma éjszakára hűnek kellett maradnia.

Végigsétált a termen a lányokat nézegetve. De nem akadt olyanra, aki elég elvetemedettnek látszott volna. Mindegyikben megvolt még a polgári tisztességnek utolsó maradéka, ősztűnszerű emlékezés arra, hogy bizonyos társaságba tartozik.

Nem, nem, itt nem volt olyan, aki mindentűl elszakadva, arcátlanul és őntudatosan haladt az útján, mintha mondtta volna: igen lotyű vagyok!

Alig tudta volna meghatározni, milyet is keres voltaképpen. Csak érezte. Olyan legyen, akinek itt a helye és sehol másutt. Nem, mint ezek, akiket a buta véletlen sodort ide. Akik éppen úgy lehetnek volna kis feleségek, munkásnők, cselédek, masamódok, vagy akár telefonkisasszonyok, ha az élet szele másképp fúj reájuk. Akik csak azért lettek rosszak, mert a férfi után való durva vágy, tette őket azzá.

Nem, nem, ő olyat keresett, aki azért lett utcai lány, mert nem lehetett más, mert a vére parancsolta, mert testének minden porcikája egyre új és új ölelésre szomjazott, mert míg az egyik férfi enyelgett vele, már a másik csókját kívánta.

Utcai lány legyen, amint ő - megakadt - mi is ő tulajdonképpen?

Fáradtan, rezignáltan fejezte be a gondolatot: amint ő - álmodozó.

Visszament az asztalhoz:

- Gyere bácsi, ide hiába jöttünk. Menjünk egy házzal odébb. A titkos tanácsos tiltakozott, de ő nem hallgatott rá.

- Gyere bácsi - ismételte. - Megígértem hogy megszerzem neked a lányt, és meg is fogom szerezni.

Felálltak fizettek. Átvágtak az utcán s mindig kifelé haladtak a "Nord"-nak nevezett városrész felé.

- Hová? - kérdezte Petersen doktor. Az ügyvédjelölt nem felelt, folytatta útját és nézegette a kávéházak nagy címtábláit. Végre megállt.

- Café Trinkherr - mormogott. - Ez az igazi.

Ebben a piszkos helyiségben lemondtak minden talmi eleganciáról. Persze itt sem hiányoztak a fehér márványasztalkák, itt is vörös plüspamlagok tapadtak a falakhoz, villanykörtek szórták a fényt és lúdtalpú pincérek csoszogtak ragadós frakkban. De az egész olyan benyomást keltett, mintha nem akarna másnak látszani, mint ami valóságban.

A levegő rémesen füstös és fojtó volt - de akik lélekeztek, mégis szabadon és jól érezték magukat benne. Önmagukat adták, minden kényszeredettség nélkül.

A szomszéd asztalnál idősebb diákok ültek; söröztek s közben trágárkodtak a nőekkel. Szilárdan ültek a nyeregben, otthon voltak! A mocsoknak egész áradata ömlött vidám ajkukról. Egyikük, egy kis kövér,

akinek arcát számtalan vágás éktelenítette, kimeríthetetlennek látszott. A nők vihogtak, meggörnyedtek a nagy kacagásban.

A fal mellett selyemfiúk ültek. Kártyáztak, vagy magánosan gubbaszkodtak a levegőbe bámulva, füttyörészték, amit a részeg muzsikások játszottak és pálinkát kortyoltak. Olykor bejött egy-egy lány az utcáról, odalépett az egyikhez, pár gyors szót váltott vele és megint eltűnt.

- Ez igen! - mondta Braun Frank. Intett a pincérnek, marasquinót rendelt és nőket hozatott az asztalhoz.

Négyen jöttek. Alig ültek le, Braun Frank látta, amint egy másik nő kifordul az ajtón: hatalmas, erős személy, fehér selyemblúzban. Kis zsirárdikalapja alól dús égővörös haj buggyant ki. Felugrott és utána rohant az utcára.

A lány a kocsiúton haladt, tunyán, lassan, csípőit könnyedén ringatva. Balra kanyarodva valami kapusínbe fordult, mely felett vörös transzparens világított, "Táncterem az éjszaki sarkhoz" felirattal.

Követte a piszkos udvaron át s csaknem egyszerre léptek a füstös terembe. De a lány nem ügyelt rá, megállt az ajtóban és nézte a táncoló tömeget.

A férfiak és nők ordítoztak, gajdoltak, dobálták a lábaikat. Kerengtek, hogy felszállt a por és trágár rixdorfi szavakat üvöltöttek a zenébe. Összevissza lökdösték egymást, vadul, durván és nyersen; biztosan járták e táncot, mely a saját földjükből sarjadt.

A craquette jutott eszébe és a likette, melyeket fenn a Montmartre-on és a Szajna másik partján a Quartier Latin-ben táncoltak, könnyedén, graciózan, derűsen és tele charme-mal. Ebben a taszigálódásban hajszáll sem volt abból, amit a midinettek "flou"-nak neveznek. Forró vér párázott ki a rixdorfiak erőszakos őrjöngéséből, vad düh, amely kitombolta magát ebben az alacsonyrendű helyiségben -

Szünetelt a zene, a táncmester beszédte a pénzeket piszkos, izzadt tenyerébe, a nőktől és nem a férfiaktól. Majd a külváros e zenei Napoleonja széles gesztussal felintett a karzatra és megadta a jelt az új tánra.

De a tömegnek nem kellett a rheinlander. Felkiáltottak a karmesternek, rábődültek, hogy kopogja le a zenekart. De a zene mindamelllett tovább

játszott, harcolt a terem ellen, biztonságban a ballustrade mögött, a magasban.

Most a táncmester köré csoportosultak. Ő ismerte a nőket és a fickókat, erősen a markában tartotta őket, nem ijedt meg a részeg óbégatástól és a fenyegetően emelkedő öklöktől. De azt is tudta, mikor kell engednie.

- Az Emilt! - Kiáltották a magasba. - Játsszátok az Emilt!

Egy kövér nő, akin hatalmas kalap volt, átfogta karjaival a táncmester poros frakkját. - Bravó, Gusztáv, ezt jól csináltad!

A táncmester kiáltása lecsendesítette a tomboló tömeget. Nevettek, köréje tömörültek, éljenezve, jóakarón veregették a vállát, bökdösték a hasát. Mikor a keringő megkezdődött, felszabadult a tömeg és rekedten rikácsolt:

"Emil, ő, te finom pi-ipa

Pali beléd minden li-iba

Engem is megfőztél szörnyü mód

Nálad egy-kettőre kész a bót."

- Ni, az Alma! Itt az Alma! - kiáltott valaki a terem közepén. Táncosnőjét otthagynva, kiugrott a tömegeből és karonfogta a vöröshajú utcai lányt. Kis, fekete fiú volt, fénylő, szúrós szemekkel és síkos, pomádés fürtökkel, melyeket mélyen a homlokába fésült.

- Gyere! - szólt - és szorosán átfogta a derekát.

A lány táncolt. Vakmerőbben járta a "schiebenden Walzer"-t, sebesebben forgott, mint a többiek. Néhány taktus után javában járta a táncot, riszálta a csípőit, ide-oda hajladozott. Testét a férfiéhoz préselte, térde mindig a táncosához tapadt. Szemérmetlenül, közönségesen, vad érzékiséggel.

Braun Frank hangokat hallott a háta mögött, látta, hogy a táncmester elismeréssel nézi a lányt.

- Átkozott dög, hogy dobálja a farát!

Bizony, dobálta! Magasabbra és arcátlanabban dobálta, mint a "Gudeldi Gudel bárónő", akinek a "korona elmés örököse" is behódolt, lengette, mint egy zászlót, mint a legnyersebb érzékiségnek viharos lobogóját.

Érti a módját! - gondolta Braun Frank. Követte tekintetével, amint oda és vissza táncolt a teremben. Mikor a zene elhallgatott, hozzásietett és karonfogta.

- Előbb fizess! - mondta a fekete és ránevetett.

Pénzt adott neki. A lány a fiúra pillantott, végigmustrálta tetőtől-talpig.

- Nem lakom messze! - mondta - alig három perc innét a -

- Mindegy, hogy hol lakol. Gyere! - szakította félbe Braun Frank.

Ezalatt a Café Trinkherr-ben a titkos tanácsos itallal kínálta a lányokat. Sherry-brandyt ittak és kérték, egyúttal fizesse ki, amit fogyasztottak: egy sört, még egy sört, egy adag fánkot, meg egy kávé. A titkos tanácsos kifizette; aztán szerencsét próbált. Volna egy ajánlata - mondta -, akinek megfelel, szóljon. Ha azonban, amit fel is tételez, a roppant előnyös ajánlatot ketten-hárman akarnák elfogadni, esetleg mind a négyen, akkor vessenek kockát érte.

- No öregem, akkor legokosabb, ha mingyárt kockát vetünk. Nem lehet olyan új fortélyod raktáron, amelyre én és a hölgyek ne vállalkoznánk! - szólt a szikár Jenny és karját a titkos tanácsos vállára helyezte.

A szőke babaarcú kis Elly ráduplázott:

- Amit a barátném megtesz, megteszem én is. Majd éppen én nem teszem meg! Pénz beszél, kutya ugat!

Felugrott s egy kockavetővel tért vissza.

- No mehet, gyerekek, akik pályáznak. Az öreg ajánlatára rajta! Páros vagy páratlan?

A kövér Anna, akit "csibé"-nek hívtak tiltakozott.

- Nekem mindig pechem van a kockában, - mondd bácsika, adsz fájdalomdíjat azoknak, akik nem mernek?

- Hogyne - szólt a titkos tanácsos, - öt márkát fejenként. És kirakta az asztalra a három kövér ezüstpénzt.

- Gavallér vagy! - dicsérte Jenny. És hogy gavallérságát bebizonyíthassa, még egy forduló Sherry-brandyt rendelt.

Ő is volt a nyertes.

- Nesztek a fájdalomdíj - szólt és a három pénzdarabot átnyújtotta kolléganőinek. -És most a halljuk a szép szót, öreg totyakos, ahogy engem megnézel, minden gyalázatosságra kész vagyok!

- Ide hallgass, kedves fiam - kezdte a titkos tanácsos, - valami egészen rendkívüli dologról van szó -

- Ne add a bankot, te holdvilágfejű - szakította félbe a lány. - Egyikünk se szűz, a hosszú Jenny pláne nem! Sok furcsa jószág szaladgál az úristen állatkertjében, de ha az embernek jó prakszisa van, minden disznóságot megtanul. Engem nehezen tudsz valami újra oktatni.

- Ön félreért engem, kedves Jenny - mondta a professzor, semmi olyan különöset nem kívánok, amit maga gondol. Sőt ellenkezőleg: tisztán tudományos kísérletről van szó.

- Ismerjük! - rikkantott Jenny. - Ismerjük!

- Doktor vagy öreg mi? - Volt egyszer egy ilyen doktorom, aki mindig a tudománnyal kezdte, - ezek a legnagyobb disznók! - No prozit bácsika, semmi kifogásom. Nálam mindenki a saját gusztusa szerint élvezhet!

- Prozit - mondta a titkos tanácsos és poharat köszöntött rá. - Örülök, hogy nincsenek előítéleteid - így hamar megfogunk egyezni. Tehát röviden: a mesterséges megtermékenyítés kísérletéről van szó, kedvesem.

A Jenny felpattant:

- Miről? - mesterséges megtermékenyítésről? Micsoda nagy kunaszt kell hozzá? Elég egyszerűen szokták csinálni!

- Sokkal többre becsülöm a mesterséges termékenységet. - vigyorgott a fekete Klára.

- Majd én megpróbálom elmagyarázni a dolgot, igen? - sietett Petersen doktor gazdája segítségére. És mikor a titkos tanácsos bólintott, valóságos előadást tartott a szóbanforgó eszméről, az eddig elért eredményekről és a jövő lehetőségeiről. Erősen hangsúlyozta, hogy a kísérlet teljesen fájdalommentes s hogy az összes állatok, melyekkel eddig dolgoztak, jól állották.

- Miféle állatok? - kérdezte Jenny.

- Patkányok, majmok és tengeri malacok - felelt az asszisztens. A lány kirobbant.

- Mi? Tengeri malacok? Malac az vagyok, sőt nem bánom - vén disznó! De tengeri malac - ezt még senki sem mertte a szemembe mondani. És te, te kopasz disznó, úgy akarsz velem bánni, mint egy tengeri malaccal? - Nem, arra Lehmann Jenny nem kapható, érted?

A titkos tanácsos csillapítani próbálta és új pálinkát töltött neki.

- Értsük meg egymást, kedves fiam - Ám a lány nem hallgatta meg.

- Nagyon is jól értem! - kiáltott. - Olyan dolgokra adjam magam oda, amilyenekre eddig piszkos barmokat használtatok! - Adtok egy kis dohányt és cserébe beoltotok valami vacak szérummal, meg bacilusokkal - vagy pláne föl akartok boncolni elevenen, mi? - Egyre jobban belelovalta magát, már sötétpiros volt a dühtől és bosszúságtól.

- Vagy talán szörnyszülöttet hozzak a világra, hogy vásáron mutogathassátok? Gyereket, amelyiknek két feje van, meg patkányfarka, mi? Vagy amelyik tengeri malachoz hasonlít? - Legalább tudom, honnan veszi a Passage-panoptikum, meg a Castan azt a sok szörnyszülöttet - ti ügynökei vagytok a Castan-fivéreknek, ugye? És erre akartok mesterségesen megtermékenyíteni? Ide süss vén disznó.

Felugrott, áthajolt az asztalon és a titkos tanácsos arcába köpött.

- Nesze, mesterséges megtermékenyítés.

Felvette a pohárkáját, nyugodtan kiitta, sarkonfordult és büszkén elléptetett. Ebben a pillanatban jelent meg Braun Frank az ajtóban és intett, hogy jöjjenek ki.

- Jöjjön doktor úr, jöjjön gyorsan! - hívta izgatottan Petersent, aki a titkos tanácsos arcát törölgette.

- No, mi újság? - kérdezte az ügyvédjelölt az asztalhoz lépve.

Úgy tetszett, a professzor haragosan néz rá. A három lány össze-vissza kiáltozott míg Petersen doktor elbeszélte a történeteket.

- Mit csináljunk?

Braun Frank a vállát vonogatta.

- Mit? - Semmit. Fizessünk és menjünk. - Én különben is ráakadtam az igazira.

Kimentek; az ajtó előtt állt a vöröshajú lotyó és ernyőjével egy kocsinak integetett. Braun Frank besegítette; utána a titkos tanácsos és az asszisztens szálltak be. Majd bement a kocsisnak a címet és ő is bebujt a többiekhez.

- Engedjék meg, hogy bemutassam önöket egymásnak. Alma kisasszony, őexcellenciája ten Brinken titkos tanácsos, Petersen Károly doktor.

- Megbolondultál? - támadt rá a professzor.

- Dehogya, Jakab bácsi - szólt az ügyvédjelölt nyugodtan. - Beláthatod, hogy Alma kisasszony, ha hosszabb időt tölt a házában, vagy a klinikádon, akár akarod, akár nem, úgyis megtudja a neved. - A lányhoz fordult.

- Ne vegye rossz néven Alma kisasszony, nagybátyám ugyanis erősen öregszik!

A sötétben nem láthatta a titkos tanácsost, de jól hallotta, hogy tehetetlen dühében összepréseli széles ajkait. Örült ennek s szinte várta, hogy nagybátyja végre kifakad.

De tévedett. A titkos tanácsos nyugodt maradt.

- Elmondottad már a lánynak, miről van szó? Megegyeztetek?

Braun Frank az arcába nevetett. - Szó sincs róla! Meg sem említettem! Alig sétáltam pár lépést Alma kisasszonnal, - alig szóltam tíz szót hozzá. Azelőtt -láttam táncolni -

- De doktor úr - szakította félbe az asszisztens - az imént tett tapasztalatok után.

- Nyugodjon meg, kedves Petersen - mondta az ügyvédjelölt lenézően. - Meggyőződésem szerint a kisasszony meg fog felelni. Azt hiszem - ez elég.

A konflis egy borozó előtt állt meg. Beléptek. Braun Frank szeparét kért. A pincér felvezette őket és elébe tartotta a borlapot. Az ügyvédjelölt két üveg Pommeryt és egy üveg konyakot rendelt. - De siessen! - mondta.

A pincér behozta a bort és távozott. Braun Frank bezárta az ajtót és a lányhoz lépett. - Kérem, Alma kisasszony, vesse le a kalapját.

A lány átadta a kalapját. Szilaj haja a tűktől megszabadulva, homlokára és arcára bomlott. Arca, mint a vöröshajú nőké rendszeren, csaknem áttetsző volt, itt-ott apró szeplőcskével. Szemei zöldesen csillogtak, apró fehér fogai kivilágítottak keskeny kék ajkai közül. Egész lényén emésztő, szinte természetellenes érzékiség ömlött el.

- Vesse le a blúzát - szólt Braun Frank. A lány némán engedelmeskedett. Braun Frank kigombolt két gombocskát a vállán, mire lecsúszott az inge és láthatóvá vált klasszikusan formált, de kissé erős melle.

- Ennyi elég, ugye? - kérdezte Braun Frank nagybátyjára pillantva. - A többi sejtethetik. - Csípői is biztosan megfelelők.

Megint a lányhoz fordult:

- Köszönöm, Alma. Ismét felöltözhetsz!

A lány engedelmeskedett. A poharat, melyet a férfi nyújtott neki, fenéig ürítette. Braun Frank ügylet, hogy pillanatig se álljon üresen a pohara.

Aztán fecsegett. Párizsról mesélt, a Moulin de la Galette és az Elysée Montmartre gyönyörű nőiről. Pontosam elbeszélte milyenek, leírta cipőiket, kalapjaikat, ruháikat.

- Hallja, Alma! - fordult a lányhoz - igazán szégyen., hogyan jár maga! Ne vegye kérem rossz néven tőlem. Hiszen így, rendes helyen nem is mutatkozhatik. - Volt már az Union-bárban, vagy az Arkadiában?

Nem, ott még nem volt. Sőt az Ámor-termekben sem. Egyszer egy gavallér elvitte az Alte Ballhausba s mikor másnap éjjel ismét el akart menni, egyedül, a bejáratnál elutasították. Bizony, kell, hogy rendes ruhája legyen az embernek.

- Persze, hogy kell! - erősködött Braun Frank. - És mit gondolsz, viheti valamire itt künn az *Oranienburger Tornál*?

A lány nevetett:

- Eh, ha vesszük, nem is fontos - a férfi csak férfi!

Az ügyvédjelölt ezt nem hagyta helyben. Csudálatos történeteket mesélt nőkről, akik a nagy báltermekben szerencsét csináltak. Mesélt gyöngysorokról, öklömnyi briliánsokról, ekvipársokról és fehérlovú fogatokról.

- Mondja csak mióta szaladgál már maga az utcán? - kérdezte hirtelen.

- Két éve! - szólt a leány- nyugodtan. - Mióta elkerültem hazulról.

Braun Frank vallotta s apránként kivette belőle, amit tudni akart. Ivott az egészségére s újra meg újra megtöltötte a poharát. És anélkül, hogy a lány észrevette volna, konyakot öntött a pezsgőjéhez.

Alma közel húsz éves volt és Halberstadtból származott. Az apja egyszerű sütőmester, derék és tisztességes, akár az anyja és a hat fivére. Ó, - no igen - miután az iskolát elvégezte, pár nappal a bérmálás után összeszúrta a levelet az apja egyik segédjével. Hogy szerette-e? Dehogya is - azaz: csak akkor ha - Igen, és azután jött a másik, meg a harmadik. Az apja elverte, az anyja is, de ő újra és újra megszökött és éjszakán át elmaradt hazulról. Ez így ment éveken át, míg egyszer csak kidobták a szülők. Mire zálogba tette az óráját és Berlinbe jött. Azóta van itt -

- Bizony, bizony, így van! - mondta Braun Frank. - No, de ma felvirradt a szerencsecsillaga! - folytatta:

- Igen? - kérdezte a lány. - Hogy-hogy?

A hangja rekedten, fátyolosan zengett.

Egyik nap épp olyan, mint a másik - ha férfiú van más nem kell. Ám az ügyvédjelölt tudta, mivel foghatja meg.

- De Alma, hiszen minden férfivel meg kell elégednie, aki akarja magát!
- Nem szeretné, ha megfordítva lenne? - Ha azt választhatná, aki magának tetszik?

A lány szemei felcsillantak. - Persze, hogy szeretném!

Az ügyvédjelölt nevetett. - Mondja, nem találkozott még olyan férfiúval az utcán, akire vágyott volna? És aki nem is törődött magával, aki nyugodtan ment tovább? Nem lenne nagyszerű, ha maga válogathatna?

- Látod bubu; te megfelelnél az ízlésemnek! - kacagott a lány.

A férfi ráhagyta. - Engem is választhatnál. És ezt, azt, - akit csak akarsz!
- Ám ezt csak úgy engedheted meg magadnak, ha pénzed van. Ma sok pénzt kereshetsz, ha akarsz. Ezért mondom, hogy szerencsés napod van.

- Mennyit? - kérdezte a lány.

- Olyan gyönyörű ruhákat vásárolhatsz érte, hogy megnyílnak előtted a legjobb és legelőkelőbb báltermek ajtai - Mennyit? Mondjuk tízezer márkát - sőt tizenkétezret.

- Mi? - kiáltott közbe az asszisztens.

A professzor pedig, aki távolról sem gondolt ekkora összegre, csettentett az ujjával.

- Úgy találom, kissé könnyelműen bánasz a mások pénzével!

- Hallod Alma, mennyire magánkívül van a titkos tanácsos úr! - nevetett Braun Frank vidáman, - sokallja az összeget, amit adnia kell neked. De kijelentem, ezen nem fog múlni. Segítesz rajta - segítsen ő is rajtad. Tizenötezerrel beéred?

A lány bámult.

- Igen, de mit kell tennem érte?

- Éppen ez a furcsa. Voltaképen semmit. Csak kicsit tisztességesen viselkedned. Prozit, ígyál!

A lány ivott.

- Tisztességesen viselkedni? - szólt jókedvűen. - Nem szívesen teszem. De ha muszáj - tizenötezer márkáért megcsinálom! - Prozit bubi!

Kiürítette a poharát, melyet a férfi azonnal színig töltött.

- Csuda dolog! - magyarázta. - Van egy úr - gróf - azaz tulajdonképpen herceg. Gyönyörű kölyök, tudod - biztosan tetszene neked. Sajnos, nem láthatod - ugyanis börtönben ül és rövidesen ki fogják végezni. Pedig alapjában véve a szegény fickó épp olyan ártatlan, mint te, vagy én. Csak kicsit hirtelen - és így esett meg a baj. Részezségében összeveszett a legjobb barátjával és agyonlőtte. Most meg kell halnia.

- És mit tehetek én? - kérdezte a lány, remegő orrcimpákkal. A különös herceg felcsigázta az érdeklődését.

- Segítségére leszel, hogy az utolsó kívánság teljesülhessen -

- Igen! - kiáltott a lány gyorsan. - Igen, igen! Utoljára asszonnyal akar lenni, ugye? Megteszem, szívesen megteszem - tudom meg lesz velem elégedve.

- Bravó Alma, - szólt az ügyvédjelölt, - bravó, derék lány vagy. De a dolog nem ilyen egyszerű. Jól figyelj, hogy megérted. Tehát miután agyonszúrta - akarom mondani: agyonlőtte a barátját - családjához menekült, hogy megvédjék, elrejtésük és elősegítsék a menekülését. De családja erre nem volt hajlandó. Tudták milyen borzasztóan gazdag és gondolták, itt a kedvező alkalom, hogy hamarosan hozzájussanak az örökséghez. Szóltak a rendőrségnek.

Disznóság! - mondta Alma meggyőződéssel.

- Ugye? Iszonyú aljasság volt tőlük?! A herceget persze bezárták - és mit gondolsz, most mi a szándéka?

- Bosszút akar állni! - vágta rá a lány.

Az ügyvédjelölt kedvtelve veregette telt vállait.

- Helyes, Alma, nem hiába olvastál regényeket! Tehát elhatározta, hogy bosszút áll az áruló családján. Még pedig úgy, hogy lóvá teszi őket az örökséggel. Érted?

- Persze, hogy értem. Semmire jusson a rongyosoknak. Megérdemlik.

Kérdés, hogy lehetne ezt kivinni? Hosszú töprengés után megtalálta az egyedüli utat, csak úgy üthetné el a családot a millióktól, ha gyermeke volna.

- És nincs? - kérdezte a lány.

- Nincs - sajnos, nincs. De él még a herceg, még lehet -A leány lihegett s a melle gyorsabban emelkedett.

- Értem - kiáltott. - Szüljek gyereket a hercegnek?

- Ez az! - mondta a férfi. - Akarsz?

- Igen, akarok! - kiáltott a lány. Hátrahanyatlott a széken, messzire terpesztette a lábait és széttárta a karjait. Vörös hajának egy dús fürtje kibomlott s a nyakára hullott. Aztán felugrott és kiürítette a poharát. - Meleg van, - mondta. - Nagyon meleg! - Felszakította a blúzáat és legyezkedett a zsebkendőjével. Poharát az ügyvédjelölt elé tartotta. - Van még? Gyere, ígyunk a herceg egészségére!

Koccintottak.

- Csinos rablói-históriát mesélsz, - sziszegett a titkos tanácsos unokaöccséhez. -Kíváncsi vagyok, hova akarsz kilyukadni?

- Ne félj, Jakab bácsi, - rögtön meghallod azt a fejezetet is. Ismét a vörös lányhoz fordult.

- Tehát ezt elintéztük, Alma; segítségünkre leszel. De még egy bökkenő van, amit szintén meg kell magyaráznom. Mint tudod, a báró dutyiban van -

A lány félbeszakította:

- Báró? Azt hittem, herceg?

- Persze hogy herceg - javította ki Braun Frank. - De inkognitóban csak bárónak nevezi magát - így szokták a hercegek. Tehát a herceg őfensége -

- Fenséges?

- Bizony! Császári és királyi fenség. De meg kell esküdnöd, hogy nem beszélsz róla senkinek a világon. Tehát a herceg börtönben sínylődik, a legszigorúbb felügyelet alatt. Senki sem mehet be hozzá, csak az ügyvédje. E szerint teljesen lehetetlen, hogy ez életben összekerüljön még nővel.

- Ó! - sóhajtott a lány. Érdeklődése a szerencsétlen herceg iránt láthatólag megcsappant.

Braun Frank nem bánta. Zavartalanul és teli pátozzsal szavalta:

Nyomorúságában, szörnyű kétségbeesésében és olthatatlan bosszúszomjában professzor ten Brinken doktor, valóságos belső titkos tanácsosra gondolt, a tudomány e világító fáklyájára s az ő különös kísérleteire. A szép, fiatal herceg, akinek most élete tavaszán istenhozádót kell mondania a világnak, tisztán emlékezett gondtalan gyermekéveiből a jóságos öregúrra, aki ápolta őt, mikor számárhurutja volt s aki több ízben cukorkával is megajándékozta. Nézte Alma, itt ül az az öregúr: ő a szerencsétlen herceg bosszújának eszköze! És nagyszerű gesztussal nagybátyjára mutatott.

- Ez az érdeemes úr itt - folytatta, - mérföldekkkel megelőzte korát. Tudod Alma, hogyan jönnek a gyerekek a világra s azt is tudod, hogyan teremtik őket. De a titkot, melyet az emberiségnek ez a jótevője fedezett fel, nem ismered: gyermeket teremteni, anélkül, hogy apa és anya csak látnák is egymást. A nemes herceg nyugodtan szomorkodik tovább börtönében - vagy nyugszik már a bús sírban, mikor te, lány az öregúr szíves segítségével és a Petersen doktor avatott segédlete mellett anyja leszel a gyermekének.

Alma a titkos tanácsosra bámult - ez a hirtelen quiproquo, hogy a szép, nemes, halálraszánt fiatal herceget, ez öreg, rút professzorral cserélje fel, kellemetlen volt s éppen nem tetszett neki.

Braun Frank jól látta ezt és beszélőképességét vette segítségül, hogy a lány aggályait eloszlassa.

- A kis princnek Alma, a gyermekednek - természetesen a legnagyobb titokban kell világra jönnie. El kell rejtenünk, míg csak fel nem nő, hogy a

család cselvetéseitől és intrikáitól megvédehessük. Persze a gyerek is herceg lesz - akár az apja!

- A gyermekem herceg lesz!? - suttogta a lány.

- Hogyne! - erősítette Braun Frank. - Vagy hercegnő, nem tudni. Kastélyai lesznek, nagy birtokai és sok milliója. De útja elé nem szabad akadályokat gördítened, sem magadat feltolnod, nehogy kompromittáld.

Ez hatott, sűrű könnyek szaladtak végig a lány arcán. Ó, már beleérezte magát szerepébe, már sajtatta az anya csendes fájdalmai, akinek le kell mondania a szeretett gyermekről. Ő lotyó, de a gyereke herceg! Hogy is közeledhetnék hozzá? Ó, igen, hallgat, tűr, szenved - csak imádkozhasson a gyermekéért. Sose tudja meg - ki volt az anyja -

Heves zokogás vett erőt rajta, megrázta a testét. Az asztalra borult és fejét a karjaiba temetve sírt keservesen.

Braun Frank kezét a nyakára csúsztatta, becézőn, gyengéden és simogatta szilaj felbomlott fürtjeit. Jól érzett az általa kevert szentimentális limonádé cukros vize, de ebben a pillanatban mégis komolyan vette! Magdolna - susogott - Magdolna -

A lány felegyenesedett és feléje nyújtotta a kezét. - Megígérem önnek, - hogy sose fogom feltolni magam - hogy nem mutatkozom és nem hallatok magamról. - De, de

- No mi az, kislány - kérdezte Braun Frank csendesen.

Megragadta a férfi karját, térdre borult előtte s fejét az ölébe fektetve zokogott.

- Csak egyet, csak egyet! - kiáltott. - Ugye láthatom néha? Csak messziről - ó, csak távolból? -

- Végeztél a giccses komédiával? - vetette oda a titkos tanácsos.

Braun Frank vadul nézett rá. Maga is érezte a nagybátyja igazát s éppen ez forralta fel a véréét.

- Hallgass, vén bolond! - sziszegte. - Nem látod, milyen szép ez? - És lehajolt a lányhoz. - De igen, kislány, láthatod majd a kis hercegedet. Magammal viszlek, ha kilovagol huszárjai élén. Színházban is láthatod, a páholyában.

Alma felelet helyett a kezét szorongatta, csókolta sírva. Lassan felemelte a lányt, vigyázva leültette és egy pohár pezsgőt adott neki félig konyakkal.

- Akarod hát? - kérdezte.

- Igen! - mondta a lány halkán, - akarom. Mit kell tennem?

- Legelőbb egy kis szerződést írunk - szólt Braun Frank pillanatnyi gondolkodás után. - Van papírja doktor? - fordult az asszisztenshez. - És töltőtolla? - No jó! Akkor írja. Ha úgy tetszik, mindjárt két példányban.

És diktált. A kísérletre, melyet ten Brinken őexcellenciája végezni akar, alulírott önként vállalkozik. Határozott ígéretet tesz, hogy nevezett úr rendelkezéseinek pontosan engedelmeskedik. Továbbá, hogy szülés után, a gyermeket illető minden igényéről lemond. Ennek fejében őexcellenciája kötelezi magát, hogy alulírott nevére tizenötezer márkát azonnal elhelyez egy takarékkönyvben s e könyvet a lebetegedés után átadja. Kötelezi magát továbbá, hogy ezen időpontig fenntartásának összes költségeit viseli s havi száz márka zsebpénzzel támogatja.

Kezébe vette a papírlapot és hangosan is felolvasta.

- Hiszen a hercegről nincs is említés! - mondta a lány.

- Persze, hogy nincs - magyarázta Braun Frank. - Egy szóval se. A legszigorúbb titokban kell maradnia.

Ezt belátta a lány. De még valami nyugtalanította.

- Miért vesztek éppen engem? - kérdezte. - A szegény hercegért mindenki szívesen megtenné, ami módjában áll.

Az ügyvédjelölt tétovázott. A kérdés kissé váratlanul jött. Mégis talált rá választ.

- Tudod, ez így van: A hercegnek volt egy ifjúkori szerelme, egy gyönyörű grófnő. Olyan hévvel szerette, ahogy csak valódi herceg tud szeretni. A grófnő nem kevésbé szerette a nemes fiatalembert. Csakhogy meghalt.

- Miben? - vetette közbe Alma.

- Kanyaróban. A nemes herceg gyönyörű szerelmének épp oly aranyvörös fürtjei voltak, mint neked. - különben is nagyon hasonlított hozzád. És a herceg utolsó kívánsága, hogy gyermekének anyja hasonlítson

ifjúkori szerelméhez. Nekünk adta a képét és leírta pontosan. Egész Európát átkutattuk, de nem találtuk meg az igazit. Ma este aztán megláttunk téged.

A lánynak hízelgett ez a beszéd.

- Csakugyan hasonlítok a szép grófnőhöz?

- Mint két hullócsillag! - szólt. - Testvérek lehetnétek. - Különben le fogunk fényképeztetni; hogy örül majd a herceg, ha meglátja a képedet!

Braun Frank kezébe adta a tollat.

- Így, kicsikém, most írd alá!

A lány átvette a papírost és tollat fogott. "Al-" írta. Félbeszakította.

Piszok van a tollban. Kitisztogatta a szalvétával.

- Teringettét, - mormogott Braun Frank - most jut eszembe, nem is nagykorú a lány. Tulajdonképpen meg kéne neveznünk az apja aláírását is. - Eh, mit! - így is jó lesz. - Írjad! - szólt hangosan. - Mondd csak, hogy hívják az apádat?

- Apám neve: Raune és pék Halberstadt-ban.

És hosszúkás, esetlen betűkkel leírta az apja nevét. Braun Frank kivette a papírt a kezéből. Letette, megint felvette és rábámult.

A mindenszentekre! - kiáltott hangosan. - Ez - ez -

- No mi az doktor úr? - kérdezte az asszisztens. Braun Frank átnyújtotta a szerződést.

- Nézze - nézze az aláírást. Petersen doktor az ívre pillantott.

- No? - kérdezte csodálkozva. - Mi az! Semmi különös nem találok rajta.

- Nem, nem, persze, hogy nem, ön nem! Adja át a szerződést a titkos tanácsosnak. Így - olvasd csak, Jakab bácsi!

A professzor megnézte az aláírást. A lány feledékenységből nem fejezte be a keresztnevét: *Al Raune* állt a papírlapon.

Mindenesetre - különös véletlen szólt a professzor. Gondosan összehajtotta az ívet s a belső zsebébe dugta.

- Véletlen? - szólt az unokaöccse. - Jó - legyen véletlen. - Mindent, ami különös és titokzatos - véletlennek neveztek! - Csengetett a pincérnek. -

Bort! Bort! - kiáltott. -Adjatok innom. - Alma Raune, *Al Raune*, a te egészségégre!

Felült az asztalra s a titkos tanácsoshoz hajolt.

- Emlékszel, Jakab bácsi, az öreg Brunner kereskedelmi tanácsosra Kölnből? És a fiára, akit Marconak nevezett? Egy osztályba jártunk, bár ő néhány esztendővel idősebb volt. Tréfából keresztelte Marcora, hogy a fia, mint Marco Brunner élje életét! - Most jön a véletlen. Az öreg kereskedelmi tanácsos a legjózanabb ember a világon, ilyen a felesége és ilyenek az összes gyermekei. - Azt hiszem, Neumarkton álló házukban sose ittak mást, mint vizet, tejet, teát és kávét. - De Marco ivott. Már felső gimnazista, korában is elég gyakran vittük haza részegen. Később zászlós lett, majd hadnagy - és vége volt. Ivott, egyre többet ivott, ostobaságokat követett el, mire elűzték. Három ízben vitte az öreg javítóintézetekbe, de mind a háromszor megszökött és alig telt el néhány hét, nagyobb iszákos lett, mint valaha. S most jön a másik véletlen: Marco Brunner - Marcobrunnert ivott. Rögeszméje lett ez; a város összes borozóiban a saját márkáját kereste, végigutazott a Rajna mellékén s amit talált a borából, felitta. Megengedhette magának, mert meg volt hozzá a vagyona, mely nagyanyáról maradt rá. - Halló! - kiáltotta delíriumában. - Marco Brunnert a Marcobrunner fogja elpusztítani! Miért? Mert Marco Brunner elpusztítja a Marcobrunnert! - És az emberek kacagtak a trétáján. - Minden tréfa, minden véletlen - mint ahogy az egész élet tréfa és véletlen! - Ám én tudom, hogy a kereskedelmi tanácsos százezreket áldozna, csak ne csinálta volna ezt a tréfát - azt is tudom, hogy sose fogja megbocsátani magának, hogy szegény fiát Marconak keresztelte és nem Jánosnak vagy Péternek. - Annak dacára, hogy véletlen volt -bolondos groteszk véletlen - mint a herceg menyasszonyának az irkafirkája.

A lány felállott s a székbe fogózott. Részeg volt. - A herceg mátkája - lalallázott. -Hozzátok a herceget az ágyamba!

A konyakos üveg után nyúlt és csordultig töltötte a poharát.

- A herceget akarom, nem halljátok? A te egészségégre, cukros hercegem.

- Sajnos, nincs, itt! - mondta Petersen doktor.

- Nincs itt? - kacagott a lány. - Nincs itt? Jöjjön hát valaki más! Te - vagy te - vagy te, öregem! Akárki - csak férfi legyen!

Letépte a blúzát, lerázta a szoknyáját. Megoldotta a fűzőjét s a tükörbe hajította, hogy csak úgy csattant.

- Férfit akarok - gyertek mind a hárman! Hozzatok az utcáról, ha úgy tetszik!

Lecsúszott az inge, meztelenül állott a tükör előtt és kezeivel magasra préselte a melleit.

- Ki akar engem? - kiáltotta hangosan. - Tessék besétálni. - gyertek mindannyian. Ma ünnepnap van, ingyen adom - gyerekek és katonák csak a felét fizetik. -Széttárta a karjait és ölelgette a levegőt. - katonákat, - kiáltott - katonákat - egy egész regimentet akarok.

- Szégyelld magad, - mondta Petersen doktor - illik ez egy herceg menyasszonyához?

Tekintete sóváran. függött a lány erős mellein.

- Eh, mit, - kacagott Alma - herceg vagy nem herceg! Megkap mindenki, akinek keltek! A gyerekeim lotyókölykök, akár koldus, akár herceg csinálja őket!

A keble emelkedett s mellei a férfiak felé feszültek. Fehér húsa forró kéjt lihegett, kék ereiből buja vágy áradt. Tekintete, remegő ajkai, vágyó karjai, hívogató combjai, csípői, melle vad vágyat kiáltoztak: férfit, férfit! Már nem is lotyónak látszott - minden lepel lehullott róla, minden korlát ledőlt, ősasszony volt, az utolsó hatalmas ősasszony: nemiség tetőtől talpig.

- Ó, ő az igazi! - súgta Braun Frank. - Földanyánk - földanyánk -

Heves reszketés lepte meg a lányt. Didergett a bőre. Lábait nehezen vonszolva, a pamlagra hanyatlott.

- Nem tudom, mi van velem! - mormogott, - minden forog körülöttem!

- Becsíptél - mondta az ügyvédjelölt. - Nesze idd ki, aztán aludd ki magad. Teli pohár konyakot tartott a szájához.

- Igen - aludni szeretnék - dadogott Alma. - Fiú, nem alszol velem?

Elnyúlt a pamlagon és lábait a levegőbe nyújtotta. Élesen felkacagott, aztán hangosan zokogott. Utóbb csendesen sírdogált, oldalra fordult és lezárta a szemét.

Braun Frank nagy párnát tolt az alvó feje alá és betakarta. Kávét rendelt, az ablakhoz ment és szélesre tárta. De rögtön becsukta újra, mert a hajnal világossága betört a szobába.

- Nos, uraim, - fordult vissza - meg vannak elégedve a választásommal? Petersen doktor nem győzte bámulni a lányt.

- Azt hiszem, nagyon alkalmas - vélte.

- Óhajtja excellenciád a csípőit megtekinteni? - szinte predestinálva van a hibátlan szülésre.

A pincér hozta a kávét.

- Telefonáljon a legközelebbi mentőállomásra - parancsolta Braun Frank. -Küldjenek hordágyat. A hölgy igen rosszul van.

A titkos tanácsos bámészan nézett rá: Mit jelentsen ez?

- Azt jelenti - nevetett az unokaöccse, - hogy én mindennel számolok. Jakab bácsi: Azt jelenti, hogy helyetted is gondolkodom s hiszem, hogy okosabban, mint te. Azt képzeled; hogy a lány, ha kijózanodik, egy lépést is menne veled? - Amíg mindig újra és újra. berúgatom szavakkal és borral, addig még csak megy. De tőletek, hősök, hiába a pénz és a világnak minden hercege, elszalad a legközelebbi utcasarkon! - Ezért kell most hozzálátni. Maga Petersen doktor, ha jönnek a hordággal, a lányt azonnal a pályaudvarhoz viteti. A reggeli vonat, ha nem tévedek, hat órakor indul; evvel utazik. Egész fülkét bérel, s a páciensét lefekteti. Azt hiszem, nem fog felébredni, ha mégis megtenné, adjon neki kis konyakot. Önthet hozzá pár csepp morfiumot is. Így estére kényelmesen Bonnba érkezik - a zsákmányával. Sürgönyözzön, hogy a pályaudvaron a titkos tanácsos fogata várja, ültesse a lányt kocsiba és vigye a klinikájukra. - Ha már egyszer ott van, nem fog egykönnyen szabadulni - erre vannak utak és eszközök.

- De bocsásson meg doktor úr - kifogásolta az asszisztens, - ennek csaknem olyan színe van, mint az erőszakos elcsábításnak.

- Az is - bólíntott az ügyvédjelölt. - Egyébként, polgári lelkiismeretét nem terheli bűn: kezében a szerződés! - No és most ne beszéljen sokat - tegye, amire kéri.

Petersen doktor főnökékez fordult, aki némán és töprengve állt a szoba közepén. Hogy első osztályú jegyet váltson-e? És hogy melyik szobába

szállásolja a lányt? Hogy nem lenne-e ajánlatos: külön ápolót fogadni? És hogy -

Közben Braun Frank az alvóhoz lépett. Szép lány. Mint égő aranykígyók, kúsznak a fürtjeid. - Lehúzta az ujjáról kis gyönggyel díszített vékony aranygyűrűjét, - Alma ujjára illesztette. - Fogadd el tőlem. Steenhop Emmytől kaptam ezt a gyűrűt, aki fiatalságának varázsával elbűvölt. Szép volt és erős, ritka példány, lotyó, akár te! -Aludj, fiam, álmodj a hercegedről és a kis princről!

Lehajolt és csókot lehelt a homlokára -

Jöttek a mentők a betegágygal. Úgyahogy felöltöztetve ráfektették az alvó lányt, gyapjútakaróval leterítették és kivitték.

- Mint egy halott - gondolta Braun Frank.

Peterson doktor búcsúzott és utánuk ment.

.oOo.

Kettesben maradtak.

Elmúlt néhány pere s egyikük sem szólt.

- Köszönöm - szólalt meg a tanácsos szárazon, unokaöccséhez lépve.

- Semmi okod a köszönetre. - Csak azért tettem, mert magamnak is élvezetet szerzett és némi változatosságot hozott az életembe. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy érted tettem.

A titkos tanácsos szorosan mellette állott és malmozott a hüvelykujjaival.

- Gondoltam. Különben még egy közlést kell tennem, mely bizonyára érdekelni fog. Az imént, mikor te a hercegi csemeteről fecsegtél, az a gondolatom támadt, hogy a születendő gyermeket örökbe fogadom. Látod, kedves öcsém - szólt nyálkás nevetéssel - a teóriád nem volt egészen helytelen: a Kis Alraunelény, már a létezése előtt csinos vagyont vesz el tőled. Őt ültetem az örökségbe. Ezt csak azért mondom, hogy haszontalan illúzióktól megóvjalak.

Braun Frank érezte a szúrást; nyíltan szembenézett a nagybátyjával.

- Jól van, Jakab bácsi. - Előbb-utóbb úgyis kizártál volna az örökségből, nem igaz? - mondta nyugodtan.

A titkos tanácsos állotta a tekintetét, de nem válaszolt.

- Azért hát jó lenne talán - folytatta az ügyvédjelölt - ha ezt az órát arra használnánk fel, hogy elintézzük egymással a számadásainkat. - Gyakran okoztam neked bosszúságot, gyakran keserítettelek - ezért te kitagadtál az örökségből: kvittek vagyunk. De meg fogod engedni: ezt az eszmét - én adtam neked. És hogy most kivitelre kerülhet, azt is nekem köszönheted. Mindezekért, nemde, tartozol némi elismeréssel. Adósságaim vannak.

A professzor hegyezte a fülét. Gyors vigyorkás suhant el az arcán.

- Mennyi? - kérdezte.

- No - megjárja! - felelt Braun Frank. - Lehet úgy húsz egynéhány mill - A titkos tanácsos jól megvárakoztatta.

- No? - kérdezte türelmetlenül.

- Semmi "no" - mondta az öreg. - Csak nem képzeled komolyan, hogy kifizetem az adósságaidat?

Braun Frank rábámult és fejébe tódult a vér. De uralkodott magán.

- Jakab bácsi - szólt remegő hangon, - nem kérnélek, ha nem volnék kényszerülve rá. Egyik-másik adósságom sürgős, sőt rendkívül nyomasztó. Kártyaadósságok is vannak köztük, becsületbeliek.

A professzor a vállát vonogatta:

- Ne játszottál volna -

- Tudom jól - felelt az unokaöccse. Idegeit megfeszítve még mindig tartotta magát.

- Persze hogy nem kellett volna. De játszottam - s most fizetnem kell. Még valamit anyámhoz nem mehetek ezekkel a dolgokkal. Épp oly jól tudod, mint én, hogy többet tesz értem, mint amennyit tehetne; most nemrégiben rendezte az ügyeimet. S hozzá jelenleg beteg is - röviden, nem fordulhatok és nem is fordulok hozzá.

- Nagyon sajnálom szegény anyádat, - mosolygott a titkos tanácsos kesernyésen, -de ő sem indíthat arra, hogy elhatározásomat megváltoztassam.

- Jakab bácsi! - kiáltott Braun Frank; a hideg gúnyos álarc kihozta a sodrából. -Jakab bácsi, nem tudod, mit teszel. Néhány várbeli

fogolytársamnak tartozom pár ezer márkával s meg kell fizetnem a hét végéig. Van továbbá egész sor nyomorult adósságom; kis embereknek, akik a képemre hiteleztek, nem csaphatom be őket. A parancsnokot is megvágtam, hogy hozzád utazhassam.

- A parancsnokot is? - szakította félbe a professzor.

- Őt is! Azt hazudtam, halálos betegen fekszel s melletted akarok lenni utolsó óráidban. Erre adott néhány rongy papírt.

A titkos tanácsos ide-oda hintálta a fejét.

- Úgy, ezt mesélted? - Hiszen te valóságos lángész vagy a pumpolásban és a szédelésben. - Mikor lesz már vége?

- Szent Szűzmáriám! - kiáltott az unokaöccse. - Térj hát eszedre, Jakab bácsi! Nekem kell a pénz, elveszttem, ha nem segítesz rajtam.

- No, nekem úgy tetszik, a különbség éppen nem nagy! - mondta a titkos tanácsos. - Így is elvesztél - becsületes ember sose lesz belőled.

Braun Frank mindkét kezével a fejéhez kapott.

- És ezt te mondd, bácsi, te?

- Hogyne! - szólt a professzor. - Miért dobáltad ki a pénzed? - És mindig a leghaszontalanabb módon.

- Lehoet, Jakab bácsi. De nem szereztem pénzt a leghaszontalanabb módon, mint -te - vágta az arcába.

Az öreg felkiáltott. Braun Franknak úgy tűnt, mintha lovaglóstort suhogtatva a csúf öreg arcába sújtott volna. Érezte, hogy talált az ütése és azt is érezte, hogy suhintása mintha habot és ragadós nyálkát érne, nem talál ellenállásra.

A titkos tanácsos nyugodtan, csaknem barátságosan felelt:

- Látom, még mindig nagyon ostoba vagy, fiam. Engedd meg öreg nagybátyádnak, hogy jó tanáccsal szolgáljon, talán valamikor még hasznodra lesz az életben. Ha akarsz valamit az emberektől, - jegyezd meg - bele kell menned kis gyöngéikbe. Ma szükségem volt rád, elismered ugye, elnyeltem tőled egyet-mást. De látod, segített. Megkaptam, amit akartam. Most más a helyzet - most te jössz kéréssel hozzám, de eszed ágában sincs, hogy az alázatosabb úton haladj. - Nem azért mondom, kedves öcsém, mintha ez a módszer velem szemben hasznodra lett volna. Ó, nem! De

másokkal szemben talán hasznát veheted valamikor s akkor hálás leszel a jó tanácsért.

- Bácsi, én az alázatosabb úton mentem! - mondta Braun Frank. - Megtettem először életemben; megtettem, mikor kértelek, - úgy kértelek, mint az imént. - És -többé sose megyek ezen az úton. Mit akarsz még alázkodjam meg még jobban előtted? - Hagyd, elégedj meg - és add a pénzt.

Teszek neked egy ajánlatot, öcsém, - mondta a titkos tanácsos. - Megígéred, hogy nyugodtan végighallgatsz? Nem fogsz indulatoskodni, akármiről lesz szó?

- Megígérem, Jakab bácsi! - szólt a fiú szilárdan.

- Hallgass meg hát. - Megkapod a pénzt, mely adósságaid rendezésére szükséges. Többet is kapsz - az összegben majd megegyezünk. De szükségem van rád -szükségem otthon. Keresztül fogom vinni, hogy áthelyezzenek, sőt azt is, hogy fogságod hátralevő idejét elengedjék.

- Miért ne? - felelt Braun Frank. - Nekem tökéletesen mindegy, itt vagyok-e, vagy ott. - És meddig lesz szükséged rám?

- Körülbelül egy évig, nem is egy egész évig! - felelt a professzor.

- Belemegyek. - Mi dolgom lesz?

- Ó, nem sok! - felelt az öreg. - Kis megszokott mellékfoglalkozás az egész, nem fog nehezedre esni.

- Micsoda hát? - szorította Braun Frank.

- Nézd fiam! - folytatta a titkos tanácsos. - Némi segítségre lesz szükségem, a lányhoz, akit szereztél. Nagyon igazad van: elszökne tőlünk. A várakozás ideje alatt végtelenül unatkozni fog és bizonytalán megpróbálja, hogy ezt a maga módján megrövidítse. Eszközeinket, melyekkel maradásra kényszeríthetjük, nagyon túlbecsülted. Ilyesmit, természetesen nagyon jól és kényelmesen meg lehet csinálni minden magán-elmegyógyintézetben, ahol az emberre sokkal jobban vigyázhatnak, mint a fegyházban, vagy börtönben. Sajnos, mi nem vagyunk erre berendezve. Csak nem zárhatom a terráriumba a békákhoz, vagy a ketrecekbe a majmok és tengeri malacok közé, ugye?

- Persze, hogy nem, bácsi! - Valami más módot kell keresned. Az öreg bólintott:

- Rájöttem, mire van szükség. Kell valaki, akihez ragaszkodik. Úgy tetszik, az én Petersen doktorom nem alkalmas személy arra, hogy hosszabb időre lekösse az érdeklődését. Gondolom, egy éjszakára se elégítené ki. Pedig csak férfi lehet az illető: rád gondoltam tehát -

Braun Frank markolászta a szék támláját, mintha össze akarná roppantani. Zihálva ismételte:

- Rám?

- Igen, rád! - folytatta a titkos tanácsos. - Egyike ama kevés dolognak, amire használható vagy. Te ott tartod majd. Mindig új bányászatokat fogsz mesélni neki. Végre egyszer hasznos célra fordítod a fantáziádat. És nélkülözvén a herceget, beléd lesz szerelmes - tehát érzéki szükségleteit is kielégítheted. Ha nem éri be veled, van elég barátod és ismerősöd, akik bizonyára örömmel élnek az alkalommal, ha ilyen takaros teremtéssel pár óráig együtt lehetnek.

Az ügyvédjelölt zihált:

- Bácsi - mondta rekedten - tudod, mit kívánsz? Szeretője legyen ennek a lafancnak, míg ő egy gyilkos gyereket hordozza. Legyen a felhajtója, aki naponta új szeretőt kért a számára, legyen -

- Persze! - szakította félbe a professzor nyugodtan. - Nagyon jól tudom. Azt hiszem az egyetlen dolog a világon, amire használható vagy, fiam.

Braun Frank nem felelt. Érezte a vágást, érezte, hogy pirosra sötétlik az arca, hogy halántékai lázban égnek. Úgy érezte; mintha hosszú csíkok égnének az arcán, melyeket éles ostorral csapott rá a bácsi. És érezte: ó igen, az öreg megbosszulta magát.

A titkos tanácsos észrevette ezt és fonnyadt ábrázatára elégedett nyálas vigyorgás terpeszkedett.

- Gondold meg nyugodtan, fiú - szólt lassan. - Minek ámítsuk egymást mi ketten, te meg én? Igazi nevén nevezhetjük a gyermeket: selyemfiúnak akarlak szerződtetni e lotyó mellé.

Braun Frank érezte: most a földre tepertek. Ott fekszel, gyámoltalanul, fegyvertelenül, nyomorultul pőrén. Meg se mozdulhatsz. És a csúf Öreg rád tapos a piszkos lábával és mérges nyálát köpi tátongó sebeidbe.

Nem talált szavakat. Támolygott, szédült. Valahogyan mégis lejutott a lépcsőn. Az utcán megállt és a fényes felkelő napba bámult.

Nem is tudta, hogy jár. Olyan érzése volt, mintha feküdne, hosszan a mocskos csatornában és tompa, félelmetes csapás dobta volna le, melyet a fejére kapott.

Hogy micsoda csapás, nem is igen tudta már.

Settenkedett az utcákon, mintha évszázadok óta bujdokolna. Egy hirdetőoszlop előtt megállt s a színházi műsorokat, a plakátokat olvasta. De csak szavakat látott, nem értett belőlük semmit.

Azon vette észre magát, hogy a pályaudvaron van. - A kis ablakhoz ment és jegyet kért.

- Hova? - kérdezte a hivatalnok.

- Hova? - Igen, hova is? - Elcsodálkozott a saját hangja hallatán:

- Coblenzbe!

Minden zsebéből összeszedte a pénzt.

- Harmadik osztály! - szólt. Még futotta. Felment a lépcsőn a peronra, s csak akkor vette észre, hogy nincs kalapja. Padra telepedett és várt.

Látta, amint a mentők viszik a hordágyat, mögöttük Petersen. Nem mozdult a helyéről. mintha mindehhez semmi köze nem lenne. Látta a befutó vonatot, megfigyelte, amint az orvos kinyitja egy első osztályú szakaszt s a mentők óvatosan beemelik a terhet.

A vonat utolsó kocsiába szállt. Valami görcsös mosoly-féle bujdokolt az állcsontjaiban.

- Így van jól - gondolta. - Harmadik osztály - ez illik a cselédnek, a selyemfiúnak.

De a kemény padon ülve, megint megfélemedezett mindezekről. Meghúzódott a sarokban s a padlóra bámult.

A tompa nyomás a fejében nem hagyott alább. Hallotta, amint kiáltozzák az állomások nevét, néha úgy tetszett, mintha három-négy egymásután következne, mintha a vonat végigzúgna a pályán, mint a szikra a töltés oldalán húzódó drótban. Máskor egész örökkévalóságig tartott az út egyik állomástól a másikig.

Kölnben át kellett szállnia és várnia a Rajna mentén felfelé haladó vonatra. De nem is tűnt fel a megszakítás, alig érezte a különbséget, itt a padon ül-e, vagy a vonatban.

CoblENZbe érve kiszállt és járta az utcákat. Leszállt az este, akkor föleszmélt, hogy hiszen fel akart menni a várba. A hídon áthaladva, a foglyok keskeny gyalogútján, a bozóton át, megmászta a sötétben a sziklát.

Felért. Azon vette észre magát, hogy a kaszárnya udvarán van. Aztán a szobájában az ágyon ülve.

Valaki járt a folyosón s belépett a szobába, gyertyával a kezében. Klaverjahn doktor volt, az izmos hajóorvos.

- Halló! - kiáltott az ajtóból. - Lám, mégis igaza volt az őrmesternek! Már visszajöttél, testvér! No, gyere át azonnal - a százados adja a bankot.

Braun Frank nem mozdult, alig hallotta a másik beszédét. Ez vállonkapta és megrázta alaposan.

- Csak nem akarsz már lefeküdni te mormota? - Ne okoskodj, gyere!

Braun Frank felugrott, talpra zökkenetette valami. Széket ragadott, magasba emelte s közelebb lépett.

- Takarodj, - sziszegett, - takarodj, gazember!

Klaverjahn doktor látta maga előtt állani, látta sápadt, eltorzult vonásait, kimeredt, fenyegető szemeit. Felébredt benne az orvos és pillanat alatt megértette vele a helyzetet.

- Így vagyunk? - mondta nyugodtan. - Bocsáss meg kérlek. - És elment.

Braun Frank ott állt még egy darabig, a székkal a kezében. Fagyos nevetés merevedett az ajkaira. De semmire, éppen semmire sem tudott gondolni.

Kopogtattak az ajtón, úgy hangzott, mintha végtelen messzeségből jönne. Felpillantott. A kis zászlós állt előtte.

- Megérkeztél? - kérdezte. - Mi bajod?

Megijedt, mert az ügyvédjelölt nem is válaszolt, visszaszaladt és megint bejött pohárral és egy palack bordeauxival.

- Igyál. Jót fog tenni.

Braun Frank ivott. Érezte, amint a bor a pulzusiba hatol érezte, hogy reszketnek a lábai s mintha össze akarnának roskadni alatta. Az ágyra bukott.

A zászlós támogatta.

- Igyál! - nógatta. De Braun Frank elutasította.

- Nem, nem - susogott. - Berúgok. - Bágyadtan mosolygott. - Azt hiszem - ma még nem ettem semmit -

Lárma hangzott át, hangos kacagás és kiáltozás.

- Mit csinálnak? - kérdezte közönyösen.

- Játszanak! - felelt a zászlós. - Két új ember érkezett tegnap. - Aztán a zsebébe nyúlt. - Igaz, sürgönyt kaptál - pénzes sürgönyt, száz márkával. Tegnap este jött. Nesze! Braun Frank átvette a papiroost, de kétszer is el kellett olvasnia, míg megértette. A száz márkát nagybátyja küldte és ezt írta mellé: Kérlek, tekintsd előlegnek.

Felugrott. Eloszlott a köd, vörös véreső permetezett a szemei előtt.

- Előleg! Előleg? Igen - arra a foglalkozásra, melyet az öreg felkínált. Ó - ezért küldte!

A zászlós feléje nyújtotta a bankót.

- Nesze, itt a pénz.

Utánanyúlt. Úgy érezte, égeti az ujjai hegyét és a tisztára fizikai fájdalom csaknem jól esett. Behunyta a szemét, a pörkölő sajtós átment az ujjába, a kezébe, föl a karjába. A csontja velejéig perzselte ez az utolsó infámis meggyalázás -

- Add ide! - kiáltott. - Adj bort!

Ivott, ivott és úgy tetszett, a sötét bor eloltja a sziszegő sírást.

- Mit játszanak? - kérdezte. - Bakkot?

- Nem, - kockáznak. Hét lumpok.

- Gyere menjünk át! - mondta Braun Frank és a zászlósba karolt. Beléptek a kaszinóba.

- Megjöttem! - kiáltott. - Száz márkát a nyolcasra.

Asztalra dobta a bankót.

A százados vette kezébe a kockavetőt. Hatot dobott.

ÖTÖDIK FEJEZET

Mely jelenti, kit válabztottak atyának és miként vállalta a halál a keresztapaságot, mikor alraune világra jött

Petersen Károly doktor a titkos tanácsos megbízásából nagy, csinoskötésű könyvet készíttetett. A vörös bőrkötés bal felső sarkában a Brinkenek címere volt látható, közepén három nagy arany betű ragyogott: T. B. A.

Az első oldalak üresen állottak; a professzor az előzmények leírását a maga számára tartotta fenn. A következő szakaszt, mely a különös teremtés anyjának rövid és egyszerű élettörténetét tartalmazta, Petersen doktor írta. A könyvet ugyanis Alraune életének szánták. Az asszisztens újra elmeséltette s rögtön papírra is tette s lotyó életének folyását. Sőt régebbi büntetéseit is előadta: Alma kétszer volt büntetve csavargásért, ötször, vagy hatszor, mert a foglalkozása számára rendőrileg előirt rendszabályokat megszegte. Végre egyszer lopásért, de a lány azt állította, ebben a dologban ártatlan, a briliánstűt ajándékba kapta az illető úrtól.

Petersen doktor írta a második szakaszt is, mely a prezumpatív atyával foglalkozott, Weinand Noerrissen Péter foglalkozás nélküli bányamunkással, akit az esküdtszék a király nevében halálra ítelt. Az államügyészség előzékenyen rendelkezésére bocsájtotta az aktákat, melyekből ily módon kivonatokat készíthetett.

Kitűnt, hogy nevezett Noerrissen számára mintha már gyerekkorában ez a sors rendeltetett volna, mely, beteljesedett rajta. Anyja megrögzött iszákos volt, apja alkalmi munkás, akit súlyos testi sértésért több ízben elítéltek; egyik testvére tíz esztendeje ült már ugyanezért. Maga Weinand Noerrissen Péter, miután iskoláit elvégezte, egy kovácshoz állt be inasnak, aki tanoncévei alatt kimutatott ügyessége és rendkívüli ereje miatt igen jó bizonyítványt adott neki. Mindamellet el kellett kergetnie, mert sose fogadott szót s a házban lakó nőket állandóan zaklatta. Egész sor különböző gyárban dolgozott ezután, majd végül, miután a katonaságtól születési hibája folytán megszabadult, (balkezén ugyanis két ujja hiányzott) a Ruhrvidéki Phönix Acélművek-hez került. Egyik szakszervezeti

mozgalomhoz sem csatlakozott, sem az Első Szociálista Szövetséghez, sem a keresztény szociálistákhoz, sem pedig a Hirsch-Dunker- féléhez - amit védője védőbeszédében, mint mellette szóló körülményt buzgón ki próbált aknázni. Mikor veszekedés közben egy bányaafelügyelőre kést fogott és veszélyesen megsebesítette, elbocsátották; első büntetését: az egy évi börtönt is ezért kapta. Elbocsátásától az alapos értesülések csaknem teljesen hiányoznak, kizárólag saját bemondásaira vagyunk utalva. Az országútra került, kétszer is átlépte az alpeseket és elvergődött Nápolytól Amsterdamig. Ha alkalom adódott, dolgozott is; néhányszor többnyire csavargás és apró lopások miatt hűvösre tették. De feltételezhető, legalább az ügyészség nézete ez volt, hogy e hét-nyolc esztendő alatt nagyobb bűnök is voltak a rovásán.

A tettnek indoka, amelyért elítélték, nem volt egészen tiszta: nevezetesen az a kérdés maradt nyitva, hogy rablógyilkosságot, vagy kéjgyilkosságot akart-e elkövetni.

A védelem megpróbálta úgy előadni a dolgot, mintha a vádlott, az elling-i rajnai réten, alkonyattal, a tizenkilenc éves, jól öltözött és gyönyörű termetű Trautwein Anna Szibillán, aki egy háztulajdonos lánya, volt, csak erőszakot akart volna elkövetni. És miközben az erős lányt birtokába akarta venni, csak azért fogott kést, csak azért szúrta meg, hogy vad kiáltozásának véget vessen. Az ájult hajadont aztán erőszakkal magáévá tette és a felfedeztetéstől való félelmében végképp elbánt vele.

Ezek után csak természetes, hogy menekülésének elősegítésére elrabolta csekély készpénzét és kevés ékszerét. Ez az előadás némiképpen ellentétben állott az orvosi látlelettel, mely az áldozatnak részben szakszerű vágásokkal végzett szörnyű feldarabolását mutatta ki. A tudósítás azzal végződött, hogy a birodalmi törvényszék a perújítást visszautasította, hogy a korona nem élt a megkegyelmezés jogával s hogy a kivégzést másnap reggel hat órára tűzték ki. Végül el volt mondva, hogy a halálraítélt két üveg rozspálinka fejében, melyet Petersen doktor ígérete szerint este nyolc órakor fog megkapni, készségesen hozzájárult a doktor által előadott kívánsághoz.

A titkos tanácsos befejezte az olvasást és visszaadta a könyvet.

- Az apa olcsóbb, mint az anya! - nevetett. - Ön tehát megjelenik a kivégzésen -fordult az asszisztenshez. - Lássá el magát fiziológiai konyhasó oldattal; nem felejtí el ugye? És siessen, ahogy csak tud - minden perc

drága. Egyéb különös intézkedésre aligha van szükség. A klinikán várom holnap reggel. Ápolónő nem kell: a hercegnő fog segédkezni.

- Wolkonski hercegnő, kegyelmes uram? - kérdezte Petersen doktor.

- Persze - bólintott a professzor. - Van okom rá, hogy a kis operációhoz, mely iránt különben is nagyon érdeklődik, meghívjam. Egyébként, ma hogy viselkedik a betegünk?

- A régi nóta, kegyelmes uram! Két hete, mióta nálunk van, mindig egyformán. Sír, kiabál, tombol - röviden, nincs maradása. Ma ismét összetört néhány mosdótálat.

- Próbált a lelkére beszélni?

- Megpróbáltam, de alig engedett szóhoz jutni. Szerencse, hogy holnap ott tartunk már. - Hogy aztán hogyan fogjuk itt tartani, amíg a gyerek világra jön, az talány.

- Melyet nem önnek kell megoldani Petersen. - A titkos tanácsos jóakaróan veregette a vállát. - Majd csak találunk rá módot. - Ön csak végezze a kötelességét.

- Kegyelmes uram, megbízhat bennem - mondotta az asszisztens.

.oOo.

A titkos tanácsos fehér női klinikája díszes kertben feküdt. A felkelő nap végigcsókolta a hajnalka-lugast, gyengéden körülhízelegte a tarka, harmatos dáliaágyakat és megcirógatta a falakra kúszó, nagy, sötétkék klematiszokat. Tarka pintyőkék, jókora rigók szökdécseltek a sima utakon, ruccantak a nyírott gyepen. De hirtelen felreppentek, mikor nyolc vaspatkó élénk szikrákat vert az utca kövezetén.

A hercegnő szállt ki a kocsiból és gyors léptekkel sietett át a kerten. Arca tüzelt, erős melle hevesen emelkedett, mire a magas lépcsőkön felért a házba.

A titkos tanácsos elébe ment s maga nyitott ajtót:

- Lám, fenség, ezt nevezem aztán pontosságnak! Lépjen közelebb; teát főztem önnek.

A hercegnő rikácsolt, lihegett:

- Onnan jövök. - Láttam. - Mesésen izgalmas volt. A titkos tanácsos a szobába vezette:

- Honnan jön, fenség? A - a kivégzésről?

- Igen. A maga Petersen doktorja is rögtön itt lesz. - Még tegnap este sikerült jegyet kapnom. - Rettenetes volt - iszonyú volt.

A titkos tanácsos székkel kínálta.

- Megengedi, hogy töltsék? A hercegnő bólintott.

- Excellenciád igen kedves! - Igazán kár, hogy elmulasztotta! - Pompás fickó volt! - nagy- erős.

- Ki? A halálraítélt?

- Persze, hogy ő! - szólt a hercegnő teáját szürcsölve.

- A gyilkos! Szálas és délceg - a melle hatalmas - mint egy díjbirkózóé. Valami kék szvetter volt rajta - a nyakát csupaszra vetkőztették. Semmi zsír - csupán izmok és inak. Mint egy bika.

- Fenséged jól látta az egész kivégzést?

- Kitűnően! A folyosón álltam az egyik ablaknál, az emelvény éppen előttem volt. Felmenőben ingadozott kissé, támogatniok kellett. - Kérek még egy kocka cukrot, kegyelmes uram.

- Nem beszélt? - kérdezte a titkos tanácsos és kiszolgálta a hercegnőt.

- De fenség! - mondta.

A titkos tanácsos vigyorogva és könnyedén a kezére paskolt.

- Én előttem igazán nem kell; hogy feszélyezze magát. A hercegnő felkacagott.

- Nem, természetesen nem. Tehát - de adjon egy szelet citromot. Köszönöm - tegye csak mindjárt a csészémbe! - Tehát azt mondta - nem, nem tudom kimondani.

- Fenség! - szólt a professzor könnyű szemrehányással. - Hunyja be a szemét.

Vén majom! - gondolta a titkos tanácsos, de szót fogadott. - Nos? A hercegnő még mindig vonakodott. Franciául mondom.

- Jó, mondja franciául! - türelmetlenkedett a titkos tanácsos.

A hercegnő ajkait csucsorítva hozzáhajolt s a fülébe súgta: - Merde! A professzor hátradőlt, bántotta a hercegnő erős parfümjé.

- Úgy? Tehát ezt mondta?

Igen - bólintott a hercegnő - és úgy ejtette ki, mintha azt akarta volna mondani vele: hogy mindez közömbös neki. Kedvesnek, csaknem gavallérosnak találtam.

- Hogyne, - erősítette a titkos tanácsos. - Csak az a kár, hogy ő is nem franciául mondta. No és a másik nő?

- Ah, az nem volt szép. - Szürcsölte a teáját és kekszet majszolt hozzá. Teljesen lerontotta a jó benyomást, amit tett rám. Képzelve csak excellenciád, - mikor a pribékek megragadták, sivalkodni, pityogni kezdett, mint egy kisgyerek.

- Ah! - mondta a professzor. - Még egy csészével, fenség? Ugyan mit kiáltott? >Eleinte védekezett, ahogy tudott, némán, keményen, bár kezeit szorosan hátrakötötték. A három segéd rávetette magát, míg a hóhér frakkban és fehér kesztyűben nyugodtan állt és nézte. Kezdetben tetszett, hogy a gyilkos a három mészárost lerázza magáról s hogy ezek újra meg újra rángatták, lökdösték, anélkül, hogy egy tapodtat is közelebb vitték volna. Ó, borzasztóan izgató volt, kegyelmes uram.

- Képzelem, fenség!

- Akkor aztán, - folytatta a hercegnő, - megváltozott a helyzet. Egyik segéd gáncsot vetett eléje, s egyidejűleg hátrakötözött karjait magasba rántotta, hogy előrebukott. Ebben a pillanatban megérezte, hogy ellenállása mit sem használ, hogy elveszett. Talán - talán részeg is volt - és hirtelen kijózanodott. Fúj - és ekkor azt kiáltotta -

A titkos tanácsos mosolygott.

- Mit kiáltott? Megint becsukjam a szemem?

- Nem! - bátran nyitva tarthatja excellenciád. Gyáva lett, szánalmasan gyáva és csupa félelem.

- Mama, mama, mama! - kiáltozta. Ó, egy tucatszor legalább! Míg csak le nem térdeltették, bárd alá nem rángatták s a fejét bele nem kényszerítették a deszka kör alakú nyílásába.

Tehát utolsó pillanatában is az anyját hívta?- kérdezte a titkos tanácsos.

- Nem, - felelt a hercegnő, nem egészen. - Mikor a kemény deszka szorosán körülfogta a nyakát s a másik oldalon kinyúlt a feje, akkor elhallgatott. Úgy látszott, valami történik a belsejében.

A professzor figyelmessé lett.

- Kitalálhatta hogy micsoda? Jól látta az arcát fenséged?

- Olyan tisztán, mint ahogy most magát látom. De, hogy mi ment végbe benne, bizony nem tudom. Csak egy pillanstig tartott - a hóhér még egyszer körülnézett, minden rendben van-e, s kezei már a gombot keresték, mely a kést lehullatja. Láttam a gyilkos szemeit, melyek tágra meredtek; mint a kék őrületében, tátott száját, mellyel mintha marni akarta volna a sóvár eltorzult vonásait.

A hercegnő szava elakadt.

- Ez minden? - tudakolta a titkos tanácsos.

- Igen. - Aztán lecsapott a bárd. A fej a zsákba ugrott, melyet az egyik pribék nyitva tartott. Legyen szíves excellenciád nyújtsa csak ide a marmeládot.

Kopogtattak; kinyílt az ajtó, Petersen doktor lépett be. Kezében gondosan eldugaszolt ós vattába pólyált hosszú palackot lóbált.

J- óreggelt, fenség. Jóreggelt, kegyelmes uram. Itt van, itt van. A hercegnő felugrott:

- Mutassa -

A titkos tanácsos visszatartotta:

- Lassan, fenség, még elég korán meglátja. - Ha úgy tetszik, mindjárt munkához is foghatunk.

Asszisztenséhez fordult:

- Nem tudom lesz-e szükség rá, de mindenesetre jól tenné, ha -
Meghalkította a hangját s az orvos füléhez hajolt. Az bólintott.

- Igenis, kegyelmes uram. Azonnal kiadom az utasításokat. Végigmentek a fehér folyosón s legvégén, a tizenhetes szám előtt megálltak.

- Itt fekszik! - szólt a titkos tanácsos és óvatosan kinyitotta az ajtót.

A tiszta fehér szoba szikrázott a világosságtól és napfénytől. A lány mély álomba merülve feküdt az ágyon, a napsugár besurrant az ablak sűrű

rácsozatán, ott remegett a padlón, arany lajtorján felkúszva az ágyneműre lopakodott, gyengéden odasimult a lány szelíd arcához s vörös haját tüzes lángokba mártotta. Ajkait félig nyitva tartotta a lány - mintha halk, szerelmes szavakat susogna.

- Álmodik! - szólt a titkos tanácsos. - Biztosan a hercegéről!

Nyirkos, hideg kezét a vállára tette és megrázta:

- Ébredjen, Alma.

Könnyű borzongás futott végig a lány tagjain és álomittasan felegyenesedett.

- Mi-i - mi az? - dadogott. Aztán megismerte a professzort és visszadobta magát a párnák közé. - Hagyjon.

- Jöjjön, Alma, ne komédiázzon - nógatta a titkos tanácsos. - Örülök, hogy itt tartunk. Legyen esze, ne nehezítse meg a munkánkat. Hirtelen rántással kihúzta alóla a lepedőt s a padlóra dobta.

A hercegnő szemei bámulatot tükröztek.

- Pompás! - kiáltott. - Nagyszerű termete van. Ez már aztán megfelel! A lány lehúzta az ingét és úgy, ahogy betakarózott a párnákkal.

- Menjetek innen! - kiáltott. - Nem akarom -A titkos tanácsos intett az asszisztensnek.

- Menjen! - parancsolta. - Siessen, nem szabad vesztegetnünk az időt. Petersen doktor sietve elhagyta a szobát.

A hercegnő közelebb lépett, leült az ágyra és próbálta rábeszélni a lányt.

- No legyen csacsi, kicsikém. Hiszen cseppet sem fog fájni.

Meg akarta cirógatni, kövér, felgyűrűzött ujjait végighúzta a nyakán, tarkóján és a mellén.

Alma ellökte.

- Mit akar? Ki maga? Menjen, menjen - nem akarom! De a hercegnő nem engedte magát.

- Csak a javadat akarom, kicsikém - ajándékot is kapsz tőlem; szép gyűrűt, meg új ruhát.

- Nem kell a gyűrűje - kiáltott a lány. - Nincs szükségem a ruhájára. El akarok menni innét, hagyjanak békében!

A titkos tanácsos nyugodtan, mosolyogva bontotta fel a palackot.

- Később majd békében hagyják és el is mehet. Előbb azonban teljesítse az elvállalt kis kötelezettséget. Ah, doktor, megérkezett?

Asszisztenséhez fordult, aki épp akkor lépett be, kloroform-álarccal a kezében.

- Jöjjön gyorsan.

A lány tágra nyílt, ijedt szemmel meredt rá.

- Nem! - jajveszékelt. - Nem! Nem!

Látszott az arcán, hogy ki akar ugrani az ágyból, a segédorvost, aki visszatartani próbálta, mindkét kezével mellbe lökte, hogy megtántorodott s csaknem elbukott.

Ekkor a hercegnő kiterjesztett karokkal a lányra vetette magát s testének hatalmas súlyával visszanyomta az ágyra. Átfogta, ujjait ragyogó húsába vájta, hosszú vörös hajfonatát fogai közé vette. Alma toporzékolt, rugdosott a lábaival; karjait nem használhatta, mozdulni se tudott a súlyos teher alatt.

Látta, amint az orvos arcára süllyeszti a maszkot, hallotta, amint halkan számlál: egy, kettő, három. Ordította, hogy visszhangoztak belé a falak.

- Nem! Nem! Nem akarom, nem akarom! - Ó - ó - megfulladok - Aztán elhalt a kiáltása. Panaszos, nyomorult nyöszörgés váltotta fel.

- Mamám - jaj - mamám -

Tizenkét nappal később Raune Alma prostituáltat, mint vizsgálati foglyot beszállították a törvényszék fogházába. Elfogatási parancsot adtak ki ellene, mert a betöréses lopással gyanúsítottak nem volt állandó lakása és attól kellett tartani, hogy megszökik. A feljelentést ten Brinken v. b. t. t. őexcellenciája tette meg.

A professzor mindjárt az első napokban kérdezte az asszisztenstől, nem látta-e ezt, vagy azt a dolgot, amit sehol sem talál. Így hiányzott egy régi pecsétgyűrűje, amelyet mosdásnál lehúzott az ujjáról és elfelejtett; hiányzott egy kis erszénye, melyet, világosan emlékszik, a felöltője zsebébe dugott. Kérte Petersen doktort,, tartsa szemmel az alkalmazottakat, de feltűnés nélkül.

Majd az asszisztens aranyórája tűnt el a klinikán levő szobájából, íróasztalának elzárt fiókjából, mely fel volt törve. A klinikán megejtett beható vizsgálat, melynek az összes alkalmazottak készséggel alávetették magukat, negatív eredménnyel végződött.

- Csak az egyik páciens lehetett! - következtetett a titkos tanácsos és vizsgálatot rendelt el az összes betegszobákban.

- Ez a vizsgálat, melyet ugyancsak Petersen doktor vezetett, szintéri nem járt sikerrel.

- Egyik szobáról sem feledkezett meg? - kérdezte a főnöke.

- Egyikről sem, kegyelmes uram! Kivéve Alma szobáját.

- Hát azt mért nem kutatta át?

- De kegyelmes uram! Teljesen kizárt dolog. A lányra éjjel-nappal ügyeltek, ki sem jöhetett a szobájából. Meg aztán mióta tudja, hogy a dolguk sikerült, egészen magánkívül van. Ordítóz, sikítóz egész nap, féltő, hogy megőrül; csak arra gondol, hogyan szabadulhatna és hogyan hiúsíthatná meg utólag fáradozásainkat. -Őszintén szólva, kegyelmes uram, teljes lehetetlenségnek tartom, hogy a lányt oly hosszú időn át itt tudjuk tartani.

- Gondolja? - mosolygott a titkos tanácsos. - Mindenekelőtt kutassa át a tizenhetes szobát, Petersen. Szerintem éppen nincs kizárva, hogy a lány a tettes.

Negyedóra múlva Petersen doktor egy összecsomózott zsebkendővel tért vissza.

- Itt vannak a holmik! - mondta. - A lány szennyese közé dugva találtam.

- Tehát mégis! - biccentett a titkos tanácsos. - Telefonáljon azonnal a rendőrségre. Az asszisztens tétovázott.

- Bocsásson meg, kegyelmes uram, ha beleszólni bátorkodom. A lány biztosan ártatlan, bár a látszat ellene szól. Excellenciádnak látnia kellett volna őt, mikor az öreg ápolónővel átkutattam a szobát s végül rábukkantam a holmikra. Teljesen apatikus volt, mintha nem is érintené a dolog. Bizonyos, hogy semmi köze a tolvajlásához, Valaki a személyzetből lophatta el a tárgyakat s aztán a felfedeztetéstől való félelmében az ő szobájába rejtette.

A professzor vigyorgott.

- Maga nagyon lovagias, Petersen. - De - mindegy! Azért csak telefonáljon.

- Kegyelmes uram, - kérte az asszisztens - talán várhatnánk még egy keveset. Talán hallgassuk. ki újból alaposan a személyzetet!

- Hallja Petersen! - gondolkozzon egy kicsit. Hiszen, egészen mellékes, hogy a lány ellopta-e a holmikat, vagy nem. A fő dolog, hogy megszabadulunk tőle és valahol biztonságban lesz a lebetegedési órájáig, nem? A fogházban jó helyen van, sokkal jobb helyen, mint nálunk. Megfizetjük tisztességesen, sőt kész vagyok ezért a kis kellemetlenségért, ha szerencsésen átestünk a dolgon, még megtoldani az összeget. A fogházban sem lesz rosszabb dolga, mint itt: a szobája, igaz, kisebb lesz valamivel, az ágya nem oly puha, a kosztja kevésbé jó, de viszont lesz társasága -és ez sokat ér az ő helyzetében.

Petersen doktor habozva nézett a professzorra.

- Rendben van, kegyelmes uram, de nem fecseg majd a lány? Nagyon kellemetlen lenne, ha -

A titkos tanácsos mosolygott.

- Hogy-hogy kellemetlen? - Fecseghet, amennyit akar. Hysteria mendas - tudja, hisztériája van s egy hisztérikusnak csak szabad hazudni! Teremtett lélek sem fog hinni neki! Pláne egy hisztériának, aki még hozzá várandós! - No és mit mesélhet?

- A herceg történetét, mellyel kitűnő unokaöcsém ámította? Hát maga azt hiszi, hogy bíró, ügyész, fogházigazgató, pap, csak egyetlen okos ember is odafigyel, ha egy lotyó ily mesébe illő dolgokat fecseg? - Egyébként kicsoda most a fogház orvosa? - Személyesen fogok beszélni vele. Dr. Perscheidt kolléga.

- Ó, a kis Perscheidt, a maga barátja. Én is ismerem. Meg fogom kérni, legyen különös figyelemmel a páciensünkre. Azt mondom majd: egy ismerősöm küldte a klinikára, akinek viszonya volt vele és ez az úr hajlandó a születendő gyermekről minden tekintetben gondoskodni. Továbbá figyelmessé teszem a páciens rendkívüli, beteges hazudozási hajlamára, egyben előre elbeszélem, hozzávetőleg miket fog fecsegni. - Azonkívül Gontram igazságügyi tanácsos urat bízunk meg a védelmével, saját

költségünkön és neki is úgy adjuk elő az esetet, hogy a lány beszédének pillanatig sem fog hitelt adni. - Mitől fél még, Petersen?

Az asszisztens mély bámulattal tekintett főnökére.

- Semmitől! - kegyelmes uram. Excellenciád mindenre gondol. - Ami tőlem függ, mindenesetre megteszem, hogy excellenciádnak segítségére legyek.

A titkos tanácsos hangosan fohászzkodott, aztán kezét nyújtotta.

- Köszönöm, kedves Petersen. Nem is hiszi, mily nehezemre esnek ezek a kis hazugságok. De mit tehetek? A tudomány megköveteli az efféle áldozatokat. Derék elődeink, a kései középkor orvosai, ha anatómiát akarták tanulni, kényszerülve voltak a holttesteket a temetőből ellopni, ki kellett tegyék magukat a veszélynek, hogy halottcsonkítás és hasonló badarságok miatt üldözőbe veszik őket. Nekünk tehát nem szabad panaszkodnunk. Efféle kis szélhámosságokkal - a szent tudomány érdekében - számolnunk kell. No most menjen Petersen, telefonáljon!

Az asszisztens elment, szívében nagy és becsületes tisztelettel főnöke iránt.

.oOo.

Raune Almát betöréses lopás miatt elítélték. Súlyosbítólag hatott konok tagadása, valamint az a körülmény, hogy egyízben már büntetve volt tolvajlásért. Mindamellet enyhítő körülményeket is tudtak be neki, nyilván mert igazán csinos volt és azért is, mert Gontram igazságügyi tanácsos védte. Csak egy évi és hat havi fogházat kapott, amelyből még a vizsgálati fogságot leszámították.

Sőt ten Brinken őexcellenciája kivitte, hogy a büntetés tekintélyes részét elengedjék, bár a fogházban való viselkedése éppen nem volt mintaszerű. De számításba vették, hogy rossz magaviselete betegesen hisztérikus állapotára vezethető vissza, melyet a titkos tanácsos kegyelmi kérvényében erősen hangsúlyozott; tekintetbe vették közeli lebetegedését is.

Kora reggel, mikor a szülés első jelei mutatkoztak, szabadon bocsájtották s a ten Brinken klinikára vitték. Ott feküdt, régi szobájában, a tizenhetesben, a folyosó legvégén, Már útközben megkezdődött a vajúadás. Petersen doktor megnyugtatta: egy-kettőre átesik rajta.

De tévedett. A fájdalmak egész napon és éjszakán át tartottak, sőt a következő napon is. Majd alább hagytak kissé, aztán újult heveséggel léptek fel. A lány jajgatott, nyöszörgött örült fájdalmában.

- Ezzel a nevezetes szüléssel foglalkozik T, B A. bőrkötésű könyvének harmadik rövid szakasza, mely szintén az asszisztens kezeírását mutatja. A fogház orvosával együtt ő segédkezett a rendkívül nehéz lebetegedésnél, mely csak a harmadik napon történt meg s mely az anya halálával végződött. A titkos tanácsos nem volt jelen a szülésnél.

E leírásban hangsúlyozta Petersen doktor az anyának rendkívül erős szervezetét és kitűnő testalkatát, mely éppen az igen könnyű lebetegedést tételezte föl. A beállott komplikációt a gyerekek legnagyobb mértékben különös harántfekvése idézte elő, mely végül lehetlenné tette, hogy mindkettőjüket, az anyát és gyermekét is megmentésék. Továbbá megemlítette, hogy a lányka csaknem az anya méhében még, rendkívüli kiáltást hallatott, oly heveset és fülsiketítőt, amelyet sem az urak, sem a segédkező szülésznő nem tapasztaltak még újszülöttnél. S mintha tudatos lett volna a sikoltás és a gyerek az anyja öléből való erőszakos elszakításnál rendkívüli fájdalmat érzett volna, oly éles és rettenetes volt, hogy akarata ellenére is megborzongtak, sőt kollegájának, Perscheidt doktornak le kellett ülnie s halántékán kiütött a hideg verejték.

Aztán rögtön megnyugodott a gyerek, sőt nem is nyöszörgött. Mikor a szülésznő a nagyon gyenge és nyomorúságos gyereket megfürdette, rendkívül erősen kifejlődött, atresia vaginalis állapotot állapított meg: annyira, hogy combjain térdig a bőr is összenőtt. A sajátságos jelenség, mint beható vizsgálat után kiderült, csak az epidermisnek felületi egybenövése volt, mely gyors operációval könnyen meg volt szüntethető.

Ami az anyát illeti, bizonyosan igen heves fájdalmakat és kínokat állott ki. Elaltatásra, vagy lumbalanaesthesiára épp oly kevés gondolkodhattak, mint scopolamin-morfiúm befecskendezésre, mert a szűnni nem akaró vérzés, nagy szívgyengeséget idézett elő. Órákon át tartó vérfagyasztó kiáltozását és jajveszékelését csak a gyerek borzasztó sikoltása harsogta túl a szülés pillanatában. Később elhalkultak a nyögései és mintegy harmadfél óra múlva, anélkül, hogy eszméletét visszanyerte volna, elaludt. A halál közvetlen okául anyaméh-szakadást és belőle következő elvérzést állapítottak meg.

.oOo.

A lotyó Raune Alma testét, az anatómiai intézet kapta meg: mivel halberstadti hozzátartozói, kiket értesítettek az esetről, nem formáltak igényt rá, sőt odanyilatkoztak, hogy a temetés költségeit sem viselik.

Tanítási célokat szolgált Holzberger anatómiai professzornál és bizonyára minden testrésze jelentékenyen előmozdította hallgatóinak tanulmányait, a fejét kivéve, melynek preparálásával Fassmann, orvosnövendék, a Hansea burschenschaft tagja bízott meg, aki a szünidő alatt megfeledkezett róla és azután, mivel enélkül is elég koponyája volt s a fej tiszta preparátumra már úgyszemint volt használható, a koponyatetőből csinos kockavető serleget csináltatott. Öt kockája volt már Noerissennek, a kivégzett gyilkosnak nyakcsigolyájából és szüksége volt megfelelő kockavetőre. Fassmann orvosnövendék úr, nem volt babonás, mégis azt állította, hogy a koponyából készült kockapohár valahányszor kockán kivetették, ki fizesse a reggeli söröket, kitűnő szolgálatot tett. Oly emelkedetten zengte dicséretét, hogy a csontpohár és kockák a szemeszter folyamán egyre nagyobb hírességre emelkedtek, előbb a bursch urak törzsasztalánál, aztán a szeniorok konventjében, végül az egész diákság körében. Fassmann orvosnövendék annyira szerette a kockavetőjét, hogy mikor ten Brinken őexcellenciájánál vizsgáznia kellett s a titkos tanácsos a híres kockavetőt és kockákat elkérte tőle, zsarolásnak tekintette. Semmi esetre sem tesz eleget a kérésnek, ha gynaekológiából nem érzi magát oly rendkívül gyengének s ha a professor nem állt volna oly szigorú és retteget examiner hírében. Tény, hogy az orvosnövendék vizsgálója fényesen sikerült: míg birtokában volt a kockavető, szerencsét hozott.

Alma és Noerissen, akik anélkül hogy látták volna egymást, Alraune ten Brinken apja és anyja lettek, haláluk után bizonyos vonatkozásba kerültek egymással: Knoblauch, az anatómia szolgája, ami még megmaradt belőlük: a csontokat és húscsontokat, szokásához híven az anatómiai intézet kertjébe dobálta egy hevenyészett gödörbe, hátra, a fal tövébe, ahol a fehér futórózsák oly buján tenyésznek.

INTERMEZZO

A bűnöket, kedves barátnóm, a forró déli szél hozta a sivatagból, ahol ezerévek óta izzik a nap e az alvó homok felett ritka fehér pára lebeg. E pára lágy fellegekké gomolyodik, melyeket meggörget a forgószél és gömbölyded különös tojásokat formál belőlük, melyek nem eresztik át a nap forró sugarait.

Sápatag éjidőn ott bujkál a baziliszkusz, melyet valamikor a hold teremtett különös módon. Az örök terméketlen hold az apja, anyja a szintoly terméketlen homok: ez a sivatag titka. Vannak akik állatnak mondják, de nem igaz: gondolat ő, itt termett, ahol nincs talaj, nincsenek magvak. Kiszökkent az örök terméketlenből és szeszélyes alakot vett fel, melynek nincsen mása. Ezért nem tudja senki sem leírni ezt a lényt, leírhatatlan, mint maga a Semmi.

Igaz azonban, amit az emberek mondanak róla: nagyon mérges. Felfalja a nap izzó tojásait, amelyeket a forgószél meggörgetett a sivatag porában. Ezért van, hogy bíbor lángok lövellenek a szeméből s hogy forró lélekzete szürke páráktól akadozó.

De a sápadt holdnak gyermeke, a baziliszkusz nem falja fel az összes ködtojásokat. Ha jól lakott, ha pohosra telt a forró mérgekkel, szétköpi zöld nyálát a még homokban fekvő tojásokra. Felhasítja éles karmaival a vékony héjukat, hogy behatolhasson undok nyálkája. S ha reggel felszáll a hajnali szél, különös hullámzást és életet lát a vékony burkok alatt, mintha ibolyaszín és nedveszöld fátylak lengedeznének.

S mikor a dél országaiban felrepednek a tojások, melyeket az izzó nap keltett ki, krokodiltojások, teknősbékatojások, kígyótojások, ocsmány gyíkok és hüllők tojásai, akkor halk pukkanással felpattannak a sivatag mérges tojásai is. Nincsen magvak, se kis gyík, se kis kígyó: csak légies, különös képződmény. Sokszínű, mint a fáklya, a táncosnő fátylai, sokillatú, mint a lahorei halvány sangavirág, sokhangú, mint Izrael angyalának zengő szíve. És sokmégű, mint a baziliszkusz förtelmes teste.

Felkerekedik a déli szél. Az egyenlítői erdőségek mocsaraiból búvik elő és keresztültáncol a homoksivatagon. Felkapja a nap tojásainak izzó fátylát

és átrepítik a kék tengereken. Magával ragadja, mint könnyű felhőt, mint az éjszaka papnőinek lenge ruháját.

Így repül a kéjek mérges pestise a szőke északra.

Csendes napjaink, testvérkém, hidegek, mint az észak. Szemeid kékek és jók és mit sem tudnak a tüzes vágyról. Mint a kék glycénák nehéz bogyói, olyanok napjaid órái, leszemeznek a puha szőnyegre: így lépked tova verőfényes lugasokon könnyű lábam.

De ha lehullanak az árnyak, szőke testvérem, tűz bizsergeti fiatal bőrödöt, a délről repülő ködpárákat lélekzi sóvár lelked. És ajkaid véres csókra kínálkoznak a sivatagok izzó mérgének.

.oOo.

Szőke testvérkém, szunnyadó gyermeke békés napjaimnak, nem ilyenkor lapozok ten Brinken Jakab úr bőrkötésű könyvében. Hanem akkor, ha a misztral könnyedén felborzolja a kék hullámokat, ha rózsababérom koronájáról édes madárhangok zengenek. Vérem lassan áramlik ereimben, mint a tenger és végtelen nyugalommal olvasom Alraune történetét, a te nyugodt szemeiddel, úgy adom vissza, ahogyan találtam, mesterkéletlenül, egyszerűen, hűen, mint aki mentes minden szenvedélytől.

De ittam a vérből, mely sebeidből csörgedezett éjszakánként és összekeveredett piros véremmel, ittam a vérből, mely forró sivatagok bűnös mérgével volt megmérgezve. S ha agyam lázas a csókjaidtól, melyek fájdalmak és a kéjtől, mely kínokat jelent, akkor lehet, hogy kitépem magam karjaidból, vad testvérem.

Lehet, hogy ábrándozva ülök majd tengerre nyíló ablakomnál, melyen a sirocco belöki forróságát. Lehet, hogy megint kézbe veszem a titkos tanácsos bőrkötésű könyvét, hogy Alraune történetét olvassam - a te mérges, forró szemeiddel. Ordít a tenger a meredek sziklák alatt - így ordít a vér is ereimben.

Másnak, egész másnak tetszik ilyenkor, amit olvasok. És úgy adom vissza, amilyennek találtam, szilajon, tűzzel - mint aki tele van szenvedélyekkel.

HATODIK FEJEZET

Mely tárgyalja, hogyan nőtt fel a kis alraune

A kockavető megszerzését is megemlíti a titkos tanácsos a bőrkötésű könyvben, melyben innen kezdve nem a Petersen doktor világos tiszta betűi, hanem saját karcsú, hosszúkás, alig olvasható betűi láthatók. De már a kis epizód előtt is vannak a kötetben egyes rövid bejegyzések, melyek a történet menetére érdeklél bírnak.

Az első bejegyzés a gyermek atresia vaginalie operációjával foglalkozik, melyet Petersen doktor végzett. Ez okozta az asszisztens idő előtti halálát. A titkos tanácsos megemlíti, hogy tekintettel először az anya halálával megtakarított összegre, másodsor a kitűnő segítségre, melyet asszisztense az egész eset folyamán nyújtott, nyári utazásra háromhavi szabadságot engedélyezett neki teljes fizetéssel és ráadásul ezer márka külön jutalmat is ígért. Petersen doktor rendkívül örült az utazásnak, az első nagyobb útnak, melyet életében tesz, de ragaszkodott hozzá, hogy előbb elintézi a meglehetősen könnyű operációt, bár ezt különösebb meggondolás nélkül későbbre lehetett volna halasztani. Tehát néhány nappal tervezett utazása előtt megoperálta a gyermeket, még pedig kitűnő sikerrel. Sajnos, ő maga súlyos vérmérgezést szerzett, - ami annál csodálatosabb, mert különben mindig csaknem túlzott gondossággal járt el - és alig negyvennyolc óra leforgása alatt, heves fájdalmak között meghalt. A vérmérgezés közvetlen oka nem volt megállapítható; egy az alkaron képződött szabad szemmel alig észrevehető seb okozhatta, mely talán a kis páciens gyenge karmolásától származott.

Megtudjuk továbbá, hogy a baby, akit a professzor egy ideig a klinikán a főápolónő személyes gondjaira bízott, páratlanul csendes és törekeny gyermek volt. Egyetlenegyszer sikított és pedig a keresztelés aktusánál, melyet Schröder Ignác káplán végzett a székesegyházban. Ekkor iszonyúan bömbölt, annyira, hogy a kis társaság - az ápolónő, aki tartotta, valamint keresztzülei: Wolkonski hercegnő és Gontram Sebestyén igazságügyi tanácsos, végre a pap, a sekrestyés és maga a professzor - nem tudtak vele

mit kezdeni. Abban a pillanatban, mikor kivitték a házból, bömbölni kezdett és nem hagyta előbb abba, míg a templomból ismét haza nem került. A székesegyházban oly elviselhetetlenül sikítózott, hogy a főtisztelendő, hogy önmagát és a jelenlevőket minél előbb megszabadítsa az irtózatosságtól, lehetőség szerint siettetve a szertartást. Mikor végeztek s az ápolónő a gyerekekkel kocsiba szállt, megkönnyebbülten fellelékeztek.

Úgy látszik, hogy a lányka, akit a professzor érthető szeszélyből kifolyólag "Alraunének" nevezett, életének első éveiben semmi különös nem történhetett, mert a bőrkötésű könyvben alig vannak megjegyzésre méltó adatok. Fel van még jegyezve, hogy a professzor megvalósította már a lány világrajövele előtt eltökélt szándékát, örökbe fogadta Alraunét és hiteles végrendeletében, az összes rokonok kifejezett kizárásával egyedüli örökösül tette meg. Továbbá megemlíti a könyv, hogy a hercegnő keresztajándékkul rendkívül értékes, de épp oly ízléstelen nyakéket adott a gyermeknek, négy, briliánsokkal kirakott aranyláncból és két füzér szép nagy gyöngyből. Közepén, szintén gyöngyökkel gazdagon kirakott lánc volt égővörös hajból, ezt a hercegnő abból a fűrtből készítette, melyet a szülésnél eszméletlenül fekvő anya hajából vágott le.

Négy évig maradt a gyermek a klinikán, míg csak a titkos tanácsos az intézetet, valamint a hozzátartozó kísérleti állomásokat, melyekkel úgyszólván egyre kevesebbet törődött, fel nem adta. Azután kivitte birtokára, Lendenich-be.

Ott játszópajtáshoz jutott a gyermek a kis Gontram Farkas, az igazságügyi tanácsos legfiatalabb fia személyében, aki persze idősebb volt vagy négy esztendővel. Ten Brinken titkos tanácsos alig beszél a Gontrammal összeomlásáról, csak röviden említi meg, hogy a halál mégis elunta a játékot. a rajnamenti fehér házban és egy esztendő leforgása alatt elragadta az anyát és három fiát. Negyedik fiát, Józsefet, akit papnak szánt, tisztelendő Schröder káplán vette magához, míg Frida, barátnőjével, Wolkonski Olgával, aki időközben kétesrangú spanyol grófhoz ment feleségül, Rómába költözött s az ő házban töltötte napjait. Ez eseményekkel egyidőben következett be az igazságügyi tanácsos pénzügyi összeomlása is, mely a fényes honoráriummal sem volt feltartóztatható, melyet a hercegnő fizetett, mikor házassági perét végre megnyerte. A titkos tanácsos a tényt, hogy a legfiatalabb gyereket magához vette, emberbaráti cselekedetnek minősíti, de hozzáfűzi azt is, hogy éppen a kis Farkas volt,

aki anyai nagynénjétől néhány szőlőt örökölt kis épületekkel, úgy hogy jövője mindenképen biztosítva volt. Azt is megjegyzi, hogy e vagyon kezelését az apa által magára ruháztatta, sőt azt is hozzátoldja, hogy - gyengédségből: nehogy a gyerekek később az az érzése legyen, mintha kegyelemből és irgalomból nevelték volna idegen házban - a kamatokból fedezte a fogadott gyerek fenntartásának költségeit. Feltételezhető, hogy nem a titkos tanácsos úr járt rosszul az üzletnél.

Különben a bejegyzésekből, melyekkel a titkos tanácsos ebben az esztendőben gazdagította a bőrkötésű könyvet, azt a világos következtetést lehet levonni, hogy a kis Gontram Farkas a kenyeret, melyet Lendenich-ben evett, bőven megszolgált. Kitűnő játszótársa volt a nevelt leánykának, sőt több ennél: játékszere és pesztonkája egyben. Ő, aki megszokta, hogy szilaj testvéreivel betyárkodjon, szeretetét egyszeribe átvitte a kis törékeny teremtésre, aki magánosan járt-kelt a tágas kertben, az istállókban, üvegházakban és a többi épületekben. A halál bő aratása a szülei házban, hirtelen összeroppanása mindannak, ami számára, a világot jelentette - minden Gontram-féle közönyösség mellett is - mély benyomást tett rá. A csinos kis fiú, akinek nagy fekete álmodozó szemei voltak, mint az anyjának, csendes lett, hallgatólag és magába zárkózott. Ez az ezer gyerekség iránt való oly hirtelen elapadt érdeklődése, mint gyenge inda, a kis Alraune köré fonódott és sok apró szállal gyökeret vert ott. Ami fiatal lelkében volt, azt új testvérekének adta, adta azzal a határtalan jósággal, mely szüleinek verőfényes öröke volt.

Ha délben megjött a városi gimnáziumból, ahol mindig az utolsó padban ült, bármily éhes volt is, elszaladt a konyha mellett. Addig kereste a kertben Alraunét, míg meg nem találta. A cselédek gyakran erőszakkal cipelték be s adtak neki ebédet. Senki sem törődött igazán a gyerekekkel, de míg a kislány iránt különös idegenkedéssel viseltettek, a kis Farkast mégis szívelték. Reá szállt a kissé esetlen szeretet, mellyel a cselédség hosszú éveken át az úr unokaöccse, Braun Frank iránt viseltetett, mikor mint iskolásgyerek szünidejét itt töltötte. Mint egykor át, most a kis Farkast látta szívesen Froitsheim, az öreg kocsis s lovak körül, felsegítette és gyapjútakaróra ültette, meglovagoltatta az udvaron és a kertben. A kertész megmutatta a kert legjobb gyümölcsseit, lemetszette a legsuhogóbb vesszőket, a cselédek melegre tették az ételét és azon voltak, hogy semmiben se szenvedjen hiányt. Úgy lehetett, hogy a fiú magához

hasonlóknak tartotta őket, míg a lány, bármily kicsi volt is, sajtós módon értett hozzá, hogy éreztesse a köztük levő széles szakadékot. Sosem beszélt velük s ha szólt, valami kívánsága volt, mely szinte parancsként hangzott, pedig lelkük mélyén éppen ezt nem tudták elviselni a rajnamellékiek. Az uruktól sem - hát még ettől az idegen gyerektől.

Verni nem verték, a titkos tanácsos ezt szigorúan megtiltotta. De százféle módon éreztették, hogy nem törődnek vele. Úgy tettek, mintha ott sem volna. Járt-kelt körülöttük - jó, hadd szaladgáljon. Gondoskodtak az ennivalójáról, az ágyáról, a fehérneműjéről és a ruháiról - de csak úgy, ahogy a vén harapós kutya elé tették az ételt, a vackát kisperték és megoldották a láncát éjszakára.

A titkos tanácsos semmit sem törődött a gyerekekkel, engedte, hogy a saját útjukon járjanak. Röviddel azután, hogy klinikáját feloszlatta, tanári gyakorlatával is felhagyott, azóta birtok és jelzálogüzletei mellett már csak régi kedvtelésével, az archeológiával foglalkozott. Úgy folytatta, mint mindent, amihez hozzáfogott, okos kereskedő módjára. Értett hozzá, hogy ügyesen összeállított gyűjteményeit jó áron értékesítse a világ összes múzeumaiban. A Brinkenek székhelye körül elterült egyfelől a Rajnáig és a városig, másfelől messze, az Eifel hegységig elterülő talaj tele volt holmikkal, miket a rómaiak és szövetségeseik hordtak össze. Régóta gyűjtöttek a Brinkenek Ha tíz mértföldnyi határban a paraszt ekevasa megakadt, vigyázva kiásta és kincseit Lendenichbe hozta, a Nepomuki Jánosnak szentelt ósdi házba. A professzor mindent megvett, régi pénzeket fazékszám, rozsdás fegyvereket és elsárgult csontokat, urnákat, bilincseket és könnykorsókat. Fillérekkel, legfeljebb garasokkal fizetett - de a paraszt mindig kapott egy kupica jó pálinkát a konyhájában s ha pénz kellett vetőmagra, azt is megkapta, persze igen magas kamatra, de a bankok követelte biztosíték nélkül.

Tény, hogy a föld sose ontotta ily bőven a régiségeket, mint mióta Alraune a házban volt. Aranyat hoz a házba: nevetett a professzor. Tudta jól, hogy ez a világ legtermészetesebb módján történt és pusztán a dolgokkal való behatóbb foglalkozás hozta létre az eredményt és mégis szándékkal kapcsolatba hozta a kis teremtéssel. Játszott a gondolattal. Merész spekulációkba bocsájtkozott, hatalmas telkeket vásárolt a széles Villenstrasse folytatásán, felásatta őket s minden maroknyi földet összeturkált. Üzleteket kötött, melyeknél akkora volt a kockázat, hogy

nagyobb el sem képzelhető. Szanálta a Jelzálogbankot, melynek minden józan ember a legrövidebb időn belül bukást prófétált. De a bank tartotta magát, amihez csak nyúlt, sikerre vitte. Azután egy véletlen folytán a hegyek közti birtokán savanyúvízforrásra bukkant, felfogta és palackokba töltögette. Így kezdett a savanyúvízzel foglalkozni, összevette a Rajna vidékén található összes forrásokat s csaknem monopolizálta ezt az ipart. Kisebb trösztöt alapított, nemzetiszín burkolatba csomagolta őket s kijelentette, hogy versenyre kell kelni a külfölddel az angol Apollinarissal. A kisbirtokosok, mint vezetőjüket vették körül, esküdtek a "kegyelmesükre" és szívesen belementek abba is, mikor a részvénytársaságok alakulásánál egész csomó jutalékot kötött ki magának. De jól cselekedtek: a titkos tanácsos megduplázza a kamataikat és szigorúan leszámolt az outsider-ekkel, akik nem tartottak vele.

Százféle dologba kapott s csak az volt a közös bennük, hogy mindegyiknek volt valami kapcsolata a földhöz. Ez is hóbort volt tőle, tudatos játék a gondolatokkal. Alraune aranyat von ki a földből, gondolta és így olyan dolgokkal foglalkozott, amik összefüggenek a földdel. Pillanatig sem hitt a babonában, mégis a legmerészebb birtokspekuláció sikerét is bizonyosra vette. Minden más üzletet gondolkodás nélkül elutasított. Előnyös tőzsdeüzleteket, melyeknek esélyei tiszták voltak, mint a nap s a legcsekélyebb kockázattal sem jártak. Viszont tömegesen vásárolt lanya bányapapírokat, érc- és szénbánya-részvényeket, részes lett egész csomó roszshírű bányatársulatban. És itt is nyert. - Alraune keze van a játékban - mondta mosolyogva.

.oOo.

Elérkezett a nap, mikor ez a gondolat több lett tréfánál.

A kis Farkas turkált a kertben, az istállók mögött, a nagy eperfa alatt, oda akarta Alraune földalatti kastélyát építeni. Ásott nap-nap után, néha az egyik kertészinas segített neki. A gyerek ült mellettük, nem beszélt, nem nevetett, nézte csendesen.

És egy este a fiú ásója csengő hangot adott. A kertészinas segítségével marokszám szedték ki a barna földet a gyökerek közül. És egy pajzsot, kilincset és egész marok pénzt vittek a professzornak. Most szakszerűen ásott és valóságos kincsekre bukkant, ritka és értékes gall darabokra.

Persze ez sem volt különös. Ha a parasztok hol itt; hol ott találhattak valamit, mért ne lehetett volna valami a saját kertjében is elrejtve. Megkérdezte a gyereket, mért éppen az eperfa alatt ásott és Farkas azt felelte, hogy a kislány akarta ott és sehol másutt - Ez már különös.

Alraunét is megkérdezte. De Alraune hallgatott.

Varázsvessző ez a lány - gondolta a titkos tanácsos. Megérzi, hol vannak kincsek a földben. És nevetett - még mindig nevetett. Néha magával vitte, lesétáltak Villenstrassén a Rajnához. Kimentek a birtokaira, az ásatásokhoz.

- Hol kéne ásni? - kérdezte szárazon. Élesen figyelte, amint megy a réten, törékeny teste nem ad-e valami jelt, bármit; amiből következtetni lehetne.

De Alraune hallgatott s kis teste nem mondott semmit.

Később megértette, mit akar tőle. Néha megállt egy bizonyos helyen.

- Ásni! - mondta.

Ástak és semmit sem leltek. A lány pedig nevetett vidáman.

- Bolonddá tesz bennünket - gondolta a professzor. De mégis: mindig ásatott, ha a lány parancsolta.

Egyszer-kétszer találtak is valamit. Találtak egy római sírt, s egy nagy urnát régi ezüstpénzekkel.

- Véletlen! - mondta most a titkos tanácsos. De ezt gondolta: *Lehet véletlen is!*

.oOo.

Egy délután, a könyvtárszobából kilépve látta, hogy a fiú a kút alatt áll, félig meztelenül, lehajtott felsőtesttel. Az öreg kocsis szivattyúzza a vizet; fejére, nyakára, hátára és karjaira csurog a hideg sugár. A bőre vörös volt és kis hólyagokkal pontozott.

- Mi baj, kis Farkas? - kérdezte.

A gyerek csikorgó fogakkal hallgatott, de fekete szemei könnyekkel teltek meg.

- Csalán - mondta az öreg kocsis. - A kislány megverte csalánnal. A gyerek tiltakozott:

- Nem, nem, nem vert meg. - Magam vagyok az oka - magam feküdtem belé.

A titkos tanácsos hiába faggatta; fáradtsággal és csak a kocsis segítségével sikerült az igazságot megtudni.

Csípőig vetkezve tényleg, belefeküdt a csalánba és meghempergett benne. Csakhogy testvérkéje kívánságára tette.

Egyszer véletlenül csalánba nyúlt s a lány észrevette, hogy megégette a kezét, hogy vörös lesz és felhólyagosodik. Erre rávette, markolja meg a másik kezével is, aztán hemperegjen meg benne födetlen mellel.

- Ostoba fickó! - korholta a titkos tanácsos; majd érdeklődött, vajjon Alraune is hozzányúlt-e a csalánhoz.

- Igen, - felelte a fiú - de ő nem égette meg magát.

A professzor lement a kertbe, kereste a fogadott gyermekét, végre megtalálta. Hátul, a magas fal mellett állt és egy romhalmazról nyalábszám tépte a csalánt. Meztelen karjában a glycéna-lugasba vitte s felrétegezte a földön. Fekhelyet készített.

- Kinek csinálod?

A kicsi ránézett s aztán komolyan mondta:

- Farkasnak!

Megfogta kezét s nézegette vékony karocskáit. Hólyagnak semmi nyoma.

- Gyere! - mondta.

Az üvegházba vezette, ahol hosszú sorban japán primulák állottak.

- Tépd le ezeket a virágokat.

Alraune egymásután tördelte le a primulákat. Nyújtózkodott, ágaskodott, karjai minduntalan érintkezésbe kerültek a mérges levelekkel, de a tüzes kiütések csak nem mutatkoztak.

Érthetetlen - mormogott a professzor. - És a barna bőrkötésű könyvbe gyönyörű értekezést írt az urticaria fellépéséről, ha urtica dioica-hoz, vagy primula obconicához nyúlunk. Kifejtette, hogy a hatás tisztán kémiai, hogy a szárnak és leveleknek apró bolyhai, melyek a bőrt megsértik, savat izzadnak ki, mely a megsebzett helyen lokális mérgezést idéz elő. Megvizsgálta, hogy a primulákkal és csalánnal szembe való ritka

érzéketlenség, mennyire rokon a boszorkánysággal és ördögösséggel és hogy mindkét jelenség alapokát nem-e valami hisztérikus bázisú autosuggestióban kell keresni, mely az immunitást megmagyarázná. Most, hogy a kislányban különösséget észlelt, tudatosan keresett minden esetlegességet, mely ezt a gondolatot támogatja. Így e helyen található az az utólagos bejegyzés is, mely felett Petersen doktor leírásában jelentéktelennek tartván, elsiklott - hogy a gyerek pont éjfélkor született.

Alraune tehát úgy jött világra - *ahogy illik hozzá* - toldotta be a titkos tanácsos.

.oOo.

Az öreg Brambach lejött a Filip falutól négy órányira fekvő dombvidékről. Mint félig rokkant, templomi sorsjegyeket, szentképeket és olcsó rózsafüzéreket árulva vándorolt az előhegység falvaiban. Besántikált az udvarba, jelentette a titkos tanácsosnak, hogy római holmikat hozott, melyeket egy paraszt talált a szántóföldjén. A professzor azt izente, nincs ideje, várjon; az öreg Brambach leült az udvarban levő kőpadra, szívta a pipáját és várt.

Két óra múlva behívta a titkos tanácsos. Mindig megvárakoztatta az embereket, ha semmi dolga sem volt, akkor is - semmi se nyomja úgy le az árákat, mint ez a várakoztatás, vélekedett. De ezúttal valóban el volt foglalva; a nürnbergi Germanisches Museum igazgatója volt nála s egy csinos gyűjteményt vásárolt: rajnavidéki gall-leleteket.

A titkos tanácsos a sánta Brambachot be sem engedte a könyvtárba, a kis előszobában marasztotta.

- No, öreg bicegő, mutasd, mit hoztál! - szólt.

A rokkant kicsomózta nagy vörös zsebkendőjét, tartalmát: pénzeket, sisaktörmelékeket, egy pajzsgombot és egy gyönyörű könny-üvegecskét, vigyázva a korhadt nádszékre tette.

A titkos tanácsos jóformán meg se fordult, csak gyors, sanda pillantással súrolta az üvegecskét.

- No, Brambach, ez az egész? - kérdezte szemrehányón.

És mikor az öreg bólított, alaposan elhordta. Öreg létére is oly ostoba, mint egy éretlen tacskó! Négy órába telt, míg ideért; négy óra vissza - pár órát várakoznia is kellett: ilyen szeméért így elpocsékolja az egész napját! Semmit sem ér ez a limlom, csomagolja megint be és vigye vissza, nem adhat érte egy petákot sem! Hányszor mondja újra meg újra, hogy az ostoba parasztok ne fussanak minden vacak miatt Landenichbe! Várják be nyugodtan míg összegyülekeznek egy csomó, aztán hozzák valamennyit egyszerre! Vagy olyan kellemes görbe lábakkal ebben a hőségben sántítva végigügetni a messzi utat Filiptől ide és vissza, semmiért? Szégyellje magát.

A nyomorék a füle tövét vakargatta és zavartan forgatta ujjai között barna sipkáját. Szívesen mondott volna valamit, hogy a professzor hangulatát megváltoztassa; máskor ha holmiját kellett magasztalni, nagyszerűen tudott fecsegni. - Most azonban semmi sem jutott eszébe, csak a hosszú út, amelyet megtett, pedig éppen ezzel vontta magára a professzor haragját. Teljesen meg volt semmisülve és belátta ostobaságát; ezért nem is válaszolt. Csak azt kérte, hadd hagyhassa itt a holmikat -legalább nem kell visszacipelnie. A titkos tanácsos beleegyezően intett és egy félmárkást adott neki.

- Nesze, Brambach, az utadért! De légy máskor okosabb és tégy úgy, ahogy mondtam! Most pedig eredj a konyhába, adass magadnak egy vajaskenyeret, meg egy pohár sört!

Örvendezve, hogy így esett ki a dolog, a rokkant köszönetet rebegett és az udvaron át a konyhába sántikált.

Ten Brinken őexcellenciája pedig gyorsan a becses könny-üvegecske után kapott. A zsebéből kihúzott selyemkendővel gondosan megtisztogatva, minden oldalról megnézegette a finom lila üveget. Csak akkor nyitott be újra a könyvtárszobába, ahol az üvegszekrények előtt a nürnbergi igazgató állt.

- Íme kedves doktor - kezdte felemelt karjában meglóbálva az üvegecskét - még egy ritkaság! Aulus hadvezér nővérének, Tulliának sírjáról való, a Schwarc-

Rheindorf-i táborból - épp az imént mutattam önnek az onnan származó másik leletet!

Átnyújtotta az üvegecskét és folytatta:

- Állapítsa csak meg, honnan származik!

A tudós átvette az üveget, az ablakhoz lépett és megigazította a szemüvegét. Nagyítóüveget és selyemrongyot kért, megdörzsölte, letörölte az üveget s a világosság felé tartva ide-oda forgatta.

- Hm - úgy látszik, szíriai gyártmány és a palmyrai üveggyárból való - mondta végül habozva és határozatlanul.

- Bravo! - kiáltott a titkos tanácsos. - Ön előtt kalapot kell emelni!- Ön aztán műértő! - Ha a nürnbergi tudós agrigentusit, vagy mundait találgatott volna, ép ily lelkesen nyilatkozik. - Mely időből való, doktor úr?

Az igazgató újra felemelte az üvegecskét.

- A második század első feléből! - mondta. Most már határozottan csengett a hangja.

- Meg kell hajolnom ön előtt! - szólt a titkos tanácsos elismeréssel. - Nem hiszem, hogy akadna még valaki, aki ily gyorsan és pontosan meghatározta volna!

- Excellenciádon kívül persze!- felelt a tudós, akinek jól esett a hízélgés.

- Nagyon túlbecsüli a tudásomat, doktor úr!- szerénykedett a professzor. - Nem kevesebb, mint egy heti megfeszített munkára volt szükségem, hogy teljes bizonyossággal eldönthessem az üvegecske származását. Egész halom könyvet forgattam hozzá. - De nem sajnálom a fáradságot, ritka szép darab - igaz, hogy elég drágán fizettem meg. A fickó, aki találta, szerencsét csinált vele.

- Szeretném megszerezni a múzeumom számára! - jelentette ki a direktor. - Mit kér érte?

- Ötezer márkát, mert Nürnbergről van szó. - Tudja, hogy a német intézményeknek előnyös árakat számítok. Jövő héten két londoni úr jön hozzám, azoktól nyolcezeret kérek - és meg is kapom biztosan.

- De kegyelmes uram! - szólt a tudós. - Ötezer márka! - Tudja, hogy ilyen árakat nem fizethetek! - Ez meghaladja felhatalmazásom korlátait.

- Nagyon sajnálom! - szólt a titkos tanácsos - de az üvegecskét igazán nem adhatom olcsóbban.

A nürnbergi úr játszott az üvegecskével.

- Gyönyörű darab. Valósággal szerelmes vagyok beléje. - Háromezret megadok érte, kegyelmes uram.

- Nem, fillérrel sem olcsóbb ötezernél! De mondok valamit igazgató úr: ha annyira tetszik az üveg, engedje meg, hogy ajándékkul felajánljam önnek.
- Tartsa meg emlékül a csalhatatlan megállapításért.

- Köszönöm, kegyelmes uram, köszönöm! - kiáltott az igazgató. Felállt és erősen megszorongatta a titkos tanácsos kezét. - Azonban állásomnál fogva nem fogadhatok el semmiféle ajándékot - ne vegye hát rossz néven, ha visszautasítom. - Inkább kész vagyok a kívánt árat megadni, csak hogy az országban tartsuk ezt a szép darabot, nem engedhetjük át az angoloknak.

Az íróasztalhoz ment és kiállította a csekket. Mielőtt azonban elbúcsúzott volna, a titkos tanácsos Aulus hadvezér nővérének, Tulliának sírjából származó kevésbé érdekes darabokra is rábeszélte.

A professzor megerőltette magát, vendégét a kocsijáig kísérte. Az udvarba visszatérve, Alraunét és a kis Farkast a házaló társaságában látta, aki tarka szentképeit mutogatta. Az öreg Brambach az ételtől és italtól ismét megemberelte magát, meg aztán a szakácsnénak egy rózsafüzért is eladott, melyet állítása szerint maga a püspök szentelt meg, miért is harminc pfenniggel drágább a többiekénél. Mindez megélné kitétte előbb oly ijedt nyelvét és nekibátorodva a titkos tanácsoshoz bicegett.

- Professzor úr, - makogott - vegyen egy szép József-képet a gyerekeknek! Ten Brinken őexcellenciája jó hangulatban volt.

- Szent Józsefet? - Nem! - De van Nepomuk Jánosod?

Nepomukja nem volt Brambachnak. Antal igen és János és Tamás és Jakab - de Nepomuk sajnos nem. Megint szemrehányást kellett eltúrníe, hogy nem ért az üzletéhez:

Lendenichben csak Szt. Nepomukkal lehet üzletet csinálni, semmilyen más szenttel sem. A házaló megzavarodott, de még egy utolsó kísérletet tett.

- Sorsjegyet tanár úr! - Vegyen sorsjegyet! - A dülmeni Laurentius-templom újraépítése javára! - Csak egy márka darabja - s mindenkinek, aki vesz belőle, száz napi tisztítóvíz elengedettik! - Íme itt áll, nyomtatásban! - Odatartotta a sorsjegyet a professzor orra alá.

- Nekünk nem kell bűnbocsánat - mondta a professzor - holland ősnemesek vagyunk, úgysis a mennyországba kerülünk. - Nyerni pedig úgyse lehet a sorsolásnál.

- Úgy? - felelt a házaló. - Nem lehet nyerni? Háromszáz nyeremény van s főnyeremény ötvenezer márka készpénz! Itt áll! - Piszkos ujjával a sorsjegyre mutatott.

A professzor kivette a kezéből.

- Vén számár! - kacagott. - Az is itt áll: ötszázezer sorsjegy! Kiszámíthatod, mennyi esélyünk van a nyeresre! - Sarkonfordult, de a nyomorék utána sántikált és megragadta a kabátját.

- Próbálja meg mégis professzor úr - rimánkodott. - A magunkfajta ember is élni akar.

- Nem - szólt a titkos tanácsos. De a házaló nem engedett.

- Olyan előérzetem van, hogy nyerni fog!

- Neked mindig ilyen előérzeted van!

- Húzasson sorsjegyet a kicsivel, szerencsét hoz! - könyörgött Brambach. A titkos tanácsos meghökkent.

- Megpróbálom - mormogott. - Gyere csak Alraune! Húzz egy sorsjegyet.

A gyerek odatopogott. A nyomorék gondosan legyezőt alakított sorsjegyeiből s a lány elé tartotta.

- Csukd be a szemed - parancsolta. - Így - és most húzz.

Alraune kihúzott egy sorsjegyet és átadta a titkos tanácsosnak. Ten Brinken pillanatnyi habozás után a fiút is magához intette.

- Húzzál te is, Farkas - mondta.

.oOo.

Őexcellenciája a bőrkötésű könyvben beszámol róla, hogy a dülmeni templomsorsjátékon ötvenezer márkát nyert. Hozzáfűzi, hogy sajnos, nem tudja megállapítani, melyik sorsjegy ütötte meg a főnyereményt, az-e, amelyiket Alraune, vagy az-e, amelyiket Farkas húzta, mert mindkettőt az íróasztalába tette anélkül, hogy a gyerekek nevét rájuk jegyezte volna. De jóformán nem is kételkedik benne, hogy Alraune sorsjegye nyert.

Egyébként az öreg Brambach iránt, aki azt a pénzt úgyszólván erőszakkal hozta a házába, elismeréssel volt. Öt márkát adott neki ajándékol és kivitte, hogy a rokkant harcosok kerületi betegsegélyző pénztárából évi harminc márka állandó kegydíjat kapjon.

HETFDIK FEJEZET

Mely közli, mik történtek alraune leánykorában

Nyolctól tizenkét éves koráig ten Brinken Alraune Nancyban nevelkedett a Sacré Coeur zárdában, tizenhetedik születésnapjáig. Spaban Mlle de Vynteelen panziójában, az Avenue du Marteau-n. Ez idő alatt, évente kétszer vakációját a lendennichi ten Brinken házban töltötte.

A titkos tanácsos eleinte otthon akarta taníttatni: kisasszonyt fogadott, hogy nevelje kicsit a gyereket, aztán tanítót és rögtön utána egy másikat. De rövidesen elcsüggedtek valamennyien legjobb akarat mellett sem bírtak a lánnyal. Éppen nem volt neveletlen, cseppet se volt vad, se durcás. De hiába kérdezték, nem adott feleletet és makacs hallgatásáról semmiképpen sem lehetett leszoktatni. Üldögélt hallgatagon és nyugodtan, hunyorgott félig nyílt szemével, alig tudták megállapítani, figyel-e egyáltalán. A palavesszőt kezébe vette ugyan, de arra nem lehetett rábírní, hogy hajszálvonalakat, fővonalakat, vagy betűket írjon, inkább valami fura tízlábú állatot rajzolt, vagy egy arcot három szemmel és két orral.

Amit tudott, még mielőtt a titkos tanácsos zárdába küldte, a kis Farkastól tanulta. Ez a fiú, aki az iskolában végtelen lustasága miatt minden osztályban megbukott, aki iskolai feladványait szuverén megvetéssel nézte le, otthon végtelen türelemmel foglalkozott testvérkéjével. A lány hosszú számsorokat íratott vele, leíratta a nevüket százszor és örült, ha ügyetlen keze elakadt s ha kis piszkos ujjai az ő nevét firkantották. Erre a célra palavesszőt, ceruzát és tollat szerzett be, egyik számjegyet, szót, a másik után tanulta meg, megjegyezte hamarosan, felírta és a gyerekekkel órákon át ismételtette. Mindig talált valami kivetni valót, hol ez, hol az a vonás nem volt rendben. A tanítónőt játszotta - s így tanult maga is.

Mikor aztán valami igazgató-tanító kijött egyszer a titkos tanácsoshoz, hogy elpanaszolja fogadott fiának siralmas előmenetelét akkor vette észre Alraune, hogy a kis Farkas igen gyenge a tudományokban. Iskolást játszott vele, ellenőrizte, estelig kellett kuporognia a könyv mellett, kihallgatta és

így rávette, hogy tanuljon. Becsukta, rázárta az ajtót, e nem engedte ki, míg feladványát el nem végezte. S úgy tett, mintha ő mindezeket tudná, s nem tűrte, hogy felsőbbségében kételkedjék.

A lánynak igen könnyű és gyors felfogása volt. Nem akart a fiú előtt gyengének mutatkozni s ezért egyik könyvet a másik után vette a kezébe. Kikapkodott belőlük egyet-mást, összefüggés nélkül, vad összevisszaságban. Annyira vitte, hogy a fiú, ha nem tudott valamit, tőle kérdezte meg, abban a biztos meggyőződésben, hogy tudni fogja. Alraune húzta-halasztotta a feleletet azt mondta gondolkodjék és leszidta. Így időt nyert, keresgélt a könyvekben, s ha sehogy sem tudott eligazodni, a titkos tanácsoshoz szaladt és megtudakolta. Aztán visszajött a fiúhoz, kérdezte, eszébe jutott-e már. Végre megadta a választ.

A professzor észrevette ezt a játékot és mulattatta őt. Sose gondolt volna rá, hogy a lányt kiadja a házból, ha a hercegnő nem sűrgeti. Régebben is jó katolikus volt ez az asszony, de most minden esztendővel vallásosabb lett, mintha minden kiló zsír, amit magára szedett, jámborabbá tette volna. Ragaszkodott hozzá, hogy a keresztlánya zárdában nevelkedjék és a titkos tanácsos, aki már évek óta pénzügyi tanácsadója volt és a hercegnő millióival, mint a sajátjával operált, helyesnek vélte, ha ebben a pontban kedvében jár. Így került Alraune Nancyba, a Sacré Coeurbe.

.oOo.

A bőrkötésű könyvben a titkos tanácsosnak erre az időre vonatkozó feljegyzésein kívül, mére supérieurenek néhány tudósítása is található. A professzor vigyorgott; mikor belefércelte a könyvbe, különösen a magasztaló helyeknél, ahol a lány rendkívüli előmeneteléről volt szó: ismerte a kolostorokat és jól tudta, hogy kevesebbet tanulni sehol a világon nem lehet, mint a jámbor nővéreknél. És mulatott, mikor a kezdetben kapott dicsérő tirádákat, melyek minden szülőhöz eljutnak, Alraunenál igen gyorsan más hangnem váltotta fel, amint a mére supérieure ismételt és egyre nyomósabb panaszokkal értesítette különféle szörnyűségekről. A panaszok oka mindig ugyanaz volt: nem a lány magaviselete, előmenetele adtak okot intésre, hanem iskolatársnőire gyakorolt befolyása.

Igaz ugyan, - írta a révérende mére, hogy maga a gyerek sose kínozza az állatokat; legalább is nem érték rajta. De igaz az is, hogy az összes kis

kegyetlenkedések, melyeket iskolatársnői nem ártallottak elkövetni: az ő fejéből pattantak ki. Először is a kis Marit kapták rajta, egy igen derék és engedelmes gyereket, amint a zárda kertjében fűszárakkal békákat fújt fel. Mikor kérdőre vonták, hogy jutott ilyesmi eszébe, bevallotta, hogy Alraune sugalmazta a gondolatot. Eleinte nem igen akartuk elhinni, sőt kifogásnak gondoltuk, hogy a bűnt némiképp elhárítsa magáról. De hamarosan két másik lányt vettünk észre, amint csupasz csigákra sőt hintettek, úgy hogy a szegény állatok, szintén isten teremtményei, a legnagyobb kínok között nyálkává oldódtak. És a gyerekek, megint azt vallották, hogy Alraune bujtotta fel őket. Magam vontam őt kérdőre és a gyerek kerülgetés nélkül mindent beismert; elmondta, hogy hallott egyszer a dologról s most látni akarta, valóban így van-e. Azt is bevallotta, hogy a békák felfújására is ő biztatta a lányokat; - szépet pukkan, mondta - ha a felfujt békára követ dobnak. Ő maga persze nem teszi, mert a szétzúzott béka könnyen a kezére freccsenhetik. Mikor megkérdeztük, belátja-e, hogy vétkezett, azt mondta: nem, hiszen ő nem tett semmit, más gyerekek cselekedeteihez pedig semmi köze.

Ezen a helyen zárjelben a titkos tanácsosnak következő szavai találhatóak: "Nagyon igaza van".

- Minden büntetés dacára, - folytatta a levél - rövidesen néhány más sajnálatos dolog is történt, melyek szerzője szintén Alraune volt. Így a néhány esztendővel idősebb, Düren-ből való Maassen Klára, aki immár négy esztendeje van nálunk, e aki ez ideig sosem szolgáltatott okot panaszra, egy izzásig hevített kötőtűvel kiszúrta egy fiatal vakondok szemét. Tettétől maga is annyira megrémült, hogy pár napig, a legközelebbi gyónás napjáig módfelett izgatottan viselkedett és minden ok nélkül újra meg újra sírásra fakadt; csak akkor nyugodott meg ismét, mikor a bűnbocsánatot megkapta. Alraune kijelentette, hogy a vakondok a sötét földben bújnak meg, tehát teljesen közömbös, látnak-e, vagy sem. Majd igen elmésen szerkesztett madárfogókat találtunk a kertben s a kis madarászok, akik hála Istennek még nem fogtak semmit, semmi áron sem akarták elárulni, hogy bukkantak erre a gondolatra. Csak mikor a legszigorúbb büntetéssel fenyegettük őket, vallották be, hogy Alraune csábította rá őket s egyben megfenyegette, baj lesz, ha elárulják. A gyerekek iskolatársnőire gyakorolt káros befolyása utóbbi időben, sajnos, annyira megnövekedett, hogy az igazságot szinte már nem is lehet

kipuhatolni. Így az osztályfelügyelő nővér Petiot Helént rajtakapta, amint szünórában legyeket fogdosott, szárnyukat ollóval vigyázva lemetélte és lábaikat egyenként kitépve egy hangyabolyba dobta őket. A kislány megmaradt amellet, hogy maga jött erre a gondolatra, sőt a tisztelendő úr előtt is bizonykodott, hogy Alraunenak semmi köze a dologhoz. Épp ily konokul hazudott tegnap unokanővére, Ninon, aki pléhfazekat kötözött derék öreg macskánk farkára, mely a szegény állatot csaknem megőrijtette. Meggyőződésünk szerint itt szintén Alraune keze van a játékban.

Folytatólag írja a mére supérieure, hogy konferenciát hítt össze melyen elhatározták, hogy őexcellenciáját alázatosan megkérjük, vegye ki lányát a zárdából és vitesse haza mielőbb. A titkos tanácsos azt válaszolta, hogy rendkívül sajnálja a történeteket, de kéri, hadd maradjon a gyerek még egy ideig a zárdában: minél nehezebb a munka, annál értékesebb lesz a siker. Meg van győződve róla, hogy a nővérek türelemmel és jámborsággal a dudvát sikeresen kiirthatják és gyermekének szívét az Úr szép kertjévé formálhatják.

Voltaképen meg akart bizonyosodni, hogy e törékeny gyerek befolyása valóban erősebb-e a zárdai nevelésnél és a jámbor nővérek hatásánál. Nagyon jól tudta, hogy a nancy-i olcsó Sacré Coeur zárdába nem a legjobb családok küldik a gyerekeiket s ha egy excellenciás kislányát növendékeik közé számíthatják, hálásak lehetnek érte. Nem csalódott: a révérende mére azt válaszolta, hogy istenben bízva, még egyszer próbát tesz a lánnyal s hogy az összes nővérek önként kinyilatkoztatták hogy készek esti imájukba Alraunét belefoglalni. Mire a titkos tanácsos nagylelkűen egy százmárkás bankót küldött a szegényeiknek.

Ebben a vakációban a professzor meglehetősen alaposan megfigyelte a kislányt. A Gontram-családot már dédapjuk óta ismerte s tudta, hogy már az anyatejjel magukba szítták az állatok iránt való szeretetet. Bármily nagy legyen is a gyerek befolyása az évekkel idősebb fiúra - itt gátat talál; a lélek legmélyén gyökerező határtalan jósággal szemben tehetetlenné válik.

És mégis egy délután ott érte Gontram Farkast a tó mellett, a kürtvirág-cserje alatt. A földön térdelt, előtte egy kövön hatalmas béka. A fiú égő cigarettát dugott a béka széles szájába, mélyen le a torkába. És a béka szította halálos félelemmel. Lenyelte, gyomrába szívta a füstöt; de nem fújta ki újra - s így egyre kövérebb és kövérebb lett. A kis Farkas mereven nézte. Arcán sűrű könnyek folytak végig. De mikor a cigaretta csonkig égett, mégis

meggyújtott egy másikat, a csutkát kivette a béka szájából s remegő ujjakkal újat illesztett a helyébe. A béka idomtalanra dagadt, nagy szemei kövéren kidülledtek üregeikből. Erős állat volt, két és fél cigarettát bírt el s csak akkor pukkadt meg. A fiú felsírt, úgy látszott a fájdalmai sokkal nagyobbak, mint a halálra kínozott állaté. Visszaugrott, mintha a bokrok közé akarna menekülni, körülnézett s mikor látta, hogy a szétszakadt béka még mozog, odaszaladt, sarkaival vadul és kétségbeesetten taposta az állatot, hogy megölje és kínjaitól megszabadítsa.

A titkos tanácsos fülön fogta Farkast, s először is átkutatta a zsebeit. Még néhány cigarettát talált nála és a fiú bevallotta, hogy a könyvtárszoba íróasztaláról vette el. De hogy megmondja, kitől tudta meg, hogy a füstölő békák felfúvódnak és megpukkadnak, arra nem lehetett rábírní. Nem használt a rábeszélés. A professzor jól elnászpágoltatta a kertésszel, ez még kevésbé használt. Alraune is tagadott makacsul, még akkor is, mikor egyik cseléd elárulta, hogy látta, mikor a cigarettát lopta. A fiú mégis megmaradt amellet, hogy ő lopta a cigarettát, a lány pedig, hogy nem ő lopta.

Még egy esztendő t töltött Alraune a zárdában s akkor az iskolaév közepén hazaküldték. Ezúttal igazán ok nélkül: csak az apácák tartották vétkesnek és nagyon kicsit a titkos tanácsos is, de egyetlen okos ember sem.

Már egy ízben pusztított járvány a Sacré Coeurben: kanyaró. Ötvenhét kislány feküdt betegen ágyacskájában s csak igen kevesen maradtak egészségesek: köztük Alraune. Ezúttal azonban sokkal veszedelmesebb epidemia: tífusz ütött ki. Nyolc gyerek és egy apáca belehalt; a többiek is megkapták, csaknem valamennyien. De Alraune ten Brinken sose volt még oly egészséges, mint akkoriban; hízott, virágzott s vidáman szaladgált egyik betegszobából a másikba. És mert ezekben a hetekben senki sem törődött vele, fel-le szaladgált a lépcsőkön, leült minden ágyra és elmesélte a gyerekeknek, hogy meg fognak halni, holnap már és hogy mindnyájan a pokolba jutnak. Ő, Alraune azonban élni fog és a mennyországba kerül. Szentképeket ajándékozott nekik s azt mondta csak imádkozzanak szorgalmasan Máriához és Jézus szent szívéhez - bár ez úgyse használ semmit. Mégis el fognak égni, alaposan meg fognak sülni - csodálatos, milyen nagyszerűen tudta mindezeket kiszínezni. Néha, ha jó hangulatban volt, megenyhült: ekkor csak százezer esztendei purgatóriumot ígért. De ez is elég volt a jámbor kis lánykák beteg érzékeinek. Az orvos tulajdon két

kezével dobta ki Alraunet a szobából és az apácák szilárdan meggyőződve, hogy ő hozta a betegséget a zárdára, sietve hazaküldték.

A professzor nevetett és el volt ragadtatva ettől a hírtől. Sőt mikor röviddel a gyerek hazaérkezte után, két cselédje tifuszban megbetegedett s a kórházban hamarosan meghalt, akkor sem igen komolyodott el. A nancy-i zárda főnöknőjének azonban haragos levelet írt. Hogyan küldhették a fennforgó körülmények között házába a kicsit? - panaszkolta keserűen. Az utolsó félévi tandíj fizetését megtagadta és erélyesen követelte a cselédek betegségére kiadott pénz visszatérítését. És igaz is - - egészségügyi szempontból a Sacré Coeur apácáinak nem lett volna szabad így eljárni.

.oOo.

Egyébiránt ten Brinken kegyelmes úr sem cselekedett másként. Nem félt ugyan a megfertőzés veszélyétől, de mint minden orvos, sokkal jobban szerette, ha más a beteg s nem ő. Alraunet csak addig tartotta Lendenichben, míg a városban egy jó panziót nem talált; azután, már a negyedik napon Spaba küldte Mlle de Vynteelen híres intézetébe. A hallgatag Alajost adta melléje kíséretül: Az utazás alatt a gyerekekkel semmi különös nem történt, míg a szolgának két kis élménye is volt: odafele pénztárcát talált néhány ezüstpénzzel, visszafelé, amint a kupéajtót bevágta, összezúzta egyik ujját. A titkos tanácsos elégedetten bólintott, mikor Alajos ezt a jelentést megtette.

Alraunenak Spaban töltött éveiről Becker kisasszony, német tanítónő, aki szintén a rajnamenti egyetemi városból származott és szünidejét Lendenichben töltötte, sokat mesélt a titkos tanácsosnak. Alraune már az első naptól uralkodni kezdett a régi Avenue du Marteaun és uralmát nemcsak iskolatársnőire terjesztette ki, hanem a tanítónőkre is, különösen a missre, aki néhány hét múlva csaknem tehetetlen játékszere lett a kislány képtelen szeszélyeinek. Így Alraune mindjárt a reggelinél kijelentette, hogy neki se a méz, se a marmelade nem kell, inkább vajat akar; Mlle de Vynteelen persze nem adott vajat. Pár nappal később néhány másik növendék is vajat kért, a végül az egész intézet vajért kiáltozott. Sőt miss Paterson, aki reggeli teájához egész életében nem élvezett mást, mint pirítóst jam-mal, hirtelen szintén lecsitíthatatlan vágyat érzett vaj után. Végre az igazgató engedett és az általánosan követelt vaját engedélyezte. De Alraune e naptól fogva előszeretettel fogyasztott narancs-marmelade-ot.

A titkos tanácsos külön kérdésére Becker kisasszony kijelentette, hogy állatkínzás ebben az esztendőben nem fordult elő a Vynteelen panzióban, legalább egyetlen eset sem fedeztetett fel. Ellenben úgy Alraune, mint a többi gyerekek alaposan megkínózták a tanítókat és tanítónőket, különösen a szegény zeneprofesszort. Burnótszelencéjében, melyet hogy, kísértésbe ne jöjjön s órák alatt ne tubákoljon, a folyosón lógó kabátjában szokott hagyni, Alraune beiratkozása óta a legkülönösebb dolgok voltak találhatók, így: kövér keresztos pókok és pincebogarak, továbbá puszkapor, bors, porzó tintával, sőt egyszer egy darabokra metélt százlábú.

Egykor-máskor rajtacsípték és megbüntették a lányokat - de Alraunét soha. Alraune az öreg zenésszel szemben mégis a passzív rezisztencia álláspontjára helyezkedett, nem gyakorolt, óra alatt ölébe rakta a kezét és nem is nyúlt a billentyűkhöz. Mikor aztán a professzor kétségbeesésében egyszer a vezetőnőnél panaszt emelt ellene, Alraune nyugodtan kijelentette, hogy az öreg hazudik. Mlle de Vynteelen a legközelebbi órán személyesen jelent meg és látta, hogy a kislány kitűnően tudja a leckéjét, jobban játszik a többiekénél s bámulatos készséget mutat. A panzióshölgy heves szemrehányásokkal illette a zenetanítót - aki némán állt ott s nem tudott egyebet mondani, mint ezt: "Mais c' est aiccoyable - c' est vraiment aiccoyable!"

Azóta a panzióbeli kisasszonyok csak "Monsieur Incroyable"-nak nevezték; utána kiáltották, ahol csak mutatkozott s úgy ejtették ki, mint ő, mintha egyetlen foguk se lenne.

Ami a miszt illeti, alig volt nyugodt napja; állandóan ostoba tréfákat űztek vele. Ágyába viszketőport szórtak s egyszer egy kirándulás után féltucat bolhát. Hol a szekrényének vagy szobájának kulcsa tűnt el, hol a kapcsok és gombok voltak lefejtve a ruhájáról, melyet felvenni szándékozott. Egyszer le akarván feküdni, a "vase de nuit"-jébe tett pezsgőpor ijesztette halálra, máskor a nyitott ablakon égő röppentyűk repültek be, úgy hogy hangosan sikított segítségért. Hol enyvvel, vagy festékekkel kenték be a székét, hol döglött egeret, vagy öreg tyúkfejet talált a zsebében és így pajkoskodtak tovább; szegény miss egy óráig is alig örvendhetett az életének. Egyik vizsgálat a másikat váltotta fel, mindig találtak bűnösöket, akiket megbüntettek. De Alraune sose volt köztük, bár mindenki meg volt győződve, hogy ő a tulajdonképpeni szerzője mindezeknek a csínyeknek. Az egyetlen, aki e gyanút felháborodva

utasította vissza, maga az angol kisasszony volt; esküvel erősítette a lány ártatlanságát, míg csak hátat nem fordított a Vinteelen-intézetnek: ennek a pokolnak, mint mondta, mely csak egyetlen drága kis angyalt fogadott be.

A titkos tanácsos vigyorogva vezette be a bőrkötésű könyvbe: "Ez a drága kis angyal Alraune".

Ő maga, beszélt tovább Becker kisasszony a professzornak, eleitől fogva került az érintkezést a különös gyermekkel. Ez annál könnyebben volt lehetséges, mert hiszen főleg francia és angol tanítványokkal foglalkozott, és Alraunét csak tornára és kézimunkára oktatta. Utóbbi tárgyból, látva, hogy Alraune nemcsak hogy nem érdeklődik, hanem egyenesen ellenszenvvel van iránta, rögtön felmentette a lányt, tornaórákon viszont, mely tárgyban Alraune mindig kivált, úgy tett, mintha észre se venné a gyerek szeszélyeit. Csak egyszer volt vele némi összekoccanása, még pedig röviddel Alraune beiratkozása után. Be kell vallania, hogy sajnós, ő húzta a rövidebbet. Egy szünórán véletlenül meghallotta, amint Alraune iskolatársnőinek a zárdában való tartózkodásáról mesélt, oly förtelmesen szájhősködve és szemtelenül tódítva, hogy kötelességének tartotta közbelépni. Egrészt azt beszélt a kicsinyeknek, milyen csodás és fenséges volt ott minden, másrészt valóságos rémmeséket közölt a jámbor apácák különféle gonosztetteiről. Mivel ő maga is a nancy-i Sacré Coeur zárdában nevelkedett, tehát igen jól tudja, milyen egyszerű és mesterkéletlen ott az élet s hogy az apácák a legártatlanabb teremtések a világon; félrehívta Alraunét, szemére lobbantotta hazugságait és követelte, jelentse ki azonnal iskolatársnői előtt, hogy valótlanúságot állított. Mikor ezt Alraune konokul megtagadta, kijelentette, hogy akkor ő fogja a lányoknak megmondani. Erre Alraune lábujjhegyre állt, nyugodtan végigmérte és csendesen válaszolt:

- Ha megmondja, kisasszony, elmesélem, hogy a mamájának sajtüzlete van otthon.

Ő, Becker kisasszony bevallja, hogy elég gyenge volt, engedett az álszeméremnek és a gyerek akarata diadalmaskodott. Hozzátette még, hogy a lány halk hangja oly fölényesen esengett, szinte félt tőle abban a pillanatban. Faképnél hagyta Alraunét és a szobájába vonult, boldogan, hogy a kis teremtéssel nem került összeütközésbe. Egyébként elég hamar utolérte a megérdemelt büntetés, amiért jóságos anyját így megtagadta: Alraune következő nap mégis közölte a lányokkal az anyai sajtüzlet dolgát

és sok fáradságába került, hogy a tiszteletet, melyet ezen a réven az intézetben elvesztett, lassan-lassan megint visszaszerezze.

Barátnőivel még sokkal rosszabbul bánt Alraune, mint a feletteseivel - nem volt lány a panzióban, aki ne szenvedett volna tőle. Elég különös, de úgy látszott, a kicsi minden egyes rossz cselekedetével még jobban megszerettette magát. Igaz, az éppen áldozatul választott lány mocskolta őt, de ilyenkor a többiek mindig a pártjára állottak. Nagyobb szeretetnek örvendett bárkinél. Becker kisasszony tömérdek apróságot mesélt róla a titkos tanácsosnak, aki a legkirívóbb esetek egyikét meg is említi a bőrkötésű könyvben.

Blanche de Banville szünidejét Picardiában töltötte, a rokonainál s a forróvérű tizennégy éves teremtés fülig beleszeretett sokkal idősebb nagybátyjába. Visszatérve Spaba írt neki s a. fiatalember B. d. B. poste restante válaszolt; később aztán nyilván okosabb dolga akadt tény, hogy a levelek elmaradtak. Alraune ismerte a titkát, meg a kis Louison is. Blanche természetesen nagyon szerencsétlen volt, egész éjszakákat átzokogott; ilyenkor Louison ott ült nála és vigasztalni próbálta, de Alraune kijelentette, hogy nem szabad vigasztalni; nagybátyja hűtlen lett hozzá, elárulta őt, Blanchenak tehát meg kell halni boldogtalan szarelmében. Ez az egyetlen módja; hogy a hűtelennek szeme elé állítsák gonosz tettét, így élete fogytáig fúriák által kínoztatva telnek a napjai. Egész csomó ismert példát tudott, ahol szintén így történt. Blanche kész volt meghalni, de ez nem ment olyan könnyen; az ebéd nagy fájdalma mellett is mindig kitűnően ízlett. Alraune kijelentette, ha a szíve nem szakad meg fájdalmában, kötelessége öngyilkosságot elkövetni. Tört ajánlott, vagy pisztolyt, de se az egyikkel, se a másikkal nem rendelkeztek. Arra sem lehetett Blanche-ot rávenni, hogy az ablakon kiugorjék, sem hogy kalaptűt szúrjon a szívébe, sem hogy felakassza magát. Mérget akart nyelni, semmi mást. Alraune hamarosan segített a dolgon. Mlle de Vynteelen orvosságos szekrénykéjében állt egy lysolos üveg - ezt ellopatta Louisonnal. Sajnos, nagyon kevés volt már benne s ezért levakartatta Louisonnal néhány doboz gyufának foszforos fejét. Blanche megírta a búcsúleveleit, szüleinek, a felügyelőnek és az áruló szerelmesnek, aztán kiitta a lysolt és lenyelte a gyufafejeket - förtelmes íze volt mindegyiknek. Hogy biztosak legyenek a dologban, Alraune még három csomag varrótűt nyeletett vele. - Ő különben nem volt jelen az öngyilkossági kísérletnél, inkább szobájába vonult azzal az

ürüggyel, hogy vigyázni fog de előbb Blanche-ot megeskette a feszületre, hogy mindent pontosan meg fog tenni. Ez esten a kis Louison ült barátnője ágyánál s keserű könnyek között nyújtotta át előbb a lysolt, aztán a gyufafejeket s végül a három levél varrótút. A háromszoros gyilkos mérge annyira beadott szegény Blanche-nak, hogy hánykolódott és fájdalmában kiáltozott. Louison vele jajgatott, csak úgy zengett belé a ház, kiszaladt a szobából, behívta az igazgatónőt, a tanítónőket és jajveszékelt, hogy Blanche haldoklik.

Blanche de Banville-nak esze ágában sem volt meghalni, egy ügyes orvos erős hánytatót adott be neki, mely visszavette a lysolt, a foszfort és a három levél tút is. Egyik levél felbomolván, féltucat tű elveszett a gyomrában, és testében vándorolva az évek folyamán a legkülönbözőbb helyeken jött ki s fájdalmasan emlékeztették a kis öngyilkost első szerelmére.

Blanche még sokáig nyomta az ágyat s nagy fájdalmai voltak: eléggé megbűnhődött. Mindnyájan részvételt voltak iránta, kedveskedtek, ahogy csak tudtak s minden kis kívánságát teljesítették. De ő nem kívánt egyebet, mint hogy két barátnőjét, akik segítségére voltak, Alraunét és Louisont ne büntessék meg. Addig könyörgött, rimázkodott, míg a felügyelőnő meg nem ígérte - így Alraunét nem úzták el a panzióból.

Ezután Aldekerk Hildára került a sor, aki nagyon szerette a berlini fánkot, mely a Place Royal-on, a német cukrászdában volt kapható. - Húszat megeszik, - mondta; Alraune viszont azt állította, hogy harmincat bizonyára nem képes elfogyasztani. Fogadtak; aki vesz, az fizeti a fánkot. Aldekerk Hilda volt a nyertes, de úgy belebetegedett hogy tizennégy napig őrizte az ágyat.

- Nagybendőjű! - mondta ten Brinken Alraune. - úgy kell neked!

Ettől kezdve a kislányok "zabáló"-nak hívták a kövér, gömbölyű Hildát. Hilda üvöltött kissé, de aztán hozzászokott a becéző névhez, s végül - akár Blanche de Banville - leghűségesebb híve lett Alraunénak.

Egyetlenegyszer büntették meg Alraunét szigorúan s panzióban, jelentette Becker kisasszony és sajtóságosképpen határozottan igazságtalanul. Egy teliholdas éjszakán a tanítónő, aki franciát tanított, rémülten rohant ki a szobájából, az egész házat fellármázta, jajveszékelt, hogy erkélyének balustradeján egy fehér kísértet ül. Senki sem

merészkedett be a szobába, végül felébresztették a portást, aki hatalmas doronggal felfegyverkezve bement. Kitűnt, hogy a kísértet Alraune, aki csendesen ült ott hálóingben s a holdba bámult tágra nyílt szemmel. Hogyan került oda, nem tudták kivenni belőle. Az igazgatónő a kísértetesdit igen rossz tréfának tartotta. Csak sokkal később derült ki, hogy nyilván a telihold hatott a lányra; más alkalmakkor is észrevették, hogy alvajáró. Különös, hogy Alraune az igazságtalanul kapott büntetést - hosszú fejezeteket kellett leírnia a Télémaque-ból olyan délutánokon, mikor nem volt előadás - ellenmondás nélkül és igen lelkiismeretesen szenvedte el, minden megérdemelt büntetésen rendkívül felháborodott volna.

- Félek - a kislány nem sok örömet fog szerezni excellenciádnak - szólta Becker kisasszony.

- Azt hiszem, igen. Eddig nagyon meg vagyok vele elégedve, - felelt a titkos tanácsos.

A két utolsó vakációban nem hozatta haza Alraunét. Megengedte, hogy panzióbeli barátnőihez utazzon, egyszer Macpherson Maudhoz Skóciába, máskor Blanche szüleihez Párizsba s végül Rodenberg lányokhoz, münsteri birtokukra. Alraune életének ez epizódjaiból nincsenek pontos hírei - csak kirajzolta magának, miféle csínyeket követhetett el e vakációban. Elégedetten gondolta el, hogy ez a lény, akit ő teremtett, befolyásának bűvös körét oly messzire kiterjesztette. Az újságban olvasta, hogy azon a nyáron, mikor Boltenhagenben volt, Rodenberg gróf színe, a zöld-fehér, szerfelett jól aratott a gyepen és istállójának tekintélyes nyereséget hozott; megtudta továbbá, hogy Mlle de Vynteelen váratlan örökséghez jutott, mely olyan helyzetbe juttatta, hogy intézetét feloszlathatta, panziójába nem vett fel már új növendéket, csak a régieket tartotta meg tanulmányaik befejezéséig. Mindezeket Alraune jelenlétének tulajdonította s meg volt győződve, hogy egyebütt is ahol időzött, a nancy-i zárdában, Reverend Macpherson-nál, Edinburghban és Banvilleéknál a boulevard Hausmannon, aranyat hozott a házba: s így sokszorosán jóvátette kis ördögösségeit. Úgy gondolkozott, hogy mindezek az emberek sok köszönettel tartoznak a gyerekének és olyan érzése volt, mintha egy különös, idegen világból való lényt hozott volna a világra, mely mindenkinek adományozott, rózsát szórt az emberek életének útjára, akik szerencsések voltak és találkozhattak vele. Nevetett, mikor eszébe jutott, hogy e rózsáknak éles tövisük is van és csinos sebeket is vájhatnak.

- Mondja csak, hogy van a kedves mamája? - kérdezte Becker kisasszonytól.

- Köszönöm, kegyelmes uram, - nem panaszkodhatik a mamám. Az üzletmenet az utolsó esztendőben jelentékenyen megjavult.

- No látja! - mondta a titkos tanácsos. És parancsot adott, hogy ezután minden sajtfélét: ementálit, rokfordot, chestert és hollandit Beckernénél kell vásárolni, a Münsterstrasseban.

NYOLCADIK FEJEZET

Mely kifejti, hogyan lett alraune úrnő a brinkenek székhelyén

Mikor Alraune ismét visszakerült a szent Nepomuknak szentelt rajnamenti házba, ten Brinken titkos tanácsos hetvenhat éves volt. De ezt a kort csak a kalendárium állította; se gyengeség, se a legcsekélyebb szenvedés nem emlékeztettek rá. Otthonos-melegen érezte magát ősi falujában, melyet szinte elérték már a város egyre növekvő, messzire nyújtózkodó ujjai. Mint hízott pók lógott hatalmának hálójában, mely kiterjeszkedett a szélrózsa minden irányába. Alraune érkezése előtt úgy érezte magát, mintha csiklandoznák, várta, mint szeszélyeinek kedves játékszerét, mint bohó csalétket, mellyel még sok ostoba legyet és molyt fog hálójába csalogatni.

Alraune megérkezett a az öreg alig látta másnak, mint mikor gyerek volt. Hosszan tanulmányozta amint előtte ült a könyvtárban és semmit se talált rajta, ami apjára vagy anyjára emlékeztetett volna. A fiatal lány kicsi volt és csinos, keskeny, szűkmellű és fejletlen. Alakja fiús és fiúsak voltak hirtelen s némileg szegletes mozdulatai is. Babának gondolhatta volna, de feje éppen nem volt babafej. Arccsontjai kiugrottak kissé, apró fogai vékony és halvány ajkak mögé rejtőztek. Haja gazdagon és tömötten hullott alá, de nem volt vörös, mint az anyjáé, hanem dús és gesztenyebarna. Mint Gontram Jozefa asszonyé, ötlött a titkos tanácsos eszébe. Tetszett neki a gondolat, hogy emlékeztette a házra, melyben Alraune elgondoltatott. A lányra sandított, aki hallgatagon ült előtte, kritikus szemmel vizsgálta, mint egy képet s nézegetve őt, más emlékeztetőt is keresett.

- Igen! - A szemei!

A szemöldökök vékony merész vonala alatt nyíló, tág szemek, melyek érvényre juttatták keskeny sima homlokát. Hűvösen és gúnyosan pillantottak, egyben lágyan és álmodozón. Zöldek voltak, mint a fű és kemények, mint az acél - akár unokaöccsének, Braun Franknak szemei.

A professzor fölbiggyesztette széles alsóajkát. Ez a felfedezés nem érintette kellemesen. De aztán vállat vont - mért ne lehetne a fiúnak, aki kigondolta, annyi része benne? Elég kevés és jól megfizette a kerek milliókkal, miket a hallgató lány elszedett tőle.

- Milyen fényesek a szemeid, - mondta a titkos tanácsos. A lány bólintott.

- Gyönyörű a hajad. - A kis Farkas anyjának volt ilyen haja.

- Le fogom vágni! - mondta Alraune.

- Azt már nem teszed! Hallod? - rendelkezett a titkos tanácsos.

Vacsorához mégis levágott hajjal jött a lány. Mint egy apród, olyan volt fürtös, fiús fejével.

- Hol a hajad? - kiáltott rá a professzor.

- Itt! - mondta a lány nyugodtan. Nagy kartondobozt mutatott, benne feküdtek méteres csillogó fonatai.

- Miért vágta le? - Mert megtiltottam? - Dacból? Alraune mosolygott.

- Dehogy! Különben is megtettem volna.

- Hát miért? - nógatta a professzor.

A lány a skatulyába nyúlt, kivette hajának hét hosszú fonatát. Aranyzsinórral volt mindegyik átkötve s a zsinórokon kis kártyák csüngtek. Hét kártyán hét név: Emma, Marguérite, Louison, Evelyne, Anna, Maud és Andrea.

- A barátnőid; ugye? - kérdezte a titkos tanácsos. - És te, ostoba gyerek, levágtad a hajad, hogy emléket küldhess nekik?!

Bosszankodott; ez a váratlan bakfisszentimentalizmus sehogy sem volt kedvére. Sokkal érettebbnek, higgadtabbnak gondolta a lányt.

- Nem! - mondta Alraune, a professzorra tekintve. - Sokat törődöm velük! Csak -Elakadt.

- Csak?

- Csak - azt akarom, vágják le ők is a hajukat.

- Mit csináljanak? - kiáltott az öreg.

- Vágják le a hajukat! - kacagott Alraune. - De egészen! - Jobban, mint én - egész kurtára. Azt írom, hogy tövig nyírtam - s nekik is így kell!

- Csak nem lesznek olyan ostobák! - vetette közbe a titkos tanácsos.

- Dehogynem! - mondta a lány állhatatosan. - Meg fogják tenni. Mondtam, vágjuk le mindnyájan a hajunkat és megígérték, ha én leszek az első, ők is megteszik. Csakhogy megfeledkeztem a dologról s csak az imént, hogy a hajamról beszéltem, jutott megint eszembe.

A titkos tanácsos kinevette:

- Megígérték! Az ember sok mindent megígér. De megtenni mégse fogják, csak te vagy olyan ostoba.

A lány felkelt a székről a az öreg mellé állt.

- Dehogy! - susogta hevesen, - mégis megteszik, meglásd. Tudják jól, hanem tennék meg, kitépném a hajukat. Félnék tőlem még akkor is, ha nem vagyok mellettük.

Izgatott volt s reszketett.

- Olyan biztos vagy benne, hogy megteszik? - kérdezte ten Brinken.

- Igen, teljesen biztos vagyok! - szólt Alraune határozottan.

Most már a professzorban is megérlelődött ugyanez a biztosság s nem is csodálkozott a dolgon.

- Miért csináltad ezt? - kérdezte.

Pillanat alatt megváltozott a lány. Minden különössége elenyészett. Szeszélyes, dacos gyerekké változott.

- Csak! - kacagott és kis kezecskéivel becézte a tömött hajfonatokat. - Tudod, bántott a nehéz haj, sokszor a fejem is megfájdult tőle. Meg aztán tudtam, nekem jól állnak a rövid fürtök, nekik viszont rettenetesen. Mint egy majomketrec, olyan lesz Mademoiselle de Vynteelen első osztálya! És hogyan kiáltoznak majd az ostobák. Mademoiselle szitkozódik és az új miss és a frejlejn szitkozódik és óbégatnak.

Tapsolt, kacagott örömeiben.

- Segítség? - kérdezte. - Hogyan csomagoljam?

- Küldd egyenként! - mondta a titkos tanácsos. - Minta érték nélkül. Ajánlva.

- Igen, így jó lesz! - helyeselt Alraune. Vacsora közben leírta, hogyan festenek majd a lányok levágott bajjal. A magas Clifford Evelyn, akinek

vékony, fényes, világosszőke haja volt s a telivér barna Louison, aki magas turbánfrizurát hordott. Hát még Anna és Andrea, a két Rodenberg-komtesz, kiknek csontos weszfáliai koponyájáról hosszú göndör fürtök hullottak alá.

- Mind-mind e frizurák eltűnnek, - kacagott. - Olyanok lesznek, mint a majmok - az egész világ nevetni fog, ha így járnak.

Visszamentek a könyvtárszobába s a titkos tanácsos segítette a szükséges dolgokat összekeresgélni, adott kartondobozt, zsineget, pecsétviaszt, bélyeget. Szívta, rágta a szivarját, s nézte a lányt, amint írta a leveleket Spaba. Hét kis levél, hét lánynak. A papíron a Brinkenek régi címere: a felső mezőben Nepomuki János, az árvizek szentje, alul kígyóval küzdő ezüst kócsag. A kócsag volt a Brinkenek madara.

Nézte a lányt és gyenge csiklandó érzés bujkált öreg bőrében. Régi emlékek ébredtek benne, fejletlen fiúk és lányok iránt érzett sóvár gondolatok.

Ez itt: Alraune, fiú és lány volt egyben. Húsos ajkairól lecsordult a nyál és megnedvezte sötét havannáját. Sóváran, remegő vággyal sandított a lányra. S ezekben a percekben megértette, mi vonzza az embereket e nyúlánk kis teremtéshez, mint halacskákat, melyek a csalétek felé úsznak és nem látják a horgot. Ő azonban jól látta az éles horgot. Majd csak sikerül kikerülni, gondolta s a jó falatot mégis elfogyasztja.

.oOo.

Gontram Farkas a titkos tanácsos városi irodájában gyakornokoskodott. Gyámtyja az érettségi után kivette a gimnáziumból s valami bankba dugta praktikánsnak. Itt elfelejtette, amit az iskolában fáradtsággal magába szedett, baktatott előre a maga útján, megtette, amit kívántak tőle. Tanuló ideje leteltével, a titkos tanácsos irodájába került, melyet "titkárság"-ának nevezett.

Az excellenciás úr titkársága furcsa valami volt. Mohnen Károly vezette, négy fakultás doktora, akit öreg főnöke elég használhatónak tartott. Még mindig házasodni készült; ahol csak megfordult az országban, ismeretségeket kötött, új meg új kötelékeket kezdett, melyekből sose lett semmi. Haja régen kihullott, de az orra ,jobb volt, mint valaha - mindenütt szimatolt valamit: magának asszonyt, a titkos tanácsosnak üzletet. A titkos tanácsos volt, aki jobban járt.

Néhány könyvelő meglehetősen rendszerben tartotta a könyveket. Gondjuk volt rá, hogy akadálytalanul menjen az üzlet. Az egyik helyiség fölött ez a tábla függött: "Jogi ügyek". Itt szoktak olykor egy-egy órára megjelenni Gontram igazságügyi tanácsos és Manasse, aki még mindig nem nyerte el ezt a címet. Ők vitték a titkos tanácsos szépen gyarapodó pöreit. Manasse a reményteljeseket; melyeket sikerült is megnyernie, az öreg igazságügyi tanácsos a poshadtakat, melyeket újra és újra elnapoltatott s végül mégis elfogadható egyezségig vezetett.

Mohnen doktornak is külön szobája volt, nála dolgozott Gontram Farkas, akit pártfogolt és oktatott a maga módján. Ez a világfi sokat tudott, majdnem annyit, mint a kis Manasse, de tudása sehogyse vágott az egyéniségéhez. Semmire se ment vele; úgy gyűjtötte a képzettségét, mint a gyerek, aki bélyeget gyűjt, mert az osztálytársai is gyűjtenek. Valahol egy fiókban hevert a gyűjteménye, nem törődött vele; csak akkor vette elő és ütötte fel az albumot, ha valaki ritka bélyeget akart látni: szász hármás, vörös!

Húzta Gontram Farkashoz valami. Talán nagy fekete szemei, melyeket már akkor szeretett, mikor még az anyjáié voltak; már amennyire ő szeretni tudott, szerette, ahogy még ötszáz más szép szemet. Minél távolabbra estek valamely nő iránt való vonatkozásai, annál jelentékenyebbnek tetszettek, ma úgy rémlett, mintha meghitt bizalmasa lett volna Gontramnénak, holott a kezét se merte megcsókolni. Növelte a hitét, hogy szerelmi történeteit a fiatal Gontram készpénznek vette, pillanatig sem kételkedett a hőstetteiben s határozottan a nagy csábítónak tartotta, aki oly borzasztóan szeretett volna lenni.

Mohnen doktor irányította a fiú ruházódását, megmutatta, hogyan kell a slipszet megkötni s amennyire értett hozzá, eleganciára tanította. Könyvekkel látta el, színházba, hangversenyekre vitte, hogy mendemondái számára mindig legyen hálás publikuma. Világfinak tartotta magát és világfit akart nevelni Gontram Farkasból is.

Kétség se fér hozzá, hogy ami lett a Gontramfiúból, kizárólag neki köszönhető. Tanítóra volt szüksége s ő tanítója volt, aki sohasem követelt, mindig csak adott, napról-napra, csaknem minden percben; aki művelte, észrevétlenül is.

Így lett ember Gontram Farkasból.

Szép volt. Szépségét mindenki észrevette a városban, csak Mohnen Károly nem, aki a szépséget csak a szoknyával való szoros kapcsolatban tudta elképzelni, aki mindenkit szépnek tartott, mihelyt hosszú hajat viselt. És csak azt tartotta szépnek. Mások azonban észrevették. Mikor még gimnáziumba járt, öreg urak megfordultak utána, kacsintottak utána, halvány tisztek pillantása rajta felejtődött s láttára nem egy szépmetszésű fej sóhajtott fel s nyomta el forró vágyát, feldúlt vonásokkal, melyekről a visszafojtott vágy ordított le.

Most fátylak és nagy kalapok alól lövelltek a pillantások s szép asszonyszemek követték a fiatalembert.

- Ebből még lehet valami! - mormogott a kis Manasse a zenés kertben, ahol az igazságügyi tanácsos és fia társaságában ült.

- Ha hamarosan meg nem fordul, alaposan megfájdul a nyaka!

- Kié? - kérdezte az igazságügyi tanácsos.

- Kié? A királyi fenségé! - kiáltott az ügyvéd. - Nézzen csak oda, kolléga úr, már félórája bámul a maga kamasz fiára, kitekeri a nyakát utána.

- Ugyan hagyja, - szólt az igazságügyi tanácsos egykedvűen. De a kis Manasse nem tágított.

- Ülj ide, Farkas! - parancsolta. A fiú engedelmesen melléje ült s hátat fordított a hercegnőnek.

Farkas szépsége megijesztette a kis ügyvédet - a szép álarc alól, akár az anyjánál a halál kacagását vélte hallani. Kínozta, gyötörte ez a gondolat, gyűlölte a fiút, ahogy egykor az anyját szerette. Elég különös volt ez a gyűlölet; lidércnyomás volt, forró kívánság, hogy a fiatal Gontramot érje el a számára kijelölt sors - és inkább ma, mint holnap... Az ügyvéd azt hitte, ez megszabadulás lenne számára. És mégis mindent megtett, hogy ezt a megoldást minél messzebbre tolja ki; ha csak módjában állott, kardoskodott a fiúért és segített az utjait egyengetni.

Amikor ten Brinken őexcellenciája a gyámfiú vagyonát ellopta, magánkívül volt.

- Maga örült, maga félkegyelmű! - támadt az igazságügyi tanácsosra; a lábikrájába szeretett volna harapni, mint boldogult kutyája Cyklop tette.

Apróra elmagyarázta az apának, mily alantas módon szedték rá a fiát. A titkos tanácsos átvette a szőlőket és földeket, melyeket Farkas a nagynénjétől örökölt, alig a szokásos árakat fizetve értük. Emellett a birtokon nem kevesebb, mint három savanyúvíz forrásra bukkant, melyeket felfogott és kizsákmányolt.

- Úgyse gondoltunk volna soha ilyesmire, - felelt az igazságügyi tanácsos nyugodtan.

A kis Manasse dúlt-fúlt haragjában.

- Az mit sem változtat a dolgon! A birtokok ma hatszoros értékkel bírnak. És amit fizetett a vén betyár, azt nagyrészt felszámította a fiú fenntartása fejében. Disznóság!

Mindez semmi hatással nem volt az igazságügyi tanácsosra. Ő ember volt, oly tele meleg jósággal, hogy minden emberben csak a jót látta; még a legaljasabb gonosztevő legközönségesebb tetteiben is talált egy porcika jót. Így a titkos tanácsos javára írta, hogy a fiút a titkárságában alkalmazta és nagy ágyúnak vetette oda a professzor ama nyilatkozatát hogy végrendeletében is meg fog emlékezni a fiúról.

Ez? Ez? - Az ügyvéd a visszafojtott dühtől vörös lett, mint a paprika. - Egy fillért sem fog hagyni a fiúra! - szólt a szürke szálakat csipegetve a szakállából.

Különben is Gontramnak, mióta a Rajna folyik, még sohasem folytak rosszul a dolgai. - Zárta le az igazságügyi tanácsos a vitát.

Evvel igazat mondott.

.oOo.

Mióta Alraune otthon volt, Farkas minden este kilovagolt Lendenichbe. Lovat Mohnen doktor szerzett neki, barátjától gróf Geroldingen kapitánytól. Mentora táncolni és vívni is taníttatta a fiút. Ezekre szüksége van egy világfinak, magyarázta. Vad nyargalásairól, diadalmas párbajairól, báltermekben aratott nagy sikereiről mesélt, bár sose ült még lovon, vívópenge előtt sohasem állt és polkát is alig tudott járni.

Gontram Farkas a gróf paripáját bevezette az istállóba, aztán az udvaron át az urasági lak felé tartott. Mindig egyetlen szál rózsát hozott, többet soha,

erre tanította Mohnen doktor; de mindig a legszebbet, ami a városban kapható volt.

Ten Brinken Alraune átvette a rózsát és szirmonként széttépdeste. Minden este így volt. Összecsípte a leveleket, kis hólyagot formált belőlük s szétpukkantotta a fiú homlokán és arcán. Ez volt a kegy, melyben részesítette.

S a gyerek nem is akart mást. Álmodozott - de még kívánságokká se sűrűsödtek a vágyai. Úszkáltak a levegőben, betöltötték a régi szobákat, mint gazdátlan vágyak.

Mint az árnyék követte Gontram Farkas imádotját, e különös teremtet.

Alraune kicsi Farkasnak nevezte, mint gyerekkorában. - Mert nagy kutya vagy, magyarázta - jó, ostoba, hű állat. Fekete és bozontos és gyönyörű, húséges, mély, figyelő szemekkel. Azért! Mert semmire se vagy jó, kicsi Farkas, csak arra, hogy szaladgálj valaki után, táskáját cipelve.

Megparancsolta, hogy feküdjön a földre a széke elé s könnyű lábait a mellére rakta. Kis szarvasbőr cipőivel az arcát súrolta; majd cipőit ledobva, lábujjait ajkai közé fúrta.

- Csókolj, csókolj! - kacagott.

S Gontram Farkas össze-vissza csókolta a finom selyemharisnyát, mely Alraune lábát körülölelte.

A titkos tanácsos savanyú mosollyal sandított a fiatal Gontramra. Jól tudta, hogy ő csúf s a fiú szép. Nem félt ugyan, hogy Alraune belészeret, de állandó jelenléte kellemetlenül érintette.

- Nem kell, hogy minden este kijöjjön - mormogott.

- De! - felelte Alraune. És Farkas jött. - úgy is jó - gondolta a professzor. Kapd be a horgot, fiam.

Így esett. Alraune úrnő lett a Brinkenek székhelyén. Már az első napon, a panzióból való visszatérte után úrnő volt és mégis idegen maradt; valaki betolakodott, aki nincsen hozzánőve az ősi földhöz, akinek semmivel sincs közössége, ami itt él és gyökerezik. Szolgálók, cselédek, kocsis, kertész csak "kisasszony"-nak nevezték s így szólították a falubeliek is.

- Itt megy a kisasszony - mondták; olyanformán, mintha valami látogatóról beszélnének. Gontram Farkast viszont "fiatalúr"-nak nevezték.

A bölcs titkos tanácsos persze észrevette ezt és tetszett neki a dolog. - Látják az emberek, hogy nem közülünk való. Még az állatok is észreveszik. - Írta a bőrkötésű könyvben.

Állatok alatt a kutyákat és lovakat értette; a kertben futkározó karcsú őzbakot, s a fák lombjai között bujkáló kis mókusokat. Gontram Farkassal jó barátságban éltek, felkapták a fejüket, elébe mentek, mihelyt közeledett feléjük. De a kisasszony közeledtére suttymban eltakarodtak.

- Csak az emberekre terjed ki a befolyása - gondolta a professzor. - Az állatok immunisak.

A parasztokat és cselédeket feltétlenül az állatok közé számította. - Ugyanolyan egészséges inszinktusuk van; egyformán ösztönszerű idegenkedéssel, csaknem félelemmel viseltetnek. Szerencséje, hogy mostanában született s nem ötszáz évvel ezelőtt: egy hónapon belül boszorkánynak kiáltották volna ki Lendenich falujában s a püspök jó falathoz jut. - Az embereknek és állatoknak Alraune iránt érzett ellenszenvé csaknem annyira elragadtatta az öregurat, mint a különös vonzóerő, melyet a magasabbrendű emberekre gyakorolt. Mindig új és új példákat talált efféle vonzódásra és gyűlöletre, bár kivételekre is akadt mindkét táborban.

A titkos tanácsos följegyzéseiből határozottan kivehető a meggyőződés, hogy van Alraunében valami hatalom, mely élesen körvonalazott befolyást gyakorol környezetére. Ezért a titkos tanácsos igyekezett összekeresgélni és előkutatni mindazt, ami e hipotézist támogatja. Természetesen ily módon Alraune élettörténete, ahogy teremtője leírta, nem annyira cselekedeteinek leírása, mint inkább visszaadása mindannak, amit mások tettek az ő befolyása következtében. Csak az emberek cselekedeteiben, akikkel összeakadt, tükröződik Alraune élete. Jóformán fantomnak tartotta a titkos tanácsos, séma-szerű teremtménynek, aki önmagában meg sem él, árnyék-lénynek, mely ultraviolet sugarakat vet vissza s melynek csak az énjén kívül eső cselekvés ad formát. E gondolathoz oly görcsösen ragaszkodott, hogy néha nem is embernek hitte, inkább valóságos teremtésnek, melynek ő adott testet és formát; vérnélküli bábunak, akinek arcot kölcsönözött.

Hízelgett az öreges hiúságának: hiszen így ő maga volt az alapoka mindannak, ami Alraune által történt.

S a bábuját napról-napra színesebb, szebb díszekkel ékesítette. Úrnővé tette s épp úgy alkalmazkodott kívánságaihoz és szeszélyeihez, mint bárki

más. Avval a különbséggel, hogy azt hitte, a játszma az ő kezében van, szilárdan megvolt győződve róla, hogy végeredményben a médium Alraunén keresztül. a saját akarata nyilatkozik meg.

KILENCEDIK FEJEZET

Mely elsorjázza, kik voltak és hogyan jártak alraune imádói

Mohnen Károly, Geroldingen János, Gontram Farkas, ten Brinken Jakab és Raspe, a sofőr, ez az öt férfi, imádta ten Brinken Alraunét. Mindegyikről megemlékezik a titkos tanácsos barna bőrkötésű könyve s mindegyikükről van mondanivalónk Alraune-nak e történetében.

Raspe, Matthieu-Maria Raspe az Opel-kocsit vezette, mellyel Wolkonski hercegnő tizenhetedik születésnapja alkalmából Alraunét megajándékozta. A huszároknál szolgált s most segítenie kellett az öreg kocsisnak a lovak körül is. Felesége volt és két kis fia; felesége, Lisbeth, a mosást vállalta a ten Brinken-házban. A könyvtár szomszédságában álló kis épületben laktak, az udvarra nyíló kapu mellett.

Matthieu szőke volt és nagy és erős. Nemcsak kézzel, de ésszel is dolgozott. Izmainak lovak és gép egyaránt engedelmessé váltak. Kora reggel megnyergelte úrnőjének ír kancáját és az udvarban állva várakozott.

A kisasszony kilépett az urasági lakból és lefelé tartott a lépesőn.

Fiúnak volt öltözve, sárga bőrkamásniban, szürke lovagló-ruhában; rövid tincsein kis ellenzős sipka ült. Nem a kengyelbe szállt, hanem Matthieu odatartott tenyerébe s csak pillanatnyi megállás után lendült a férfinyeregbe. Megcsapta az állatot éles ostorával, hogy felágaskodott és kivágtatott a nyitott kapun. Matthieu-Maria-nak ügyelnie kellett, hogy felkapjon a nehéz sárgára és beérje.

A barna Lisbeth becsukta utánuk a kaput. Összeszorított ajakkal nézett utánuk: az ura után, akit szeretett és ten Brinken kisasszony után, akit gyűlölt.

Valahol a réteken megállt a kisasszony. Megfordult és bevárta Raspet.

- Merre lovagolunk ma, Matthieu-Maria? - kérdezte.

- Amerre a kisasszony parancsolja.

- Hopp Nelli! - kiáltott Alraune és a kancát megcsapkodva elvágatott.

Raspe nem kevésbé gyűlölte e reggeli lovaglásokot, mint a felesége. Úgy volt, mintha a kisasszony csak egyedül lovagolna s ő csak levegő lenne, staffage a vidékhez, sőt mintha nem is létezne úrnője számára. S ha rövid pillanatra törődött vele, ezt még kellemetlenebbnek találta. Mert bizonyosan megint valami különöset kívánt tőle.

Alraune megállt a Rajnánál s nyugodtan bevárta, míg a férfi az oldalára ért. A sofőr lassan haladt; tudta, hogy valami új szeszélye támadt, mégis remélte, hogy ezúttal megfeledkezik róla. De Alraune sose feledkezett meg szeszélyéről.

- Átúszunk, Matthieu-Maria?

Raspe előadta a kifogásait - bár előre tudta, mit sem használnak. A túlsó part nagyon meredek, mondta, nem tudnak majd feljutni. De meg éppen itt nagyon erős az ár és -

Raspe bosszankodott. Úrnője csupán olyan dolgot művelt, aminek semmi célja. Minek átlovagolni a Rajnán? Vizes lesz az ember, megfázik s még jó, ha náthával szabadulhat. Emellett az életét kockáztatja - semmiért és megint semmiért.

Szilárdan eltökélte, hogy nem követi, úzze csak egyedül a bolondságait: Mit bánja? Neki felesége és gyermeke van -

Eddig ért el gondolatban - aztán mégis belenyargalt a habokba. Az ár messzire elsodorta nehéz mecklenburgiját s csak nagy ígyekezettel tudott valahol a szirtek között partra vergődni. Lerázta magáról a vizet, káromkodott s az árral szemben, úrnője felé vágatott. Alraune élénk, gúnyos pillantással nézett rá.

- Vizes lettél? Matthieu-Maria, - mi?

Raspe hallgatott. Sértődötten és bosszúsan. - Miért szólítja a keresztneven s miért tegezi? Őt Raspenek hívják, sofőr és nem lovászgyerek. Tucat jó választ tudott volna, de ajkai nem engedelmeskedtek.

Máskor a homokos térre lovagoltak, ahol a huszárok gyakorlatoztak. Ez még végzetesebb volt rá. Egyes tisztek és altisztek emlékeztek rá, még abból az időből, mikor az ezredben szolgált. A második század bajuszos őrmestere gúnyolódva szólt át hozzá:

- No, Raspe; belekóstolunk egy kicsit?

- Ördög vigye ezt a bolond fehérnépet! - dörmögött Raspe, de attaknál, mikor a kisasszony oldalt lovagolt a huszárokkal, mégis mögötte vágatott.

Aztán hozzájuk léptetett gróf Geroldingen kapitány, tarka angol paripáján és fecsegett a kisasszonnyal. Raspe hátramaradt, de Alraune oly hangosan beszélt, hogy meg kellett hallania:

- Mondja gróf, hogy tetszik a csatlósom?

- Pompásan! - mosolygott a kapitány. - Illik a fiatal herceghez.

Raspe szerette volna fölnyakalni a kisasszonnyal, az őrmesterrel s az egész vigyorgó századdal együtt. Szégyenében elpirult, mint egy kis iskolás.

A délutáni autózás még rosszabb volt. Helyéről, a kormány mellől az ajtóra sandított s megkönnyebbülten lélezett fel, ha többen léptek ki. Mikor Alraune egyedül jött, alig tudta megállani, hogy ne káromkodjék. Sokszor lesbe állította a feleségét, hogy kitudja, egyedül jön-e; ilyenkor gyorsan kiszedett néhány alkatrészt a gépből, hanyattfekve kenegtetett, tisztogatott, mintha javítana valamit.

- Ma nem autózhatunk, kisasszony mondta.

És elégedetten mosolygott, ha a lány künn volt a garázsból.

Máskor nem végződött ilyen jól. A lány benn maradt és várt. Nem szólt, de a sofőrnek úgy tetszett, mintha tudna a szélhámosságról. Ilyenkor szép kényelmesen mégis összeállította a csavart.

- Kész? - kérdezte Alraune. Raspe igent intett.

- Látod, Matthieu-Maria, mindjárt könnyebben megy, ha én is itt vagyok.

Ezekről az utakról visszatérve, mikor az Opel-kocsi ismét a tető alatt állott s ő leült a felesége terítette asztalhoz, nem egyszer reszketett. Sápadt volt és merev a tekintete. Lisbeth nem is faggatta; tudta, mi baja.

- Átkozott nő! - mormogott Raspe. Az asszony kihozta a szőke, kékszemű fiúcskákat fehér tiszta hálóingekben s egyiket a térdére ültette. A kacagó gyerekek között gondtalanul, vidáman érezte magát.

Ha a gyerekek ágyban feküdtek már, ha künn a kőpadon ült és szivarját szította, ha a faluban, vagy az ősi Brinken-kertben csavargott, ilyenkor

tanácskozott a feleségével.

- Nem lesz jó vége - mondta. - Mindig hajszol és hajszol - sose elég gyors neki a tempó. Tizennégyszer vettek fel jegyzőkönyvet három hét alatt.

- Nem te fizeted a büntetést - mondta az asszony.

- Nem, de én keveredtem rossz hírbe. Mihelyt meglátják a csendőrök a fehér autót és rajta az I. Z. 937-et, már előveszik a noteszukat! Ennél a számnál kivételesen nem tévednek! - nevetett. - De rá is szolgálunk ám a jegyzőkönyvre!

Elhallgatott. A zsebéből kivett csavarkulccsal játszott. Felesége belékarolt, levette a sapkáját eligazította kusza haját.

- Mit akar tulajdonképpen, nem tudod? - kérdezte. Vigyázott, hogy a hangja ártatlanul és közömbösen csengjen.

Raspe a fejét rázta.

- Nem, asszony, nem tudom. Bolond - ez az egész. Átkozott módja van, mellyel kényszeríti az embert, hogy szót fogadjon, ha mégannyira ellen is akar szegülni, ha biztosan tudja is, hogy helytelenség. Ma például -

- Mit csinált?

- Ó - ugyanazt, amit máskor szokott. Nem szíveli, ha autó megy elöttünk - utol kell érnünk, ha harminc lóerővel erősebb is, mint a miénk. Fogócskának nevezi ezt a játékot. - Fogd meg! - mondja és ha vonakodom, kezét könnyedén a karomra teszi. Erre neki indítom a gépet, megy mintha maga az ördög ülne a kormánynál.

Felsóhajtott s a cigarettahamut leverte a nadrágjáról.

- Mindig mellettem ül - folytatta - s már maga az, hogy mellettem van, nyugtalanít és idegesít. Mindig arra gondolok, miféle örültséget fog parancsolni. Palánkokat, homokbuckákat s hasonló akadályokat kikerülni - ez a legnagyobb élvezete. Teringettét, én nem vagyok gyáva - de legalább legyen valami célja, ha naponta kockára teszem az életemet. Menj csak! - mondta minap - *nekem* úgyse történik semmi bajom! Nyugodt lélekkel ugrat árkot százkilométeres tempóban - lehet, hogy *neki* nem történhet baja, de én holnap, holnapután összetöröm magam!

Lisbeth asszony szorongatta a kezét. Próbáld meg és egész egyszerűen, ne engedelmeskedj neki. Mondd, hogy "nem", ha ostobaságot kíván! Nem szabad az életedet kockára tenned! Nekem és a gyerekeidnek szükségünk van rád.

A sofőr csendesen, nyugodtan nézett rá.

- Tudom, asszony, keltek nektek, sőt magam is élni akarok. De lásd, hiszen éppen ez az: a kisasszonynak nem tudok "nem"-et mondani. Senki se tud. A fiatal Gontram úr, mint kiskutya, kullog utána; és a többiek is mind, boldogok, ha bolondos szeszélyeit teljesíthetik! Pedig a házban senki sem szíveli - és mégis megteszik, amit kíván, bármily ostobaság, bármily képtelenség legyen is.

- Nem igaz! - szólt Lisbeth asszony. - Froitsheim, a kocsis, nem teszi meg. Raspe fütyentett.

- Froitsheim! - Igazad van. Ő mihelyt megpillantja, sarkonfordul és tovább megy. De Froitsheim nemsokára kilencven éves lesz és régen nem dobol a vér az ereiben.

Az asszony elbámult.

- Hát a vér teszi, Matthieu, hogy engedelmeskedsz az akaratának?

A férfi kitért a válasz elől s a földre sütötte a szemét. De aztán megfogta az asszony kezét s a szemébe nézett:

- Lásd, Lisbeth, igazán nem tudom. Pedig sokszor gondolkodtam már felette. Dühös vagyok, meg tudnám fojtani, ha látom s ha nincs itt, szorongva szaladgálok: csak hívna! - A padlóra köpött. - Teringettét! - Csak itt hagyhatnám ezt az állást! Csak el se foglaltam volna!

Töprekedtek, meghányták-vetették, ide-oda forgatták a dolgot és arra az elhatározásra jutottak, hogy Raspe fel fog mondani. De előbb másik állás után néz s e célból már holnap be fog nézni s városba.

Ez éjszakán Lisbeth asszony nyugodtan aludt. Hónapok óta először. Matthieu-Maria azonban le se hunyta a szemét.

Szabadságot kért s másnap reggel bement a városba, az állásközvetítőbe. Szerencséje volt. Az ügynök magával vitte Soenneken kereskedelmi tanácsoshoz, aki sofőrt keresett és bemutatta. Fel is fogadták. S amellet

hogy jobb fizetést kapott, mint eddig, kevesebb dolga volt s lovakkal sem kellett bajlódnia.

Mikor kiléptek a házból, a közvetítő szerencsét kívánt neki.

- Köszönöm, - mondta Raspe, de olyan érzése volt, mintha semmisen történt volna, amit megköszönni érdemes és mintha az új állást nem is foglalná el soha.

Mikor elbeszélte a dolgot s a felesége szemei fölesillantak, mégis örült.

- Tehát tizennégy nap múlva! - mondta. - Csak ezen az időn is túl lennénk már! Az asszony a fejét rázta:

- Ne tizennégy nap múlva menj! - mondta határozottan. - Menj már holnap! Bele kell egyezniök; beszélj a titkos tanácsossal.

- Nem használ semmit! - felelt Raspe. - A kisasszonyhoz fog utasítani - és Lisbeth asszony megragadta a kezét.

- Hadd utasítson! - Majd én beszélek a kisasszonnyal.

Ott hagyva az urát, átment az udvaron és bejelentette magát. Várakozás közben alaposan meggondolta, mi mindent fog mondani, hogy kérése eredménnyel járjon s már holnap távozhassanak.

De nem kellett mondania semmit. Amint a kisasszony meghallotta, hogy Raspe el akar menni és felmondás nélkül, kurtán bólintott és azt mondta: jó.

Lisbeth asszony repült az urához, átölelte és megcsókolta. Egy éjszaka még - és elmúlik a gonosz álom. Csomagol azonnal, Matthieu pedig telefonáljon a kereskedelmi tanácsoshoz, hogy állását már holnap elfoglalhatja. Kihúzta a régi koffert az ágy alól. Buzgósága a férfira is átragadt.

Egy megvasalt ládát húzott elő, megtisztogatta a portól és segítette az asszonynak csomagolni. Kezébe adott mindent, közben a faluba szaladt, targoncát rendelt, melyen a holmijaikat elszállítsák. Nevetett, elégedett volt - először a ten Brinken házban.

Leszedte a tűzhelyről és újságpapirosba csomagolta a főzőedényeket.

- A kisasszony autózni akar! - jelentette Alajos, a szolga. Raspe szótlánul meredt rá.

- Ne menj! - kiáltotta az asszony.

- Jelentse a kisasszonynak, - mondta a sofőr - hogy ma már nem -Nem fejezhette be; ten Brinken Alraune állt az ajtóban.

- Matthieu-Maria, megengedtem, hogy holnap elmenj. Ma autózni akarok veled.

Ezzel kiment. Raspe követte.

- Ne menj, ne menj! - kiáltott Lisbeth asszony.

Raspe hallotta a szavakat, de nem tudta, ki kiáltja, se azt, hogy honnan.

Az asszony a lócára hanyatlott. Hallotta lépteiket, amint az udvaron át a garázs felé tartanak. Hallotta, amint nyílik, halkan megcsikordul a vaskapu, amint az autó kigurul a falu utcáira, majd a sziréna rövid rikkantását.

Ez volt az ura búcsúüdvözlete, valahányszor végigment a falun. Az asszony kezeit az ölébe hullatta és várt.

Várt, míg hazahozták. Négy paraszt hozta, matracon. A szoba közepére fektették a ládák és szekrények közé. Levetkőztették és segítettek megmosdatni, amint az orvos parancsolta. A hosszú fehér test tele volt vérrel, porral és piszokkal.

Lisbeth szóval, könnytelenül térdelt mellette. Az öreg kocsis kivitte a síró gyerekeket. Aztán elmentek a parasztok, végül az orvos is. Az asszony nem kérdezte se szóval, se szemmel. Tudta, mit válaszolna.

Éjszaka egy ízben felébredt Raspe s felütötte a szemét. Megismerte a feleségét és vizet kért. Az asszony megitta.

- Végem van! - mondta halkán.

- Hogy történt? - kérdezte Lisbeth. Matthieu megrázta a fejét.

- Nem tudom. Hajts, Matthieu-Maria - mondta a kisasszony. Nem akartam. Erre kezét kezemre tette, éreztem a húsát a kesztyűn keresztül és - hajtottam. Többet nem tudok.

Oly halkán beszélt, hogy Lisbeth fülét a szájához fektette.

- Miért tetted? - suttogta, mikor elhallgatott. Ismét megmozdultak az ajkai.

- Bocsáss meg - Lisbeth! Kellett - meg kellett tennem. A kisasszony -Az asszony ránézett; szemének tüze megrémítette.

- Mondd, mondd, szereted? - kiáltotta. Oly hirtelen támadt a gondolata, szinte előbb mondta ki, mint az agya elgondolta.

Matthieu felemelte a fejét, de hüvelyknyire csak.

- Igen, igen, azért hajtottam - mormogta hunyt szemekkel.

Ezek voltak utolsó szavai. Visszahanyatlott mély ájulatába s úgy feküdt hajnalig. Akkor lassan elszenderült.

Lisbeth asszony felkelt. Kiszaladt az ajtón, egyenesen az öreg Froitsheim karjaiba.

- Meghalt az uram! - mondta. A kocsis nagy keresztet vetett s a szobába akart surranni. De az asszony visszatartotta. - Hol a kisasszony? - kérdezte gyorsan. Él? Megsérült?

Az öreg arcán elmélyültek a barázdák.

- Él-e? - Micsoda kérdés! Hiszen ott áll! Megsebesült-e? Meg se karcolta magát. Éppen hogy kicsit piszkos lett!

Remegő köszvényes kezével az udvarra mutatott. Ott állt a nyúlánk kisasszony fiúruhában. Emelte a lábát s egy huszár tenyerébe lépve nyeregbe lendült.

- Telefonált a kapitánynak, hogy ma reggelre nincsen lovászgyereke, - mondta a kocsis. - Erre a gróf ideküldte a legényét.

Lisbeth asszony kiáltozva szaladt végig az udvaron:

- Meghalt az uram, meghalt az uram!

Ten Brinken Alraune megfordult a nyeregben és megsuhogtatta a lovaglóvesszőjét.

- Meghalt, - mondta csendesen. - meghalt - igazán kár. Könnyedén paripájára csapott s lépésben a kapu felé terelte.

- Kisasszony! - kiáltott Lisbeth. - Kisasszony, kisasszony!

De szikráztak a patkók a régi kövezeten és Lisbeth ismét látta a kisasszonyt, aki mint barnafürtű fiú ügetett a falu utcáján merészen és hetykén, mint valami gőgös princ. De most kék király-huszár haladt mögötte és nem az ura - Raspe Matthieu Maria.

- Kisasszony! - kiáltott vad szorongással. - Kisasszony, kisasszony!

Lisbeth asszony a titkos tanácsoshoz fordult, kiöntötte minden kétségbeesését és gyűlöletét. A titkos tanácsos nyugodtan meghallgatta, azt mondta, érti a fájdalmát és nem is veszi rossz néven. Sőt dacára a felmondásnak, hajlandó az urának negyedévi bérét kifizetni. De legyen okos, lássa be, hogy egyedül Raspe az oka a sajnálatos szerencsétlenségnek.

Az asszony a rendőrségre szaladt; ott nem voltak ilyen előzékenyek hozzá. Előre látták, hogy ez lesz a vége, mondták; minden ember tudja hogy Raspe volt a legvadabb vezető az egész Rajnavidéken. Megérdemelt bűnhődés. Kötelessége lett volna őt idejekorán figyelmeztetni. Egyedül az ura a hibás; szégyellje magát, hogy a fiatal kisasszonyra akarja háritani a felelősséget! Talán bizony ő vezette a gépet? Tegnap? Vagy bármikor?

Lisbeth a városba szaladt és ügyvédhez fordult. Aztán egy másodikhoz, harmadikhoz. De ezek becsületes emberek voltak és megmondták hogy nem vállalhatják a pört, bármennyi előleget adjon is. Ó, igen, hiszen mindez lehetséges és könnyen elképzelhető. Miért nem? De vannak-e bizonyítékai? Nincsenek -éppenséggel nincsenek - nohát! Menjen csak nyugodtan haza, nincs segítség. Ha minden így lenne, sőt ha bizonyítani is tudná - még akkor is az ura viseli a felelősséget. Hiszen férfi volt, tanult, alapos sofőr, a kisasszony viszont tapasztalatlan, alig felcseperedett teremtés.

Az asszony hazament. Eltemette az urát; a templom mögött levő kis temetőben. Összecsomagolta a holmijait és taligára rakta. Elfogadta a titkos tanácsostól a felajánlott pénzt, vette a gyerekeit és elment.

Lakásába néhány nappal később új sofőr költözött. Kövér volt és kicsi. Ivott is. Ten Brinken kisasszony nem szívelte s csak ritkán autózott vele kettesben. Jegyzőkönyvről szó sem volt, ez emberek azt mondták rá, derék ember, sokkal különb, mint a vad Raspe.

Molyocska! - mondta ten Brinken Alraune este, mikor Gontram Farkas a szobába lépett. Ilyenkor felragyogtak az ifjú szép szemei. - Te vagy a fény! - szólt.

Megégeted majd gyönyörű szárnyacskáidat - mondta a lány. - És ott fekszel a földön: ocsmány kis féreg. - Vigyázz magadra - Gontram Farkas.

A fiú ránézett és a fejét rázta.

- Ó dehogy, - mondta, - jól van ez így.

És röpködött a fény körül, minden álló este.

Még ketten röpködtek körülötte és meg is pörkölődtek. Mohnen Károly volt az egyik, Geroldingen János a másik.

Mohnen doktornál becsületbeli dolog volt az udvarlás. Végre egy gazdag parti, gondolta, az igazi! Hajója dagadó vitorlákkal suhant. Minden asszonyba szerelmes volt kissé.

Most azonban égett a velő a koponyájában, megbolondult és egy nő iránt érezte mindazt, amit éveken át, sorban számtalan nő iránt érzett. És mint mindig tenni szokta, most is feltételezte a partnerjéről, hogy ugyanúgy érez, mint ő. Azt hitte ten Brinken Alraune forrón, határtalanul, lélekszakadva vágyódik utána.

Másnap elbeszélte Gontram Farkasnak legújabb hódítását. Kedvére volt, hogy a fiatalember esténként kilovagolt Lendenichbe szerelmi postésának tekintette és üdvözeteket, kézcsókokat és apró ajándékokat küldözött vele.

Nemcsak egy szál rózsát, hiszen ő nem volt gavallérja. Imádó és imádott volt, többet illet küldenie: virágot és csokoládét, apró süteményeket, pralinét és legyezőket. Száz kicsiséget és csecsebecsét. Kis ízlése, melyet oly sikerrel plántált át védencére, pillanatnyilag felolvadt e szerelem fellángoló tüzeiben.

Gyakran a kapitány is kiment vele. Évek óta jóbarátok voltak; mint most Gontram Farkas, régebben Geroldingen gróf táplálkozott a tudás-kincsből, melyet Mohnen doktor felgyűjtött magába. Mohnen doktor két kézzel szórta kincseit, boldogan, hogy egyáltalán hasznát veheti a portékájának. - Olykor együtt jártak kalandok után; mindig a doktor szokta kezdeni az ismerkedést s később bemutatta grófi barátját. Kérkedett vele. És elég gyakran a huszártiszt tépte le a fáról az érett cseresznyét, melyet Mohnen Károly fedezett fel. Első alkalommal furdalta a lelkiismeret, aljasnak tartotta magát, gyötrődött pár napig, aztán nyíltan bevallotta a barátjának, hogy mit tett. Szertartásosan mentegetőzött: a lány olyan előnyökben részesítette, hogy bele kellett harapjon; igazán jó, hogy így történt, fűzte hozzá, mert nem hiszi, hogy a lány érdemes lenne barátja szerelmére. Mohnen doktor napirendre tért a dolog felett, azt mondta, nem bánja és teljesen rendjén van így, példaképpen felhozta a yukatani maya-indiánokat, akik azt tartják; az én feleségem a barátom felesége is! De Geroldingen észrevette, hogy mégis bántja a dolog, miért is a legközelebbi alkalommal, mikor a doktornak egy új ismerőse ismét őt részesítette előnyben, nem szólt

róla barátjának. Így az idők során Mohnen doktor asszonyai jórészt a csinos kapitány asszonyai lettek, éppen úgy, mint Yukatánban, csak avval a különbséggel, hogy túlnyomó részük nem is volt Mohnen Károlyé. A doktor volt a chicari, a hajtó, aki a vadat felkutatta és felhajtotta, a vadász pedig Geroldingen János. De a gróf jószívűen hallgatott, nem akarta barátja érzelmeit megbántani, s így a hajtó sose tudott róla, ha a vadász talált és magát tartotta a Rajnavidék legdicsebb nimródjának.

- Jöjjön csak gróf! - mondogatta Mohnen doktor. - Új hódításom van, angol lány, olyan, mint egy festmény. Tegnap csíptem a térzenénél. Ma este van találkozóm vele a Rajnaparton.

- És Elly? - kérdezte a kapitány.

- Kiadtam az útját! - jelentette ki Mohnen Károly nagyszerűen.

Regébe illő, milyen könnyen sutba tette a szerelmeit. Amint újat talált, végzett a régivel, egyszerűen nem törődött vele többet. És a lányok nem nehezítették meg a dolgát. Ebben nagyobb mester volt a huszárnál, akinél mindig nehezen ment a szakítás s akitől a nők még nehezebben szakadtak el. A doktornak szüksége volt minden energiára és rábeszélő képességére, hogy egy-egy új szépséghez elcipelhesse.

Ezúttal így szólt:

- Látnia kell őt kapitány! Úristen, mily boldog vagyok, hogy simán szabadultam az összes kalandokból és seholse akadtam horogra: most végre itt az igazi! Örültem gazdag, bizony örültem - az öreg kegyelmesnek több mint harminc milliója van - talán negyven is. No, mit szól hozzá, gróf? És a kicsike szép, mint egy szobor és friss, mint egy virág! - Egyébként, köztünk maradjon, lépre csaltam a madárkát sose voltam még ilyen biztos a dolgomban!

- No és Klára kisasszony - vetette közbe a kapitány.

- Túladtam rajta! - magyarázta a doktor. - Ma megírtam neki a levelet, melyben rendkívül fájjalom, hogy munkáim összetorlódása miatt nem jut időm a számára.

Geroldingen sóhajtott. Klára kisasszony tanítónő volt valami angol panzióban. Mohnen doktor egy polgári bálon ismerkedett meg vele s később barátjának is bemutatta. Klára kisasszony a kapitányt szerette s a kapitány abban reménykedett, ha majd nőszülni készül, Mohnen doktor

átveszi tőle a lányt. Ennek pedig előbb-utóbb mégis be kell következni: adósságai egyre növekedtek s végre is rendezni kell a dolgait.

- Írja ugyanezt! - tanácsolta Mohnen Károly. - Úristen, ha én megteszem, maga, aki nem több, mint barátja, sokkal inkább megteheti! Ember, maga nagyon lelkiismeretes, sőt túlságosan lelkiismeretes.

Mindenáron ki akarta vinni a gróft Lendenichbe, hogy reliefül szolgáljon a kis ten Brinken kisasszonynál. Könnyedén a vállára vert:

- Gróf, maga olyan szentimentális, mint egy cigányprímás! Én hagyom faképnél a lányt - és magát bántja a lelkiismeret; mindig a régi dal! Gondolja meg, mi forog kockán: a legbájosabb örökös az egész Rajna mentén - nem habozhatok!

A kapitány kiment barátjával Lendenichbe és szintén beleszeretett a fiatal teremtésbe, aki annyira más volt, mint akik ezidáig kínálták csókra piros ajkaikat.

Este, hazatérőben hasonló érzése volt a kapitánynak, mint akkor, húsz esztendő előtt, midőn első ízben vette el a barátja imádottját. Mintha leforrázták volna, úgy érezte magát, amiért oly gyakran és sikeresen játszott ki a jó doktort - s most mégis szégyenkezett. Mert ez itt - ez a lány - egészen más volt. Más érzéssel viseltetett e félig gyermekek iránt és - tisztán látta - mások voltak a barátja érzelmei is.

Valami megnyugtatta: Mohnen doktor bizonyára nem kell ten Brinken kisasszonynak, sokkal kevésbé, mint a többi nők bármelyikének.

Viszont, hogy a lány őt akarná, ezúttal éppen nem tartotta valószínűnek; minden természetes magabízása cserbenhagyta evvel a babával szemben.

A fiatal Gontramot illetőleg nyilván úgy állt a dolog, hogy a kisasszony szívesen látta maga körül a szép fiút, akit apródjának nevezett, de épp oly nyilvánvaló volt, hogy Alraune számára nem volt több akarat nélkül való játékszernél. Nem, ezek ketten nem voltak riválisai, sem az ingadozó doktor, sem a szép fiatalember. A kapitány életében először mérlegelte esélyeit. Régi, nemesi családból származott és a királyhuszárokat tartották nyugaton az első ezrednek. Nyúlánk volt és szép növésű; még mindig fiatalnak látszott, bár közvetlenül őrnagyi kinevezése előtt állott. Értett az összes művészetekhez - és elég jól; ha őszinte akart lenni, el kellett ismerje, hogy nehezen akad porosz lovastiszt, akinek nagyobb érdeklődési köre és

képzettsége lenne, mint neki. Igaz - tulajdonképpen nem is csodáltnivaló, ha az asszonyok és lányok a nyakába repülnek. - Miért ne tenné Alraune is? Sokáig kereshet, míg különbet talál nála, már csak azért is; mert a kegyelmes úr fogadott leánykája olyan borzasztó bőven rendelkezik, az egyetlen valamivel, amivel ő nem szolgálhat: pénzzel! - Kettejükből ugyancsak csinos pár lehetne! - gondolta.

Gontram Farkas minden este megjelent Szent Nepomuk házában s hetenként legalább háromszor magával hozta a kapitányt, meg a doktort is. Vacsora után a titkos tanácsos visszavonult s csak alkalmilag jött be félórára, hallgatta a társalgásukat, körülnézett s megint eltávozott. Ellenőrző-próbát tett, ahogy ő nevezte. A három szerelmes pedig körülülte a kisasszonyt s tette a szépet, mindegyik a maga módján.

Egy ideig tetszett a játék a fiatal lánynak, azután unatkozni kezdett. Kissé egyhangúnak találta s úgy vélte, kevés a szín a lendenich-i esti zsánerképekben.

- Csináljanak valamit, - mondta Gontram Farkasnak.

- Ki? - kérdezte a fiatalember. A lány ránézett:

- Ki? - Ők ketten. Mohnen doktor, meg a gróf.

- Mondd meg nekik, mit, s ők bizonyára megteszik. Alraune szemei kitágultak.

- Hát én tudom? - mondta halkán. - Tudniok kéne maguktól. Fejét a tenyerébe fektette s a levegőbe bámult.

- Mondd kicsi Farkas - szólt egy idő múlva, - nem lenne jó, ha párbajoznának? Ha kölcsönösen agyonlőnék egymást?

- Miért lőnék egymást agyon? - Hisz a legjobb barátságban vannak.

- Ostoba vagy, kicsi Farkas! Hogy jóbarátok-e vagy sem, az nem tartozik ide. Ellenségekké fogjuk tenni őket.

- Igen, - de miért? Hiszen semmi célja.

Alraune kacagott. Átfogta göndör fejét és hirtelen megcsókolta az orrát.

- Igaz, kicsi Farkas, célja éppen nincs, de miért is lenne? Azonban megszakítja az egyformaságot. Segítség?

A fiatalember nem felelt.

- Segítség, kis Farkas? - kérdezte újra. Farkas bólintott.

Ez este Alraune megtanácskozta a fiatal Gontrammal, hogyan lehetne a két barátot egymás ellen ingerelni, még pedig úgy, hogy egyik a másikat párbajra kényszerítse. Alraune gondolkodott, tervezgetett s egyik indítványa a másikat követte; Gontram Farkas integetett, de még mindig kissé elfogódottan.

A lány megnyugtatta:

- Végeredményben nem le kell, hogy bántsák egymást - alig folyik vér a párbajoknál. Párbaj után kibékülnek s csak megszilárdul a barátságuk!

Ezt átlátta ő is és szívesen segített tervelgetni: Elbeszélte a kettőjük apró gyengéit, melyik ponton érzékeny az egyik, melyiken a másik - s így kialakult a tervük. Éppen nem volt finoman szótt intrika, sokkal inkább gyerekes és naiv. Csak két ilyen vak szerelmes botolhatott meg az esetlen kövekben. Ten Brinken őexcellenciája is észrevett valamit: vallatta Alraunét s mikor nem felelt, a fiatal Gontramot. Tőle megtudta, amit csak kívánt, nevetett rajta s még néhány csinos utasítással segítette a kis tervet.

De a kettejük barátsága szilárdabb volt, mint Alraune gondolta; négy hétnél is tovább tartott, míg szerencsésen odáig jutott a dolog, hogy Mohnen doktort, aki oly sziklaszilárdan meg volt győződve a saját ellenállhatatlanságáról, sikerült meggyőzni, hogy ezúttal talán mégis át kell engednie a teret a kapitánynak, a kapitányban pedig megfordítva sikerült azt a hitet kelteni hogy éppen nincs kizárva, hogy a változatosság kedvéért egyszer a doktor viszi el a pálmát. - Nyilatkozatra kell bírni! - gondolta a kapitány s hasonlóan gondolkodott Mohnen Károly is; csak hogy ten Brinken kisasszony ezt a nyilatkozatot, melyet mindketten kívántak, mindig el tudta odázni. Egyik estére meghívta a doktort és a kapitányt nem; máskor viszont kilovagolt a gróffal s a doktort valami kerti koncertre küldte, hogy ott várjon rá. Mindketten magukat tartották a kitüntettetnek, viszont el kellett ismerniök, hogy Alraunénak a riválissal szemben való magatartása sem éppen közömbös.

Maga az öreg titkos tanácsos volt a fujtató, aki lánggra lobbantotta az izzó paraszt. Irodafőnökét félrehíva; hosszú beszédben adta tudtára, hogy szolgálataival meg van elégedve, s hogy nem nézné rossz szemmel, ha valaki, aki így be van avatva összes üzleteibe, utódja lehetne. Természetesen nem akar elébe vágni gyermeke elhatározásának, arra is

figyelmeztette, hogy valaki, akit nem akar megnevezni, minden eszközzel hadakozik ellene, nevezetesen különféle híreket terjeszt laza életmódjáról s ezeket besúgta a kisasszonynak is. Csaknem ugyanezeket a szavakat mondotta ten Brinken kegyelmes a kapitánynak is, csak hogy itt még megjegyezte, hogy éppen nem lenne kedve ellenére, ha kislánya ilyen régi, jó famíliába házasodna, mint a Geroldingen-ek.

A következő hetekben a két rivális gondosan került az összetalálkozást, Alrauneval szemben pedig megkettőzték figyelmességüket; különösen Mohnen doktor, aki minden kívánságát teljesítette. Mikor meghallotta, mennyire rajong egy elragadó hétsoros gyöngykollierért, melyet Kölnben látott egy Schildergasse-i ékszerésznél, azonnal átutazott és megvette. Látva; hogy a kisasszonyt egy pillanatra, elragadtatta az ajándék, azt hitte, végre megtalálta a biztos utat a szívéhez és elhalmozta különböző szép kövekkel. Természetesen erre a célra erősen igénybe kellett vennie a ten Brinken iroda üzleti pénztárát, de olyan biztos volt a dolgában, hogy könnyű szívvel tette és csaknem jogos hitelnek tekintette a kis kényszerkölcsönt, melyet azonnal visszatérít az üzletnek, mihelyst az apóstól a milliókra menő hozományt megkapja. Biztosra vette, hogy őexcellenciája még nevetni is fog a kis csínyen.

Őexcellenciája nevetett is - de kicsit másképp, mint a jó doktor képzelte. Még ugyanaznap mikor Alraune a gyöngy-kolliert kapta, a városba utazott s rögtön megállapította, honnan vette a kérő az ajándékhoz szükséges anyagiakat. De nem szólt róla.

Geroldingen gróf nem adhatott gyöngyöt ajándékkul. Nem volt pénztár, melyet kifoszthatott volna és ékszerész se akadt, aki neki hitelez. De igazán csinos szonettokat írt a kisasszonyhoz, lefestette fiúruhában s a kedvenc Beethoven helyett, Offenbachot hegedülte, akit Alraune hallgatott szívesen.

Végre a titkos tanácsos születésnapján, melyre mindketten hivatalosak voltak, összeütközésre került a dolog. A kisasszony titokban mindkettőjüket megkérte, vezessék asztalhoz s így mikor a szolga jelentette, hogy tálalva van, mindketten feléje tartottak. Mindegyik tapintatlannak és erőszakosnak találta a másik tolakodását és mindegyik mondott néhány félig elhangzott szót.

Alraune magához intette Gontram Farkast.

- Ha az urak nem tudnak megegyezni! - szólt kacagva és belékarolt.

Az asztalnál eleinte csend uralkodott, a titkos tanácsosnak kellett a társalgást vezetni. De csakhamar a két szerelmes is felmelegedett. Ittak az ünnepeltnek és bájos lányának egészségére. Mohnen Károly beszédet mondott és a kisasszony olyan pillantásokat vetett rá, melyektől halántékába tódult a kapitány forró vére. Később, a desszertnél viszont, Alraune kicsi kezét egy pillanatra könnyedén a gróf karjára fektette, de ez is elég volt arra, hogy a doktor halszemei kimeredjenek.

Miután az asztaltól felkeltek, sétált és táncolt is mindkettőjükkel. A keringő alatt külön-külön mindegyiküknek megmondta:

Ó, nagyon csúnya volt a barátjától! - Ilyesmit nem szabadna eltűrnie!

Persze, hogy nem! - felelt a gróf. Mohnen doktor pöffeszkedve jelentette ki:

Számítson rám!

Másnap reggel a kis villongás a huszár és a doktor előtt egyaránt gyerekesnek tűnt fel - de az a bizonytalan érzésük volt, mintha ten Brinken kisasszonynak valami ígéretet tettek volna. - Pisztolyom elé szólítom, mondta magában Mohnen Károly, de hozzágondolta: holott igazán semmi szükség rá. A kapitány pedig kora reggel mindenesetre elküldte barátjához néhány bajtársát, - hadd tanakodják a becsületbíróság!

Mohnen doktor tanácskozott a kihívás átadóival, elmagyarázta, hogy a gróf legbensőbb barátja és egyáltalán nem viseltetik iránta ellenséges indulattal. Kérjen tőle bocsánatot s minden rendbe jön. Bizalmasan azt is megmondja, hogy az esküvő után való napon barátjának minden adósságát kifizeti. A két tiszt kijelentette, hogy mindez igen szép, de nem tartozik rájuk. A kapitány úr sértve érzi magát és elégtételt kér - megbízta őket, kérdjék meg, ő is gavallérosan gondolkodik-e s elfogadja-e a kihívást. Háromszori golyóváltás tizenöt lépésnyi távolságból.

Mohnen doktor megijedt:

- Három - három - szori golyóváltás - hebegett. A huszártiszt elnevette magát:

- Legyen csak nyugodt, doktor úr! A becsületbíróság soha az életben nem járul hozzá efféle képtelen követeléshez ilyen csekélységért. - Csak a forma kedvéért van rá szükség.

Mohnen doktor belátta; bízott a tisztelt becsületbíró uraknak józan eszében és elfogadta a kihívást. Sőt többet tett ennél, a szászok Korpshaus-ába vágtatott, védelmet kért s a maga részéről két diákot menesztett a kapitányhoz. Hogy ellenfele követelését túlszárnyalja, ötszöri golyóváltást kér, tíz lépés távolsággal. Egészen jól hangzik s a kis kisasszonynak bizton imponál.

A vegyes becsületbíróság, mely tisztékbl és diákokból állt össze, elég józan volt: egyszeri golyóváltást határozott meg és a távolságot húsz lépésben állapította meg. Így nem tehetnek sok kárt egymásban s a becsületnek mégis elég lesz téve. Geroldingen János mosolyogva és udvarias meghajlással vette tudomásul a határozatot, de Mohnen doktor egészen belesápadt. Arra számított, hogy a párbajt szükségtelennek fogják nyilvánítani és mindkettőjüket ráveszik a kölcsönös bocsánatkérésre. Igaz; hogy csak *egy* golyóról volt szó - ám ez az egy is találhat.

Kora reggel kikocsiztak a Kotten-erdőbe, mindnyájan civilben, de elég ünnepiesen, hét kocsiban. Három huszártiszt meg a törzsorvos, aztán Mohnen doktor, vele Gontram Farkas, két korpsbursch a Sagonia-ból és egy a Guestphalia-ból, aki mint pártatlan fél fog működni; továbbá dr. Peerenbohm orvos, egy öreg úr Pfalzból, a szeniorok konventjének tagja. Továbbá két diákegyesületi-, két tisztiszolga s a törzsorvos segédje.

Jelen volt ten Brinken kegyelmes úr is, aki irodafőnökének felkínálta orvosi segítségét. Előkerestette és szépen megtisztította régi műszereit.

Két óra hosszat kocsiztak a kacagó reggelben: - Geroldingen gróf igen jó hangulatban volt, előző este levélkét kapott Lendenichből. Négylevelű lóhere volt >benne s egy kis cédulára írva ez az egy szó: "mascotte": - Mellényének alsó zsebébe dugta a levelet, melytől nevető kedvűre hangolódott és mindenféle jóról ábrándozott. Fecsegett bajtársaival és mulatott a gyerekes párbaj felett. Legjobb pisztolylovó volt a városban, szeretné a doktor kabátujjáról az egyik gombot lelőni, mondta. De mivel - különösen idegen pisztolyoknál - a legteljesebb biztonság sem zárja ki a véletleneket, inkább a levegőbe fog durrantani. Csúnyaság lenne, ha csak meg is karcolná a jó doktort.

Mohnen doktor viszont, aki a titkos tanácsossal s a fiatal Gontrammal ült egy kocsiban, semmit se szólt. Ő is kapott levélkét ten Brinken kisasszony nagy, meredek betűivel. Díszes aranypatkó volt benne. Ő jóformán meg se

nézte a maga "mascotte"-ját, gyerekes babonáról mormogott s a levélkét íróasztalára dobta. Aggódott, komolyan és nagyon aggódott és ez az érzés, mint szennyes mosogatóvíz, loccsant szerelmének szalmalángjára. Kész hülyének mocskolta magát, hogy ily korán reggel felkelt, csak azért, hogy a vágóhídra menjen, a forró vágy, hogy bocsánatot kérjen a kapitánytól s így kiszabaduljon a csapdából, szüntelenül birkózott benne a szégyennel, melyet éreznie kellett volna a titkos tanácsos s talán még inkább Gontram Farkas előtt, aki oly vakon hitt a hőstetteiben. Közben egész heroikus külsőt vett magára, cigarettázott és megpróbálta közömbösen nézni a dolgot. De mikor a kocsik az erdei országúton megálltak s ők a gyalogösvényen megindultak a tágas tisztás felé, krétafehérré vált.

Az orvos urak előkészítették kötelékszekrényeiket, a pártonkívüli segéd kinyitatta a pisztolytokot és megtöltötte a gyilkos fegyvereket. Gondosan lemérte a puskaport, hogy mindkét lövés egyenlő erős legyen. A csinos pisztolyok a westfáliai tulajdonát képezték; a segédek gyufácskákkal sorsot húztak felük helyett: a rövid veszt, a hosszú nyer. A kapitány mosolygott a kissé mesterkélt ünnepélyességen, melyet senki sem vett igazán komolyan. Mohhen doktor viszont elfordult s a földre bámult. A pártonkívüli úr olyan hatalmas ugrásokkal mérte ki a húsz lépést, hogy a tisztak kelletlen arcot vágtak; nem találták illőnek, hogy ez az úr bohózatot csinál a dologból s oly kevésbé őrizi meg a dekórumot.

- Kicsi lesz a tisztás! - kiáltotta von den Osten őrnagy gúnyosan. A hosszú westfáliai nyugodtan válaszolt:

- Akkor beállhatnak az urak az erdőbe - ott még biztosabb.

A segédek helyükre vezették a feleket, a pártonkívüli úr még egyszer felszólította őket, béküljenek ki, de be sem várta a választ.

Miután a kibékülést mindkét fél visszautasította - kérem az urakat, ügyeljenek a vezényszóra.

A doktor mély sóhajtása szakította félbe. Mohnen Károly térdei citeráltak, reszkető kezéből kihullott a pisztoly s vonásai fakók voltak, mint egy szemfedő.

- Egy pillanatra! - kiáltott át dr. Peerenbohn és gyors léptekkel feléje sietett, utána a titkos tanácsos, Gontram Farkas és a két úr a Saxonia-ból.

- Mi baj? - kérdezte dr. Peerenbohn. Mohnen doktor nem adott választ, bomlottan bámult a levegőbe.

- No, mi baja, doktor? - ismételte a segédje, felvette a földről a pisztolyt és ismét kezébe nyomta.

De Mohnen Károly nem felelt, olyan volt az arca, mint egy vízbefúlté.

Mosoly suhant keresztül a titkos tanácsos széles arcán. A szászhoz lépett és a fülébe súgta: Olyasmi történt vele, ami mindenkivel megtörténhet. A diák nem értette meg rögtön.

- Hogy mondja excellenciád?

- Nem érzi? - súgta az öreg.

A szász elkacagta magát. De megőrizték a helyzet komolyságát, kivették s orruk alá szorították zsebkendőiket.

- Incontinentia alvi! - magyarázta dr. Peerlenbohn méltósággal. Kivéve zsebéből egy üvegecskét, némi ópium-tinktúrát csepegtetett egy cukordarabkára és átnyújtotta Mohnen doktornak. - Itt van, rágja meg - mondotta s a szájába dugta. - Szedje össze minden erejét!

- No persze, egy ilyen párbaj - bizony rettenetes valami!

De szegény doktor nem hallott, nem látott, még az ópium keserű ízét sem érezte. Az a zavaros érzése volt, mintha az emberek eltávolodnának mellőle; majd a pártonkívüli úr hangját hallotta: - Egy, csengett a fülébe - aztán kettő - a kettővel egyidőben lövést hallott. Becsukta a szemét, fogai vacogtak, szédült. - Három -hangzott az erdő széléről; mire az ő pisztolya is eldőrdült. A közvetlen közelből hangzó hangos csattanás annyira elkábította, hogy lábai felmondták a szolgálatot. Nem esett el, inkább magába rogyott, mint egy haldokló malac, a harmatos földre.

Talán egy percig volt így, de hosszú órának tűnt, akkor eszmélt rá, hogy bizonynal vége a komédiának.

- Túl vagyok rajta - mormogta boldog sóhajjal. Körültapogatta magát, nem, nem sebesült meg. Csak a - csak a nadrágja szenvedett kárt. Baj is az?

Senki sem törődött vele, maga tápázkodott fel, tisztán érezte mily rohamos gyorsasággal tér vissza az életerejére. Mély kortyokban habzsolta a reggeli levegőt -ó, be jó is élni!

Hátul a tisztás másik végén, sűrű gomolyba tömörültek az emberek. Megtisztozta a csíptetőjét és odanézett - mindnyájan háttal fordultak feléje. Odasétált, megismerte Gontram Farkast, aki leghátul állt, látta, néhányan térdeltek is és valaki hosszan elnyúlva fekszik a középén.

- Csak nem a kapitány? - Talált volna? - Hát-hát lőtt ő egyáltalán?

Kis kerülővel a magas fenyők között közelebb ment s most tisztán látott. Látta, hogy rája szegeződik a gróf pillantása, látta, hogy kezével bágyadtan magához inti.

Miután helyet szorítottak neki, belépett a körbe. Geroldingen János feléje nyújtotta a jobbját, ő elfogadta és letérdelt.

- Bocsásson meg,- mormogta. - Igazán nem akartam. A kapitány mosolygott:

- Tudóm öreg barátom. - Véletlen volt - átkozott véletlen!

Heves fájdalom lepte meg, nyögött, nyöszörgött nyomorultul. - Csak azt akarom mondani, doktor, nem haragszom magára - folytatta halkán.

Mohnen nem félelt, szájaszéle hevesen megvonaglott, azemei sűrű könnyekkel teltek meg. Az orvosok félretolták a újra a sebesülttel foglalkoztak.

- Nincs segítség! - susogta a törzsorvos. - Próbáljuk meg, szállitauk gyorsan a klinikára - mondta a titkos tanácsos.

- Nem használ! - felelt dr. Peerenbohn. Elpusztul az uton... Hasztalanul okoznánk neki a gyötrb kinokat:

A golyó az alsó testbe hatolva, átütötte a beleket s.a hátgerincben akadt meg.. Mintha csak titkos erB csalogatta volna oda': ép a mellényzseben nyomult át; Alraune levélkéjén, átlukasztva a négylevelű lóherét s adrága szócskát, hogy:

"Mascotte."

.oOo.

Mohnen doktort Manasse, a kis ügyvéd mentette meg. Mikor Gontram igazságügyi tanácsos megmutatta a levelet, mely az imént érkezett Lendenichből, Manasse kijelentette, hogy s titkos tanácsos a legravaszabb

semmirekellő, akivel az életben találkozott és esküvel fogadta a kollégának, hogy míg a doktor biztonságban nem lesz, nem juttatja el az ügyészséghez a feljelentést. Nem a párbajról volt szó, - e miatt a hatóság még ugyanaznap megindította az eljárást - hanem a kegyelmes úr irodájában történt sikkasztásokról. Az ügyvéd maga szaladt el a delikvenshez és kiugratta az ágyból.

- Keljen fel! - csaholt. - Öltözködjék! Csomagoljon! - Utazzon az első vonattal Antwerpenbe s aztán tengerentúlra! Maga számár! Teve! - Hogyan követhetett el ilyen ostobaságot!

Mohnen doktor megdörzsölte álmittas szemeit; nem tudta megérteni a dolgot. Amilyen viszonyban ő van a titkos tanácsossal -

De Manasse úr nem is engedte szóhoz jutni. - Hogy milyen viszonyban van vele! -ugatott. - Nagyszerű viszonyban! Fényes viszonyban! Jobb viszonyban már nem is lehetne! - Éppen őexcellenciája volt, aki megbízta az igazságügyi tanácsost, tegyen feljelentést maga ellen az ügyészségnél, mert meglopta a pénztárát, maga ostoba!

Mohnen Károly erre már rászánta magát, hogy kimásszék az ágyból.

Régi barátja Schacht Szaniszló segítette az elutazásban: ő tanulmányozta a menetrendet, ő adta a szükséges pénzt, ő gondoskodott az autóról, mely Kölnbe viszi majd.

Fájdalmas volt a búcsú. Több mint harminc évig élt Mohnen Károly a városban, melynek minden háza, csaknem minden köve emlékeket ébresztett benne. Itt vert gyökeret, egyedül itt volt jogosultsága az életének. És most el, hanyatt-homlok valahova idegenbe -

- Írjál. - mondta a kövér Schacht. - Mit fogsz csinálni?

Mohnen Károly késlekedett a válasszal. Megsemmisült, összetört, összeomlott; kusza romhalmaz volt az élete. Válla megvonaglott, jóságos szemei szomorúságot tükröztek.

- Nem tudom, - mormogta.

Ekkor azonban kicsúszott ajkain a megszokott frázis.

- Megházasodom - mondta mosollyal a könnyei alatt. - Van elég gazdag lány -Amerikában.

TIZEDIK FEJEZET

Mely ecseteli, hogyan tette tönkre alraune gontram farkast

Nem Mohnen Károly volt az egyetlen, aki ebben az időben a kegyelmes úr díszkocsijának kerekei alá került. A titkos tanácsos a Jelzálog Népbankot, mely már régen befolyása alatt volt, egészen átvette, egyidejűleg hatalmába kerítette az egész országba szerteágazó önszegélyző szövetkezetek ellenőrzését, melyek klerikális lobogó alatt, a legutolsó faluba is kiterjesztették kis takarékpénztáraikat. Ez nem ment erős súrlódások nélkül; így megingott néhány régi tisztviselő állása, akik ellene szegültek az új rezsimnek, mely minden önállóságukat elvette. Manasse ügyvéd, aki Gontram igazságügyi tanácsossal egyetemben e tranzakciónál mint jogi tanácsadó szerepelt, megpróbált enyhíteni a szigorú rendelkezéseken anélkül, hogy megakadályozhatta volna ten Brinken kegyelmes úr tapintatlanságait, aki rövid úton kidobott mindenkit, akit csak némiképp is fölöslegesnek talált és felette kétes eszközökkel kényszerített néhány távolálló leszámítoló bankot és takarékpénztárt, hogy fennhatalmú ellenőrzéseinek alávesse magát.

Az iparvidék belsejébe nyúlt már a hatalma és a Rajna vidékeinek minden vállalata, mely a földdel volt kapcsolatban, szén- és ércbányák, vízművek, birtokok, épületek, gazdasági társulatok, útépitések, völgyelzárások, csatornaépítések, többé-kevésbé mind tőle függöttek. Mióta Alraune otthon volt, még bátrabban fogott mindenhez s előre biztos volt a sikerben; nem ismert semmi kíméletet; nem ismert akadályt, nehézséget.

A bőrkötésű könyvben hosszú oldalakon át foglalkozik mindezekkel az üzletekkel. Szemmel látható örömmel vizsgálta, mi minden szól valamely új vállalkozás ellen, alapjában mily rendkívül csekély a siker lehetősége - hogy aztán egy dologba annál biztosabban belekapjon s a sikert a házában tartózkodó teremtés javára írhasse. Néha-néha tanácsot is kért tőle, anélkül persze hogy a részletekbe beavatta volna; csak ennyit kért:

- Megtegyem? - Ha intett megtette s hozzá se fogott, ha a fejét rázta.

A törvényekkel már jó ideje nem törődött az öregúr. Régebben gyakran hosszú órákig tanácskozott ügyvédjeivel; hogy kiutat találjon; hogy valamely különösen kényes fordulatnál a nyitott hátulsó ajtót meglelje; pontosan áttanulmányozta a törvénykönyv minden elképzelhető fogyatkozását és száz fogással s ravaszsággal jogilag védhetővé tett nagyon is piszkos üzelmeket; most már régóta nem törődött efféle fogásokkal. Szilárdan bízva hatalmában és szerencsájében, nyíltan is megszegte a törvényt; jól tudta, ha nem akad panaszos, bíró sincsen. Polgári pereit persze gyarapodtak, a feljelentések is szaporodtak, melyek többnyire névtelenül, de gyakran névvel is érkeztek ellene a hatósághoz, összeköttetései azonban igen messzire terjedtek, őt takarta úgy az állam, mint az egyház, mindkettővel a legjobb lábon állott; szava a tartomány gyűlésen mértékadó volt, a kölni érseki palota politikája, melyet legalább anyagilag támogatott, még inkább fedezte a hátát. Berlinig elérték összeköttetésének szálai: elég tanulság erre a rendkívül magas kitüntetés, melyet a császár-emlékmű leleplezésekor maga a legmagasabb kéz függesztett a nyakára. Igaz, hogy szép kerek summával járult ez emlékműhöz viszont a telket, melyet a város választott, igen drágán kellett megvásárolnia tőle. Vegyük hozzá címét, tiszteletreméltó korát elismert érdemeit a tudomány körül -melyik kis ügyész mert volna vele ujjat húzni?

Néhányszor maga a titkos tanácsos sürgette a vizsgálatot. - A feljelentésekről tényleg kiderült, hogy szertelen túlzások; semmivé pattantak, mint a szappanbuborékok.

Így a denunciációk ellen annyira megnövelte a hatóság szkepszisét, hogy mikor egy fiatal ülnök, valami ügyben, mely szerinte tiszta volt, mint a napfény mindenáron be akart avatkozni őexcellenciája ellen, a főügyész, anélkül, hogy bele is pillantott volna az aktákba, rákiáltott:

- Ostobaság! Panaszos nyavalygás - ismerjük! Csak szégyent vallunk vele!

A wiesbadeni országos múzeum ideiglenes igazgatója volt a panaszos, aki különböző kiásott holmikát vásárol a titkos tanácsostól. Úgy érezte, hogy becsapta a professzor és nyilvánosan hamisítással vádolta őt. A hatóság nem foglalkozott a panasszal, de azért közölte a titkos tanácsossal, aki sikerrel védekezett. Kedvenc lapjának, a "Kölnische Zeitung"-nak vasárnapi mellékletén szép cikket írt "Múzeumfejlesztés" humánus cím alatt. Nem terjeszkedett ki arra, amivel megvádolták, de oly véresen kikelt

ellenfele ellen, oly alaposan semmivé tette, olyan tudatlannak, kretin-nek állította be, hogy szegény tudós a földön hevert. Elindította összeköttetéseinek gépezetét, és néhány hónap múlva már más úr igazgatta a múzeumot. A főügyész, mikor ezt a hírt olvasta a lapokban, elégedetten bólintott, és átvitte az újságot az assessorhoz:

- Olvassa csak, kolléga! Adjon bő hálát az istennek, hogy akkoriban hozzám fordult, és azt az örült ostobaságot elkerülte!

Az ülnök hálát adott, de cseppet sem volt elégedett.

.oOo.

Bálba suhantak az szánok és autók gyertyaszentelő boldogasszony napján; ekkor rendezte a társaság nagy farsangi mulatságát. Megjelentek a fenségek és körülöttük hullámzott mindenki, akinek uniformisa, tarka diákjelvénye és sapkája volt a városban. Azonkívül a tanári kar, a törvényszéki, politikai és városi hatóságok, végül a gazdagok; kereskedelmi tanácsosok és nagyiparosok. Mindenki jelmezben volt, csak a kimondott bálanyáknak volt megengedve a félálarc. Még az öreg urak is otthon kellett hagyják frakkjukat, barátcsuhának nevezett fekete dominóban jelentek mag.

A kegyelmes úr nagy asztalánál Gontram igazságügyi tanácsos ült az asztalfőn, ismerte a régi pincét, fel tudta hozatni a legfinomabb márkákat. Ott foglalt helyet Wolkonski hercegnő Olga leányával, Figueirera y Abrantes grófnéval és Gontram Fridával, akik látogatóba voltak nála a télen. Aztán Manasse ügyvéd, néhány magántanár, professzor és ugyanannyi tiszt. Végül maga a titkos tanácsos, aki most először vezette bálba a kislányát.

Alraune, mint Maupin kisasszony jelent meg a Beardsley rajza szerint készített fiúruhájában. Feltépte a ten Brinken-ház szekrényeit, összetúrta a régi almáriomokat és ládákat, de talált is egész halom dédanyjáról visszamaradt mechelni csipkét. Bizonyára nyirkos pincékben lakó szegény varrónők könnyei tapadtak hozzájuk, mint a szépasszonyok minden pompás csipkeruhájához. De Alraune kihívó öltözékét frissebb könnyek is áztatták, a leszidott szabónők könnyei, akik nem tudtak eligazodni a szeszélyes jelmezen, a fodrásznőé, akit Alraune megvert, mert nem értette meg a frizuráját és nem tudta felrakni a chi-chiket, a kis komornáé, akit öltözködés közben türelmetlenségében hosszú tűkkel összeszurkált. Ó, micsoda kín

volt felöltöztetni ezt a Gautier-lányt, az angol piktor bizarr felfogásában! - de mikor elkészült, mikor a szeszélyes fiú, magas sarkú cipőben; ékes díszkarddal végigkevélykedett a termen, minden szem sóváran követte, öregeké és fiataloké, uraké és hölgyeké egyaránt.

Chevalier de Maupin megosztotta sikerét Rosalindával. Az utolsó jelenet Rosalindája Gontram Farkas volt, szebb jelenség sose lépett még színpadra. Shakespeare korában se, mikor nyúlánk fiúk játszották a női szerepeket és később se, mióta Rupert herceg szeretője, Margaret Hews, nő léteére először alakította a szép leányt a "Vízkereszt"-ben. Alraune öltöztette a fiatalembert; végtelen fáradtsággal tanította, hogyan járjon, hogyan táncoljon, hogyan kezelje a legyezőt, hogyan mosolyogjon. S amint Alraune Beardsley ruhájában fiúnak látszott s egyben lánynak is, kinek homlokára egyidőben lehelt csókot Hermes és Aphrodite, úgy Gontram Farkas nem kevésbé tökéletesen testesítette meg nagy földijének, a "Szonettek" írójának figuráját: vörös, arannyal átszótt uszályos ruhájában szépséges lány volt, de fiú is.

Az öreg titkos tanácsos tisztában volt evvel; talán a kis Manasse is, talán kicsit Gontram Frida is, kinek gyors pillantásai lobogva repdestek egyikről a másikra; bizonyos, hogy más senki a hatalmas bálteremben, melynek mennyezetéről súlyos vörös rózsafüzérek lógtak alá. De mindenki érezte a dolog különösségét és értékét.

A királyi fenség adjutánsát küldte értük, odahozatta és bemutatatta mindkettőjüket. Velük táncolta az első keringőt, először mint férfi Rosalindával, utána, mint nő Chevalier de Maupin-nel. Később, a menüettnél, mikor Théophile Gautier göndörfürtű fiú-ideálja kacéran meghajolt Shakespeare bájos leányalakja előtt, hangosan összeverte a tenyerét. A királyi fenség maga is kitűnő táncosnő, első a teniszpályán, legjobb korcsolyázó a városban - legszívesebben egész éjszaka csak kettőjükkel táncolt volna. De a tömeg is jogot formált hozzájuk: s így Mlle de Maupin és Rosalinde kézzől kézre jártak, hol izmos fiatalemberek karjai szorongatták őket, hol szépasszonyok forrón lihegő mellét érezték.

Gontram igazságügyi tanácsos közömbösen nézte a táncolókat: a trieri puncsbowlé, melyet főzött, sokkalta jobban érdekelte, mint fia sikerei. Hosszú históriát akart elbeszélni Wolkonski hercegnőnek valami pénzhamisítóról, de őfensége nem figyelt rá. Osztozott ten Brinken kegyelmes úr elégedettségében és büszke örömeiben, hiszen részesnek

érezte magát abban, hogy ez a teremtés, keresztgyermek, Alraune, a világon volt. Csak a kis Manasse volt kedvetlen, fojtottan szitkozódott, mormogott maga elé.

- Ne táncolj annyit, fiú! - sziszegett Farkasra, - jobban vigyázhatnál a tüdődre. De a fiatal Gontram nem hederített rá.

Olga grófnő felpattant, s Alraunéhoz repült.

- Gyönyörű gavallérom, - susogta.

- Gyere, kicsi Tosca! - felelt a csipkébe öltözött fiú. Megforgatta körül a teremben, hogy alig lélezett. Aztán a lihegő Olgát visszavezette az asztalhoz és szájon csókolta.

Gontram Frida a fivérével táncolt s hosszan bámulta okos szürke szemeivel.

- Kár, hogy testvérek vagyunk! - mondta. A fiú nem értette meg.

- Miért? - kérdezte.

- Ostoba fiú! - nevetett a lány. - Egyébként a kérdésed, hogy "miért?" talán jogos is. Mert ha meggondoljuk, igazán nem kellene, hogy ez gátló-ok legyen, nemde? Csak azért, mert dőre nevelésünk erkölcsrongyai még mindig úgy lógnak rajtunk, mint derékfűzőinkben az ólomgolyók és illendően simára húzzák rajtunk az erény kabátját. Erről van szó gyönyörű testvérkém!

Gontram Farkas szót sem értett az egészből; a lány kacagva faképnél hagyta és ten Brinken kisasszonyba karolt.

- A fivérem szebb lány, mint te, - mondta - de fiúnak te vagy a kedvesebb.

- És te, szőke fejedelemasszony, kit szeretsz jobban, a kedves fiút? - kérdezte Alraune mosolyogva.

Héloise nem igen válogathat. Iszonyatosan rossz dolga volt a szegény Abalardnak, tudod - karcsú volt és törekeny, mint te! Így megtanulja az ember a szerénységet. De téged nyájas fiacskám, aki olyan vagy, mint egy új, bátor vallás furcsa papocskája, téged senki sem fog bántani.

- A csipkéim régiek és becsesek, - mondta Chevalier de Maupin.

Annál jobban eltakarják az édes bűnöket, - kacagott a szőke fejedelemasszony. Talpas poharat vett el az asztról és Alraune felé nyújtotta: - ígyál, édes!

A grófnó lépett hozzájuk, lázban, könnyörgő szemekkel.

- Engedd át nekem, engedd át! - kérlelte barátnőjét. De Gontram Frida a fejét rázta.

- Nem, - mondta csípősen, - *őt nem!* - Szabad verseny, ha akarod.

- Engem megcsókolt, - védte a jogait Tosca.

- Mit gondolsz, egyedül téged az éjszaka? - gúnyolódott Héloise.

- Döntsél Párisom, kit választasz? - fordult Alraunéhoz. - A világi dámát, vagy az egyházit?

- Mára? - kérdezte Maupin kisasszony.

- Mára és amíg tetszik.

- A fejedelemasszonyt is akarom - és Toscát is akarom! - kacagott a csipkeruhás fiú.

És kacagva a szőke teutonhoz szaladt, aki vörös hóhérlegénynek öltözve büszkélkedett kéregpapírból készült, hatalmas bárdjával.

- Sógor! - kiáltott - szereztem két mamuskát! - Lefejeznéd őket? A diák kiegyenesedett és felgyúrte az ingujját.

- Hol vannak? - bömbölt.

De Alraunenak nem volt ideje válaszolni, mert a ző. ezred ezredese two-stepre kérte fel - Chevalier de Maupin a tanárok asztalához lépett.

- Hol az Albertod? - kérdezte az irodalomtörténész. - És hol az Izabellád?

Albert kering a teremben, examiner uram, - felelte Alraune - két tucat példányban szaladgál! - Szemeit keresőn futtatta körül. - Izabellát rögtön megmutatom.

A professzor kislányához lépett, egy tizenöt esztendő félének teremtéshez, aki nagy kék szemeivel csodálkozva nézett rá.

- Akarsz az apródom lenni, kis kertészlány? - kérdezte.

- Szívesen, ha engem választasz! - felelt a szőkehajú lányka.

- Apródnak hívlak, ha nő vagyok és komornának, ha mint férfi szereplek,
- oktatta Chevalier de Maupin.

A kicsi bólintott.

- Megállottam a helyem, tanár úr? - kacagott Alraune.

- Summa cum laude! - szólt az irodalomtörténész elismerően. - De jobb ha
meghagyod nekem a kis Trude-mat.

- Most én kérdezek! - szólt ten Brinken kisasszony, a kis gömbölyű
botanikushoz fordulva. - Milyen virágok nyílnak a kertemben, tanár úr?

- Vörös hibiskus, - felelt a botanikus, aki jól ismerte Ceylon flóráját, -
aranylótosz és fehér templomvirág.

- Nem igaz! Nem igaz! - szólt Alraune. - Talán te tudni fogod haarlemi
fegyvertársam? Milyen virágok nyílnak a kertemben?

A művész történet professzora merően nézett rá. Ajkai körül bágyadt
mosoly játszott.

Les fleurs du mal, - mondta. - Eltaláltam?

- El! - szólt Mlle de Maupin. - Igen, eltaláltad. De nem a ti számotokra
nyílnak, tudós uraim, nektek szépen meg kell várnotok, míg elfonnyadnak
és könyvekbe préselik őket vagy képeken száradnak befirnájzolva.

Kivonta díszes kardját, meghajolt, összeütötte magas sarkait és
tisztelgett. Sarkon fordult, táncolt pár lépést von Manteuffel porosz báróval,
majd a királyi fenség élénk hangját hallván, a hercegnő asztalához
szökkent.

- Almaviva grófnő, kívánsz valamit hű kerubinodtól?

- Nagyon elégedetlen vagyok vele, mondta a hercegnő - igazán vesszőt
érdemelne! Egyik Figaróval a másik után csavarog a teremben.

- A Susanne-okat nem szabad kifeledni! - kacagott a hercegi férj. Alraune
ten Brinken elfintorította az ajkát.

- Mit csinálhat egy szegény ifjú, aki nem ismeri a világ gonoszságait? -
szólt nevetve. Az adjutáns válláról, aki mint Frans Hals állt előtte,
leakasztotta a lantot, megpengette és néhány lépést hátrálva, énekelni
kezdett:

Ti, akik ismeritek

A szív érzelmét.

Mondjátok, szerelem-e,

Ami bennem ég?

- Kitől akarsz tanácsot kérni, kerubin? - kérdezte a hercegnő.

- Almagora grófnő ne tudná? A fenség elnevelte magát.

- Apród, te túlságosan vakmerő vagy! - szólt.

- Apród-szokás, - felelt a kerubin. Félrehúzta a csipkét a hercegnő ruhája ujján és kezét csókolt. Kissé magasan és kissé hosszan.

- Hozzam ide Rosalindát? - súgta. A választ kiolvasta a szeméből.

Rosalinda éppen arra táncolt. Pillanat nyugta sem volt egész este. Chevalier de Maupin elvette táncosától s felvezette a lépcsőn a fenségek asztalához.

- Adjatok neki inni, eleped szomjan a drága. - Kivette a poharat a hercegnő kezéből és Gontram Farkas piros ajkaihoz vitte. Majd a herceghez fordult. - Táncolsz velem vad rajnai gróf?

A herceg száraz nevetéssel mutatta óriási barna lovaglósizmáját a borzasztó sarkantyúkkal.

- Azt hiszed, tudok így táncolni?

- Próbáld meg, - nógatta Alraune és karjánál fogva felhúzta ülőhelyéről. - Majd csak menni fog! De ne taposs halálra és ne törj össze, te zord vadász!

A herceg gyanakvó pillantást vetett az illatos csipkeszövetbe öltözött törékeny teremtesre, aztán feltúrta hatalmas szarvasbőrkesztyűjét.

- Gyere hát kis apród!

Alraune csókot dobott a hercegnőnek és végigkeringett a teremben az esetlen herceggel. Az emberek kitértek az útjukból és elég jól ment, oda is, vissza is. A herceg magasba emelte a lányt, megforgatta a levegőben, hogy hangosan felsikoltott, ekkor hosszú sarkantyúi beleakadtak valamibe és - puff - mindketten a parketten heverték. A lány szempillantás alatt talpon volt s kezét a hercegnek nyújtotta.

- Felkelni, gróf úr! Nem kívánhatod, hogy én szedjelek össze.

A herceg emelte a felsőtestét, de mikor a jobb lábát megmozdította, hirtelen "jaj" csúszott ki a száján. Bal kezére támaszkodva próbált aztán felegyenesedni. De nem ment; heves fájdalom sajgatta a lábát.

Ült a terem közepén a nagy, erős ember s nem tudott feltápászkodni. Néhányan hozzámertek s veszkődtek óriási csizmájának lehúzásával, mely egész lábszárát betakarta. De oly gyorsan feldagadt a lába, hogy nem ment; éles késekkel kellett leszabdálni a kemény bőrt. Az ortopéd dr. Helban professzor megvizsgálta és bokatörést állapított meg.

- Mára vége a táncnak! - dörögött a herceg.

Alraune ott állt a szoros gyűrű előtt, mely a herceget körülfogta, mellette a vörös hóhérlegény szorított helyet magának. Alraunenak eszébe jutott egy dalocska, melyet a diákok kurjongattak a utcán éjszakánként.

- Mondd csak, - szólt - hogy is megy az a nóta a kőről, meg a három bordáról?

A hosszú teuton, aki derekasan becsípett, reagált, mint automata, ha beledobják a garast. Magasba lendítette a hóhérbárdot és elbődült:

Megbotlott egy kőben.

Megbotlott egy - trállá-lállá -

Megbotlott egy kőben,

A vére csorgott bőven!

Három bordája eltörött,

Eltört három bordája

Meg a jobbik - trállá-lállá-lállá -

Meg a jobbik lábaszára.

- Fogd be a szájad! - súgta egy diák. - Egészen elment az eszed? Erre elhallgatott.

- Köszönöm a találó dalocskát! - nevetett a jólelkű herceg. - De a három bordát elhagyhattad volna, a lábam is tökéletesen elég!

Székre ültetve kivitték és szánkójába emelték. Vele a hercegnő is elhagyta a termet. Éppen nem volt kedvére ez az incidens.

.oOo.

Alraune Gontram Farkas keresésére indult; még mindig a fenségek üres asztalánál találta.

- Mit művelt a hercegnő? - kérdezte gyorsan. - Mit mondott?

- Nem tudom, - felelt Farkas.

Alraune elvette a legyezőjét s hevesen a karjára csapott vele.

- Nagyon is jól tudod, - állhatatoskodott. - Tudnod kell és meg fogod mondani! Farkas a fejét rázta.

- Igazán nem tudom. Itatott, félresimította a hajam a homlokomról. Azt hiszem, a kezem is megszorította. De nem vagyok benne bizonyos, aminthogy azt se tudom, miket mondott. Párszor "igen"-t mondtam, de nem is hallgattam a szavára. Egészen másra gondoltam.

- Szörnyen ostoba vagy, kicsi Farkas, szólt a kisasszony szemrehányón. - Megint ábrándoztál, mi?... Ugyan mire gondoltál?

- Rád.

A lány bosszúsan dobbantott a lábával.

- Rám! Mindig rám!... Szeretném tudni, mért gondolsz mindig csak rám? Farkas könnyörögve nézett a lányra nagy, mély szemeivel.

- Nem tehetek róla - súgta.

Felharsant a zene, megszakította a csendet, melyet a felségek távozása idézett elő. A "Dél rózsái"-t játszották lágyan, csábosan. A lány megfogta a fiú kezét és magával húzta:

- Gyere, Farkas - táncoljunk!

Hozzáfogtak. Keringtek, ők egyedül a hatalmas teremben. Az őszszakállú mütörténész látva őket, felkapaszkodott a székére és lekiáltott:

- Silentium! Külön szám. Chevalier de Maupin és Rosalinda keringője.

Sok száz szem nyugodott a csinos páron. Alraune tisztán látta a bámulatot és minden lépést abban a tudatban tett, hogy megcsodálják. Gontram Farkas viszont semmit sem vett észre, csak érezte, hogy viszi a melódia. Félig lesütött nagy fekete szempillái beárnyékolják mélységes szemeit.

Chevalier de Maupin vezette. Biztosan, tudatosan, mint egy karcsú apród, aki gyermekkor óta megszokta a síkos parkettot. Fejét könnyedén

előrehajtván, balkezeivel Rosalinda két ujját tartotta s egyben kardja aranyos markolatát, melyet lenyomott, úgy, hogy a vége felemelte a csipkét. Rizsporos fürtjei, mint ezüst kígyók hullámszórtak, mosoly hasította szét ajkait és kivillantak fehér fogai.

Rosalinda engedelmeskedett a gyengéd nyomásnak. Aranyvörös uszálya siklott a padlón, alakja mint kecses virág nőtt ki belőle. Feje mélyen a nyakára hajlott, lenyomták a nagy kalap fehér strucc tollai. Elvonatkozva a világtól, messzire rugódva mindentől, ami körülvette, lebegett a rózsafüzérek alatt.

Újra és újra körültáncolták a termet.

A vendégek a falhoz szorultak, a hátulsók asztalokra és székekre álltak és visszafojtott lélekzettel nézték.

- Fogadja excellenciád szerencsekívánataimat - mormogott Wolkonski hercegnő.

- Köszönöm fenség - felelt a titkos tanácsos. - Láthatja, hogy fáradozásaink nem voltak egészen haszontalanok -

Váltották. A chevalier keresztülvezette a termen hölgyét. Rosalinda tágranyílt szemekkel, némán, csodálkozva bámult a tömegre.

- Shakespeare térdre borulna, e Rosalindát látva - magyarázta az irodalomprofesszor.

A szomszéd asztalnál a kis Manasse széke tetejéről lecsaholt Gontram igazságügyi tanácsosra:

- Álljon maga is fel, kolléga úr! Nézze csak! A fiú tekintete éppen olyan, mint boldogult feleségéé - épp olyan!

Az öreg igazságügyi tanácsos nyugodtan ült tovább s egy új palack ürzigi szüretelésű bort kóstolgatott.

- Nem emlékszem már világosan a feleségem tekintetére - mondta közömbösen. Ó, emlékezett jól, de mi köze más embernek az ő érzéseéhez?

Ők ketten fel-alá táncoltak a teremben. Rosalinda fehér vállai sebesebben hullámszórtak, arca vörösebbre gyulladt. De épp oly csinosan, biztosan és gyakorlottan mosolygott a rizspor alatt Chevalier de Maupin.

Olga grófnő kihúzta hajából a piros szekfűket és feléjük dobta. Chevalier de Maupin egyik szálát elkapta a levegőben, ajkához szorította és

megköszönte. Erre mások is színes virágok után nyúltak, kivették az asztalon álló vázákból, leszakították ruhájukról, kibontották a hajukból. És virágosőben keringtek, szinte repülve a "Dél rózsái" dallamára.

A zenekar újra, meg újra rázendített. A zenészek, akik eltompultak, agyonfáradtak az egész idényben minden éjszaka való játéktól, feléledve hajoltak ki a galéria könyöklőjén s lenéztek. A karmester pálcája gyorsabban lendült, forróbban pezsegtek a hegedűvonók.

És mély csendben, fáradhatatlanul siklott a színek és hangok rózsatengerében a pár: Rosalinda és Chevalier de Maupin.

A karmester lekopogta a zenekart, erre kitört a lárma. Von Platen báró, a huszonnyolcasok őrnagya stentori hangon kiáltotta a karzatról:

- Éljen a pár! Éljen ten Brinken kisasszony! Éljen Rosalinda!

Összecsengtek a poharak, az emberek kiáltoztak, ujjongtak. A parkettra tódultak, körülfogták, s csaknem agyonnyomták őket.

Két diák a Renaniából hatalmas kosarat vonszolt, teli rózsával. Egy virágáros asszonytól szereztek valahol. Néhány huszártiszt pezsgőt hozott. Alraune csak kóstolgatta, de a felhevült, szomjas Gontram Farkas mohón szürcsölte a hűvös italt, egy pohárral a másik után. Alraune elhúzta onnan és utat tört a tömegben keresztül.

A terem közepén ülő hóhérlegény előre nyújtotta a nyakát: s bárdját mindkét kezével Alraune elé tartotta.

- Nekem nincs virágom! - kiáltott - Magam vagyok a vörös rózsá! - Vágj le magadnak!

Alraune faképnél hagyta. Tovább vezette hölgyét a karzat alatt levő asztalok között, a téli kertbe. Körülnézett: itt is épp oly sokan voltak, mindenki integetett, kiáltozott feléjük. Ekkor a nehéz függöny mögött meglátta a balkonra vezető kis ajtót.

- Ó be jó! - kiáltott. - Gyere Farkas! - A függönyt félrevonta, megforgatta a kulcsot, megnyomta a kilincset, amikor öt esetben ujj nehezedett a karjára.

- Mit akar? - szólt egy durva hang.

Megfordult: Manasse ügyvéd volt, fekete dominóban.

- Mit akar ott künn? - ismételte.

A lány lerázta csúf kezeit.

- Mi köze hozzá? - felelt. - Friss levegőt akarunk szívni. Manasse buzgón bólogatott.

- Gondoltam - azért is követtem. De nem fogja megtenni. Nem fogja megtenni! Ten Brinken kisasszony felegyenesedett és dőlyfösen nézett rá.

- Miért ne tenném? - talán maga akar bennünket megakadályozni? Az ügyvéd önkéntelenül is meghunyászkodott a tekintetétől.

- Igen, én akarom megakadályozni - éppen én! Nem tudja ésszel felérni, miféle örültséget követ el? Mindketten hevültek, szinte fürödnek az izzadságban és az erkélyre akar menni tizenkét fok mínusznál!?

- Pedig kimegyünk! - makacskodott Alraune.

- No csak menjen, - csaholt Manasse. - Hogy *maga* mit tesz kisasszony, egészen közömbös nekem. - Csak a fiút, Gontram Farkast akarom visszatartani - egyedül őt.

Alraune végignézte tetőtől-talpig. Kihúzta a kulcsot a zárból és szélesre tárta az ajtót.

- Így ni! - kilépett az erkélyre és intett Rosalindának. - Kijössz velem a téli éjszakába? Vagy benn maradsz a teremben?

Gontram Farkas félrelökte az ügyvédet és gyorsan kilépett az ajtón. A kis Manasse utánakapott, karjába csimpaszkodott, de Farkas anélkül, hogy szólt volna, megint visszalökte, úgy, hogy a függönynek esett gyámoltalanul.

- Ne menj, Farkas! - kiáltott Manasse. - Ne menj! - Csaknem siránkozott, rekedt hangja megcsuklott.

Alraune harsányan felkacagott:

- Agyó, hű Eckart! - Maradj szépen künn és vigyázz a Hörselbergre!

Orra előtt becsapta az ajtót, beillesztette a kulcsot a zárba, kétszer megforgatta.

A kis ügyvéd megpróbált kinézni a fagyos ablakon. Rángatta a kilincset, mindkét lábával dühösen kapálta a padlót. Aztán lassan megnyugodott. Elvonult a függöny mögül s visszalépett a terembe.

- Ez a végzet! - mormogott. Csikorgatta rendetlenül nőtt fogait, visszament a kegyelmes úr asztalához és székébe rogyott.

- Mi baj, Manasse úr? - kérdezte Gontram Frida. Olyan az arca, mint a hét szúk esztendő!

Semmi! Éppen semmi! - csaholt az ügyvéd. - A fivére számár. - Egyébként ne igyon meg mindent egyedül, kolléga úr! Adjon nekem is valamit!

Az igazságügyi tanácsos teletöltötte a poharát. Gontram Frida pedig meggyőződéssel mondta:

- Elhiszem, hogy számár.

.oOo.

Rosalinda és Chevalier de Maupin a hóban álltak az erkély karfájához támaszkodva. A telihold megsütötte a széles utcát, szelíd fényét rádobta a barokk-stílusú egyetemre, az érsek régi palotájára. Játszott a terjedelmes fehér felületekkel, fantasztikus árnyékokat vetett a gyalogjáróra.

Gontram Farkas habzsolta a jeges levegőt.

- Milyen szép - susogta s kezével a fehér utcára mutatott, melynek mély csendjét a legcsekélyebb nesz sem zavarta. Ten Brinken Alraune felnézett rá, látta holdfényben csillogó fehér vállait, nagy szeméit, melyek sötéten ragyogtak, mint két fekete opál és így szólt hozzá:

- Te vagy a szép, szebb vagy a holdas éjszakánál is.

A fiú kezei leváltak a vas könyöklőről, a lány után nyúlt és átfogta.

- Alraune, - mondta - Alraune -

Rövid pillanatig eltúrta a lány. Aztán kiszabadítva magát, a kezére legyintett.

- Nem! Nem! - kacagott. - Rosalinda a neved, én vagyok a fiú, én udvarolok neked.

Szétnézett, széket kapott ki a sarokból, előre vonszolta és kardjával letakarította róla a havat. - Tessék, foglalj helyet, szép kisasszonyom - sajnos, kissé magas vagy hozzám! - így már jól van - kiegyenlítődik a különbség!

Szertartásosan meghajolt és térdre ereszkedett.

- Rosalinda, - csicssergett - Rosalinda! - Megengeded, hogy csókot raboljon tőled egy kóbor lovag -

- Alraune! - kezdte a fiú. De a lány felugrott s kezeivel lezárta ajkait.

- Úgy- kell szólítanod: "uram!" Tehát: - Megengeded, hogy csókot raboljak tőled, Rosalinda?

- Igen, uram! - dadogott Farkas. A lány háta mögé lépve, két keze közé vette a fejét. És csókolgatta, lassan, sorjában.

- Először a füledet, - kacagott - a jobb füled, most meg a balt! És az arcod - és az ostoba orrod, melyet annyiszor megcsókoltam már. És végül - vigyázz Rosalinda -szép szájadat!

Lehajolt, fürtös fejét a fiú vállán át, a kalapja alá szorította. De visszakapta.

- Ne kapkodj, szép kislány, hagyd a kezeidet! Nyugodjanak az öledben szépen, erkölcsösen.

A fiú térdére ejtette remegő kezét és lezárta a szemét. Alraune csókolta, csókolta hosszan, forrón. Végül kis fogai is megkeresték az ajkát, belekaptak, hogy súlyos vörös vércseppek hullottak a hóba.

Aztán elszakadt tőle, megállt előtte s a holdba bámult tág szemekkel. Hirtelen megborzongott, reszketés futott végig nyúlánk tagjain.

- Fázom - súgta. Felkapta egyik lábát, aztán a másikat. A csipkecipőm tele ostoba hóval!

Egyik cipőjét lehúzta és kiverte belőle a havat.

- Vedd fel az enyémet - mondta Farkas. - Az enyim nagyobb és melegebb.

És már le is vette. A lány belelépett.

- No most jobb?

- Igen, most már megint jó! Kapsz érte még egy csókot, Rosalinda. Ismét megcsókolta - és ismét megharapta.

Aztán mindketten nevettek, amint a hold világa ráesett a fehér alapon pirosuló vörös foltokra.

- Szeretsz, Gontram Farkas? - kérdezte Alraune.

- Másra se gondolok, mint reád! - mondta a fiú.

A lány habozott egy pillanatig, aztán tovább faggatta:

- Ha kívánnám - leugranál a balkonról?

- Igen!

- A tetőről is? A fiú bólintott.

- A székesegyház tornyáról is? A fiú megint bólintott.

- Mindent megtennél értem, kicsi Farkas?

- Igen, Alraune, ha szeretsz.

A lány felhúzta az ajkait s könnyedén ringatta a csípőit.

- Nem tudom, szeretlek-e, - mondta lassan. - Akkor is megtennél mindent, ha nem szeretnélek?

A fiú gyönyörű szemei, melyeket anyjától örökölt, intenzívebben és mélyebben ragyogtak, mint valaha. És a hold az égen irigykedett ezekre az emberszemekre, tovasuhant s a székesegyház tornya mögé bújt.

- Igen, igen - akkor is!

Alraune a fiú ölébe ült s átölelte a nyakát.

- Ezért Rosalinda - ezért harmadszor is megcsókollak!

És megcsókolta, még hosszasabban és forróbban. És megharapta - még vadabban és mélyebben. De nem láthatták már a nehéz cseppeket a fehér havon, mert az irigy hold eldugta ezüsthálóját.

- Gyere, - súgta Alraune, - gyere, menjünk.

Visszacserélték cipőiket, leverték ruhájukról a havat. Felzárták az ajtót, beléptek s a függöny mögül visszabújtak a terem forró és fullasztó levegőjébe. Kirívóan szikráztak rájuk az ívlámpák.

Gontram Farkas támolygott, mikor a függönnyt eleresztette s mindkét kezével a melléhez kapott.

A lány észrevette.

- Mi baj, Farkas?

- Hagyd csak! - mondta a fiú. - Semmi - valami szúrás! - De már ismét jól vagyok. Kéz a kézben lépkedtek végig a termen.

.oOo.

Gontram Farkas másnap nem ment irodába.

Vad lázban feküdt, nem kelt fel az ágyból; kilenc napig feküdt így. Néha félrebeszél, Alraune nevét kiáltozta - de egész idő alatt nem tért öntudatra. Aztán meghalt. Tüdőgyulladásban. Künn, az új temetőben földelték el.

Ten Brinken kisasszony nagy sötét rózsát küldött a sírjára.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Mely visszadja, hogyan ölte meg alraune a titkos tanácsost

Ez év szökőnapjának éjszakáján szélvész dúlt a Rajnán. Délről jött, belekapaszkodott a lefelé úszó jégtáblákba, egymásra torlasztotta, és ropogva a régi vámnak dobta őket. Leszaggatta a jezsuiták templomának fedelét, az udvari parkban ősrégi hársakat csavart ki, elszabadította az uszoda erős pontonjait és pozdorjává zúzta a kőhíd hatalmas pilléreit.

Lendenichben is dühöngött az orkán. Ledöntötte a községháza három kéményét, és szétrombolta a Kakas-fogadó régi pajtáját. De a legnagyobb gonoszságot a ten Brinken házban művelte: kioltotta Nepomuki Szent János tiszteletére gyújtott örökmécseket.

Évszázadokon által, mióta az urasági lak áll, még sose történt hasonló eset. Igaz, hogy a mécseket a falu jámborai már másnap reggel megtöltötték és meggyújtották, de nagy szerencsétlenségről és a Brinkenek biztos végéről rebesgettek. Mert, mint éjszaka megmutatta, a szent levette a kezét a lutheránus házról. Nincs vihar a világon, amely elolthatta volna - ha ő nem engedi.

- Jel ez, - mondták. - Nem is a vihar tette, - susogták egyesek, - éjfélkor kiment a kisasszony - ő oltotta el a lámpáscskákat.

De, úgy látszik, az emberek tévedtek jóslataikkal. Az urasági lakban, a böjt ellenére is, nagy ünnepek folytak. Az ablakok fényesen ki voltak világítva, egyik este a másik után, zene szűrődött ki, harsány kacagás és énekszó.

A kisasszony akarta így. - Kell a szórakozás - mondta - az elszenvedett veszteség után. - És a titkos tanácsos úgy tett, amint kívánta.

Nyomában settenkedett, amerre csak ment, mintha átvette volna a kis Farkas szerepét. Sóváran sandított rá, ha a szobába lépett, sóvár tekintettel követte. mikor távozott. Alraune észrevéve, mily forrón bizserog a vér vén ereiben, harsányan felkacagott és hátravetette a fejét.

Egyre makrancosabb szeszélyeket vett fel, egyre túlzottabb kívánságai voltak.

Az öreg engedett, de alkudozott, mindig követelt valami ellenértéket. Csiklandozza meg kopaszát, vagy zongorázzon a karján fűrge ujjaiival. Üljön az ölébe, sőt csókolja is meg. És újra meg újra meghagyta, hogy fiúruhában járjon.

Alraune lovaglóruhába öltözött, aztán a boldogasszony napi bál csipkeruhájába. Majd halásziúnak, nyitott blúzzal, meztelen lábszárakkal, liftboynak, feszes vörös uniformisban, kiugró csípőkkel Wallenstein vadásznak, Orlowski hercegnek, vagy Nerissa, törvényszéki írnoknak. És pikkolónak, fekete frakkban, rokokó apródnak, vagy Euphorion-nak, trikóban és kék tunikában.

Ilyenkor a titkos tanácsos a pamlagon ülve, fel-le sétáltatta maga előtt. Izzadt kezeivel simogatta a nadrágját, lábai ide-oda csúszkáltak a szőnyegen. És lélekzetét visszafojtva kereste, miképen kezdhetné.

Ilyenkor megállt a lány és kihívóan nézett rá. Meglapult a tekintete alatt, nem talált szavakat, hiába kereste a köpönyeget, mellyel undok vágyait betakarhatná.

A lány gúnyos mosollyal ment ki. Amint az ajtó becsapódott s hallotta a lépcsőn harsány kacagását - megjöttek a gondolatai. Most könnyen ment volna, most jól tudta, mit kellene mondania, miképpen lehetne a dolgot elkezdni. Gyakran utána kiáltott s olykor vissza is jött a lány.

- No? - kérdezte.

De nem ment, megint csak nem ment.

- Ó, semmi! - mormogott.

.oOo.

A biztonsága hiányzott. Ez volt a baj. És hogy megbizonyosodjon, ura-e még régi művészetének, más áldozatot keresett.

A bádogos tizenhárom esztendő kis lányának személyében, aki valami foltozott üstöt hozott haza, meg is találta.

- Gyere Marika! - mondta. - Adok valamit. És behúzta a könyvtárszobába.

.oOo.

Halkan, mint beteg vad osont ki a kicsi, félóra múlva. Szorosan a falhoz lapulva haladt, tágrameresztett, üveges szemekkel.

A titkos tanácsos pedig diadalmasan, széles mosollyal tartott az udvaron át az urasági épület felé.

Most már nagyobb biztonsággal mert volna fellépni, de Alraune kitért előle. Ha nyugodtnak látszott, előbújtt, de visszahúzódott, mihelyt szemei zavarosan lobogtak.

- Játszik, velem is játszik! - mondta a professzor fogcsikorgatva.

Egyszer aztán, mikor Alraune felkelt az asztaltól, megragadta a kezét. Pontosan, szóról szóra tudta, mit akar mondani, de abban a szempillantásban elfeledte. Bosszankodott s a lány dölyfös pillantása is dühösítette. Gyorsan, szilajon nekiugrott, hátracsavarta a karját s a kiabáló lányt a díványra dobta.

A lány leroskadt, de ismét talpra szökkent, mielőtt az öreg közeledhetett volna hozzá. Kacagott, élesen, hosszan, hogy a füle is fájtt belé. És kiment, anélkül, hogy szólt volna.

Alraune lakosztályában maradt, nem jött a teához s a vacsorához sem. Napokon át nem mutatkozott.

A professzor rimánkodott az ajtaja előtt. Hízelt neki, kérte, könyörgött. De a lány nem jött ki. Leveleket küldött be hozzá, esedezett és ígért mindig többet és többet. De a lány nem felelt.

Végre, miután órákig nyöszörgött az ajtaja előtt, beengedte.

- Hallgass! - mondta, - Bánt a beszéded. Mit akarsz?

Bocsánatot kért. Roham lepte meg, nem tudott uralkodni az érzésein, mondta.

- Hazudsz! - szólt Alraune nyugodtan. Erre lehullatta az álarcot. Elmondotta, hogyan vágyódik utána, hogy nem tud lélegzeni nélküle. Elmondta, hogy szereti.

Alraune kinevette. De mégis tárgyalásokba bocsájtkozott, feltételeket szabott.

A professzor még mindig alkudott, próbált itt-ott némi előnyt kicsikarni. Hetenként egyszer öltözzön fiúnak - csak egyszer hetenként.

- Nem! - kiáltott Alraune. - Ha úgy tetszik naponta, ha nem akarom, soha.

A professzor ezzel is megelégedett. S e naptól akarat nélküli rabszolgája volt a kisasszonynak. Hú kutyája, ott szűkölt körülötte s a morzsákat ette, melyeket ha jól esett a lánynak, szemérmetlen ujjával lesepert az asztról, úgy szaladgált a saját házában, mint egy kegyelemből tartott öreg koszos állat, aki csak azért él, mert röstellik a fáradságot, hogy agyonverjék.

És osztogatta a parancsait: gondoskodj virágról. Végy motorcsónakot. Ma ezeket az urakat hívd meg, holnap amazokat. Hozd le a zsebkendőmet. A professzor engedelmeskedett. S úgy érezte, gazdagon meg van jutalmazva, ha hirtelen, mint etoni iskolásfiú jelent meg, magastetejű kalappal, nagy kerek gallérral, ha feléje nyújtotta a lábát és szabad volt megkötnie pici cipője selyemszalagját.

Néha, ha egyedül volt, feleszmélt. Fölvetette ocsmány fejét, ide-oda lógatta, feszegette, mi is történt voltaképpen. Nem szokott-e hozzá, egy emberöltőn át, hogy uralkodjék? Nem az ő akarata volt szent, a ten Brinkenek székhelyén?

Olyan érzése volt, mintha daganat képződött volna az agyában, mely kövérre puffadva elnyomta a gondolatait. Valami mérges rovar mászott be a fülén, vagy az orrán keresztül és megszúrta. Most itt surrog körülötte, közel az arcához, gúnyosan zümmög a szemei előtt. - Mért nem tapodja agyon ezt a férget? - Felegyenesedett félig, egy elhatározással küszködve:

- Végzek vele! - mormogta.

Amikor meglátta a lányt, elfeledte mindezt. Kitágult a szeme, megélesedett a hallása, selymeinek leghalkabb suhogását is megneszelte. Szimatolt a levegőben, sóváran szítta magában húsának illatát, vén ujjai beleremegtek, nyalogatta az ajkára csurgó nyálat. Minden érzékével utána settenkedett, mohón, buján, mérgesen, undok vágyakkal teli. Ilyen erős kötélén tartotta a lány.

Gontram Sebestyén úr kilátogatván Lendenichbe, a titkos tanácsost a könyvtárban találta.

- Vigyázzon! - mondta, - sok dolgunk lesz, míg ismét rendbe hozhatunk mindent. Kicsit többet kéne törődni a dolgokkal, kegyelmes uram.

- Nincs időm - felelt a titkos tanácsos.

- Az nem tartozik rám! - szólt Gontram úr nyugodtan. - Kell, hogy időt szakítson. Az utolsó hetekben semmivel sem törődik már, hogy mindent menni a maga útján. Vigyázzon, kegyelmes uram, nyakába kerülhet a dolog!

- Oh, - gúnyolódott a titkos tanácsos, - mi történt hát?

- Hiszen megírtam - felelt az igazságügyi tanácsos, de úgy látszik, el sem olvassa már a leveleimet. A wiesbadeni muzeum volt igazgatója röpiratot írt, - ezt tudja, ugye - melyben a legkülönbözőbb dolgokkal vádolja önt, törvény elé idézték érte. Szakértők kihallgatását indítványozta, ez a bizottság megvizsgálta az ön darabjait és kijelentette, hogy nagyrészt hamisítványok. Az összes lapok evvel vannak tele, a vádlottat bizonyosan felmentik.

- Ne törődjön velem!

- Ahogy gondolja, kegyelmes uram; - folytatta Gontram. - De ő új feljelentést tett az ügyészségnél és a hatóság kénytelen lesz foglalkozni a váddal. Egyébként ez távolról sem minden. A Gerstenbergi Kohóművek csődügyében, a csődtömeggondnok néhány okmány alapján feljelentést tett ön ellen mérlegmeghamisításért és csalárd bukásért, hasonló feljelentés érkezett mint tudja, a Karpeni téglagyár dolgából kifolyólag. Végül Kramer ügyvéd, aki Hamecher bádogost képviseli keresztülvitte, hogy az ügyészség elrendelte kislányának orvos által való megvizsgálását.

- A gyerek hazudik - kiáltotta professzor - hisztérikus kölyök.

- Annál jobb - intett az igazságügyi tanácsos - legalább kiderül az ön ártatlansága. Itt van továbbá Matthiesen kereskedő panasza kártérítésért és tizenötezer márka visszafizetéséért, közli benne, hogy egyidejűleg csalásért is feljelentette önt. Egy másik periratban a Plutus G. m. b. H. ügyében az ellenfél ügyvédje okirathamisítással vádolja Önt s egyúttal kijelenti, hogy megteszi a büntetőjogi eljárás megindítására szükséges lépéseket. - Láthatja, kegyelmes uram, mihelyt egy ideig nem jön be az irodába, az esetek megszorodnak. Alig múlik el nap anélkül, hogy valami új ne akadna.

- Végzett? - ripakodott rá a titkos tanácsos.

- Nem - szólt Gontram úr közömbösen - éppen nem. Pár szál volt csak a díszes csokorból, mely a városban vár önre. Tanácslom kegyelmes uram, menjen he sürgősen - ne vegye oly könnyen a dolgot.

- Mondtam már, hogy nincs időm. Igazán békét hagyhatna a haszontalanságaival. Az igazságügyi tanácsos felkelt, aktáit a börtáskába rakta és gondosan bezárta.

- Ahogy parancsolja - mondta. - Igaz, hallotta? Az a hír járja, hogy a Mühlheimi Hitelbank a napokban beszünteti a fizetéseit?

- Ostoba beszéd - felelte a professzor. - Különben kevés pénzem fekszik benne.

- Kevés? - kérdezte Gontram úr némi csodálkozással. - Hiszen csak félesztendeje szanálta az intézetet több mint tizenegy millióval, hogy mennél szabadabb keze legyen a kálium-üzlet ellenőrzésében. Magam adtam el erre a célra Wolkonski hercegnő bányakötvényeit.

Ten Brinken őexcellenciája bólintott:

- A hercegnő - no igen. - De hát hercegnő vagyok én? Az igazságügyi tanácsos aggodalmasan csóválta a fejét.

- El fogja veszíteni a pénzét - mormogott.

- Mit bánom én! - szólt a titkos tanácsos. - Mindamellet megnézzük, lehet-e még segíteni a dolgon.

Felkelt és dobolt a kezével az íróasztalon.

- Igaza van, igazságügyi tanácsos úr, kicsit többet kéne törődnöm az ügyekkel. Kérem, holnap hat óra tájban várjon rám az irodában. - köszönöm.

Kezet fogott s az ajtóig kísérte.

De a jelzett délutánon nem ment be a városba. Két hadnagy jött teára, ott settenkedett a szobában, bement valamiért, nem mert távozni a házból. Féltékeny volt mindenkire, aki Alrauneval beszélt, a székre, melyen ült, a szőnyegre, melyet taposott.

És másnap se ment és harmadnap se. Az igazságügyi tanácsos egyik küldöncöt a másik után menesztette. Felelet nélkül bocsájtotta vissza őket; a telefont is leszereltette, hogy fel se hívhassák.

Erre az igazságügyi tanácsos a kisasszonyhoz fordult, elmondta, hogy a titkos tanácsosnak igen sürgős dolga lenne az irodában. Alraune az autóért csegetett, komornáját a könyvtárszobába küldte és azt izente a titkos tanácsosnak, készülődjön, mert bemennek a városba.

A kegyelmes úr reszketett az örömtől hetek óta először történik, hogy együtt mennek valahová. Magára adatta a bundáját, kiment az udvarra s kinyitotta Alraune előtt a kocsiajtót.

A lány nem szólt, de őt az is boldogította, ha mellette ülhet. Alraune az irodába hajtatott s megparancsolta, hogy szálljon ki.

- Te hova mégy? - kérdezte a titkos tanácsos.
- Bevásárolnivalóim vannak.
- Eljössz értem? - szólt kérően.
- Nem tudom. Talán - mosolygott Alraune.

A titkos tanácsos már a "talán"-ért is hálás volt. Felment a lépcsőn s balra nyitott, az igazságügyi tanácsos szobájába.

- Itt vagyok -. mondta.

Az igazságügyi tanácsos egész halom aktát tolt elébe.

- Itt a cókmók, - intett csinos gyűjtemény. Közte néhány régi dolog is, amelyeket rég elintézettnek tartottunk s most újra tárgyalásra kerültek. És három új -tegnapelőtről.

- Kicsit sok - fohászzkodott a titkos tanácsos. - Lesz szíves jelentést tenni, igazságügyi tanácsos úr?

Gontram a fejét rázta:

- Várjon, míg Manasse jön, ő tájékozottabb, mint én. Mindjárt jönnie kell, hivattam. Épp a vizsgálóbírónál van a Hamecher-ügyben.

- Hamecher? - kérdezte a professzor. - Ki az?

- A bádogos - emlékeztette az igazságügyi tanácsos. - Az orvosi véleményezés nagyon terhelő. Az ügyészség elrendelte az előzetes vizsgálatot. Itt az idézés. Azt hiszem egyelőre ez az ügy a legfontosabb.

A titkos tanácsos felvette az aktákat s átlapozta egyik füzetet a másik után. Nyugtalan volt, idegesen figyelt minden esengetésre, minden lépésre, mely a folyosón hangzott.

- Nem sok időm van - mondta.

Az igazságügyi tanácsos vállat vont, s kényelmesen új szivarra gyújtott. Vártak, de az ügyvéd nem jelentkezett. Gontram telefonált az irodába, majd a törvénytársakra, de sehol sem tudta elcsípni.

A professzor félretolta az aktákat.

- Ma nem olvashatom végig. Különbözik sem érdekelnek valami nagyon.

- Talán nem jól érzi magát, kegyelmes uram? - kérdezte az igazságügyi tanácsos. Bort és seltersvizet hozatott.

Ekkor megérkezett a kisasszony. A titkos tanácsos hallotta, ahogy az autó robogva közeledett és megállt, azonnal felugrott s a bundája után kapott. Elébe ment a folyosóra.

- Készen vagy? - kérdezte Alraune.

- Persze - felelte, - teljesen.

De az igazságügyi tanácsos közbelépett.

- Nem igaz, kisasszony. Még bele sem fogtunk. Manasse ügyvédet várjuk. Az öreg tűzbe jött:

Ostobaság! Megyek veled, fiam. Lényegtelen az egész. Alraune az igazságügyi tanácsosra nézett.

- Nézetem szerint nagyon is fontos a papára - szólt ez.

- Nem, nem! - makacskodott a titkos tanácsos.

- Maradsz - döntött Alraune. - Agyó Gontram úr - szólt, megfordult és leszaladt a lépcsőn.

A titkos tanácsos visszament a szobába, az ablakhoz lépett, látta, amint beszáll az autóba és elrobog. Állt ott és lenézett az utcára, az alkonyatba. Gontram úr felgyújtotta a gázlángokat, nyugodtan ült a székében, szivarozva, iddogálva.

Vártak. Bezárták az irodát, az alkalmazottak egymásután távoztak, kinyitották ernyőiket s tocsogtak az utca ragadós sarában. Ők ketten szót sem szóltak.

Végre megjött az ügyvéd. Felcsaptatott a lépcsőn, feltépte az ajtót.

- Jóestét - mormogott, ernyőjét a sarokba állította, sárcipőjét lehúzta, vizes köpönyegét a pamlagra dobta.

- Legfőbb ideje, kolléga úr, - szólt az igazságügyi tanácsos.

- Legfőbb ideje, igen, legfőbb ideje! - vágott vissza az ügyvéd.

A titkos tanácsoshoz ment szétvetett lábakkal odaállt elébe és az arcába kiáltotta:

- Az elfogatási parancs ki van adva.

- Eh, mit! - sziszegett a titkos tanácsos.

- Eh, mit?! - gúnyolódott az ügyvéd. - Láttam! A saját szememmel láttam! - A Hamecher ügyből kifolyólag! Legkésőbb holnap reggel végrehajtják.

- Óvadékot kell letennünk, - jegyezte meg az igazságügyi tanácsos jámboran.

- Azt hiszi, nem gondoltam rá? - hadonászott a kis Manasse. - Azonnal felkínáltam óvadékot - rögtön félmilliót. - Elutasították! - Megváltozott a törvényszéken a hangulat, kegyelmes uram; mindig gondoltam, hogy így lesz. A tanácsos egész hűvösen jelentette ki: Adja be, kérem, írásban az ajánlatát, ügyvéd úr! De félek, kevés szerencséje lesz vele. A bizonyítékok egyenesen lesújtók, ami parancsolóan írja elő a legmesszebbmenő óvatosságot! Ezek a tulajdon szavai! Nem nagyon épületesek, mi?

Színig töltötte a poharát. Lassú kortyokban kiürítette.

- Többet mondok, kegyelmes uram! Találkoztam a törvényszéken Meier II. ügyvéddel, aki ellenfelünk a Gerstenberg-ügyben; Huckingen községet is ő képviseli, akik tegnap emeltek panaszt. Kértem, várjon meg - hosszabb beszédem lesz vele; ez az oka, amiért ily későn jöttem, kolléga úr, - bszintén ezólott, mi hála isten lojálisak vagyunk a törvényszéken! Megtudtam tőle, hogy az ellenséges ügyvédek szövetkeztek; már tegnapelőtt este nagy tanácskozást tartottak. Néhány sajtóember is jelen volt köztük az a megrögzött dr. Landmann, a Generalanzeiger-től. Excellenciád tudja, hogy *ebben* a lapban egy pfennig pénze sincsen! -Mondhatom önnek, jól kiosztották a szerepeket - ezúttal nem fog egykönnyen kikerülni a csapdából!

A titkos tanácsos Gontramhoz fordult:

- Mi a véleménye, igazságügyi tanácsos úr?

- Ki kell várni a dolgot, majd csak akad kibúvó.

- És én azt mondom: nincs kibúvó! - kiáltott Manasse. - A hurok kész, huzódik össze - akkor aztán táncolhat excellenciád a levegőben, ha csak előbb gyorsan meg nem ugrik az akasztófa elől!

- Mit tanácsol tehát? - kérdezte a professzor.

- Ugyanazt, amit a szegény Mohnen doktornak tanácsoltam, akinek veszte az ön lelkiismeretét terheli, kegyelmes uram! Aljasság volt öntől - de mit használ, ha most igazságokat mondok?! Azt tanácsolom azonnal szedjen össze annyi pénzt, amennyit csak tud, - különben ezt ön nélkül is megtehetjük - csomagolja össze a holmijait és illanjon el - még ma! - Ezt tanácsolom.

- Körözőlevelet fognak kibocsájtani, - vélekedett az igazságügyi tanácsos.

- Persze, - szólt Manasse, - de minden különösebb nyomaték nélkül. Beszéltem erről Meier kollégával, ő osztja a nézetemet. Ellenfelünknek éppen nem áll érdekében, hogy botránypört kezdjen s a hatóságok is örülni fognak, ha elkerülhetik. Csak ártalmatlanná akarják tenni excellenciádat, véget akarnak vetni az üzelveinek - és ehhez, higgye meg, megvannak az eszközeik. De ha eltűnik, csendesen éldegél valahol külföldön, mi itt szép nyugodtan lebonyolíthatunk mindent; természetesen jó csomó pénzbe fog kerülni, de mit tesz az? Tekintettel lesznek önre, még most is, már a legsajátabb érdekükben is, nehogy odavessék e pompás falatot a radikális és szocialista sajtónak.

Elhallgatott és válaszra várt. Ten Brinken őexcellenciája fel-alá járkált a szobában, lassú, nehéz, csoszogó léptekkel.

- Mit gondol, meddig kell távol maradnom? - kérdezte végül. A kis ügyvéd feléje fordult.

- Meddig? - csaholt. - Micsoda kérdés? Pont addig, amíg él! Örüljön, hogy legalább ez a lehetősége megmarad: feltétlenül kellemesebb, ha az ember a Riviérán valami szép villában költheti el a millióit, mintha fogházban fejezi be az életét! Pedig ez lenne a vége, jótállok érte!... Különben maga a hatóság hagyta nyitva ezt az ajtót, a vizsgálóbíró éppen úgy aláírhatta volna már ma reggel az elfogatási parancsot; most már

teljesítve is lenne. Átkozottul tisztességesek ezek az emberek, de felette rossz néven vennék, ha nem használná fel az ajtót. Ha kénytelenek lesznek hozzányúlni a dologhoz, ugyancsak megmarkolják; és akkor excellenciád ma éjszaka alszik utoljára, mint szabad ember.

- Utazzon el! - mondta az igazságügyi tanácsos. - Ezek után, azt hiszem, igazán ez a legjobb.

- Ó, igen, - csaholt Manasse. - A legjobb. A legeslegjobb. Sőt az egyedüli jó! Utazzon. Tűnjön el. Távozzon - a sohai viszontlátásra. És vigye magával a kisasszony lányát is. Lendenich hálás lesz érte, úgyszintén városunk is.

A titkos tanácsos fülét hegyezte. Az este először tért némi élet a vonásaiba, lehullott a merev, apatikus maszk, melyen, mint múltékony fény lobogott az ideges nyugtalanság.

- Alraune - suttogott. - Alraune... ha velem jönne. - Esetlen kezét kétszer-háromszor végighúzta a homlokán. Leült, egy pohár bort adatott magának, kiitta. - Azt hiszem, igazuk van, uraim, - mondta. - Köszönöm önöknek. Jó lenne, ha még egyszer mindent elmagyaráznának. - Az aktákhoz nyúlt s levette a legfelsőt. - Karpeni Téglagyár - tessék -

Az ügyvéd megkezdte nyugodt, szakszerű előadását. Sorra vette az aktákat, mérlegelte az összes valószínűségeket, a védekezés legkisebb eshetőségeit is. És a titkos tanácsos leste a szavát, itt-ott közbeszólt, néha, mint a régi időkben, új lehetőséget talált. Egyre világosabb, átfogóbb lett a professzor elméje, mintha minden új veszéllyel jobban és jobban felfrissülne régi ruganyossága.

Egy csomó ügyet, mint aránylag veszélytelent, különválasztott. Még mindig maradt elég, melyen nyakát szeghette. Diktált néhány levelet s számos utasítást adott. Jegyzeteket csinált, indítványokat, panaszokat fogalmazott.

Aztán a menetrendet tanulmányozta az urakkal, útitervet állított össze s pontos utasításokat adott a legközelebbi időre. Az irodát elhagyva, elmondhatta, hogy ügyei rendezve vannak.

Autót bérelt; bátran és önbizalommal robogott ki Lendenichbe. Csak mikor a szolga feltárta előtte a kaput, mikor áthaladt az udvaron, mikor felment az urasági lakás lépcsőjén, akkor vesztette el a biztonságát.

Alraunét kereste. Jó előjelnek vette, hogy nincs vendége. A komornától hallotta, hogy magánosan vacsorázott s most a szobájában van; felment tehát, kopogtatott az ajtaján s a "tessék!"-re belépett.

- Beszélnem kell veled! Alraune az íróasztalnál ült.

- Nem lehet! - mondta - szemét felvetve. - Most nincs kedvem hozzá.

- Nagyon fontos. - Nem tűr halasztást!

A lány ránézett, könnyedén keresztbevetette s lábait.

- Most nem! - felelt. - Menj le. - Félóra múlva majd.

A professzor kiment. Levetette a bundáját s a pamlagra telepedett. Várt. És gondolkodott, hogyan közölje a dolgot, minden mondatot, minden szót mérlegelt.

Jó óra múlva hallotta a lépteit. Felállt, az ajtóhoz ment - s a lány már ott is állt előtte, liftboy-nak öltözve, feszes, eperszín uniformisban.

- Ah! - kiáltott meglepetten - ez kedves tőled.

- Jutalmul, - kacagott Alraune - mert olyan szépen engedelmeskedtél máma. És most beszélj: mi újság?

A titkos tanácsos nem kertelt, elmondott mindent apróra, úgy, ahogy volt; nem adott hozzá semmit. Alraune nem szakította félbe. Hadd beszéljen, hadd gyónjon.

- Voltaképen te vagy a hibás - mondta. - Mindent elintézhettem volna nagyobb fáradság nélkül. De nem foglalkoztam a dolgaimmal, csak veled törődtem s így kinőttek a hidra fejei.

- A gonosz hidra - gúnyolódott Alraune. - Sok bajt okoz szegény jó Herkulesnek? -Egyébként úgy tetszik, ezúttal a hős a mérges szalamandra és a sárkánykígyó a büntető bosszú.

- Persze! - bólintott a professzor - az emberek nézőpontjából feltétlenül. Nekik megvannak a törvényeik, én is megcsináltam a magamét. Voltaképpen ez minden bűnöm - azt hiszem, megértesz.

- Hogyne, apuska, miért ne? - Tettem én neked szemrehányást? - nevetett Alraune vidáman. - Mondd csak, mit szándékszol tenni?

A professzor kifejtette, hogy menekülniök kell, még ma éjszaka. - Utazni fognak kicsit, megnézik a világot. Először talán Londonba vagy Párizsba, -

ott időznek, hogy a szükséges holmikkal ellássák magukat. Aztán átkelnek az óceánon, beutazzák Amerikát, Japánt - és Indiát is - ha úgy tetszik. Vagy mindkettőt, hiszen ráérnek, van idejük bőven. Végül Palesztinát, Görögországot, Itáliát és Spanyolországot. Ahol neki tetszik, ott maradnak; s elutaznak, ha megelégette. Végül vesznek valahol a Garda-tónál, vagy a Riviérán - vesznek egy szép villát. Nagy kerttel természetesen. Lesznek lovai, autói, sőt saját jachtja is. Fogadhat, akit akar, nagy házat vihet -

Nem fukarkodott az ígéretekkel. Élénk színekkel ecsetelte a csábító nagyszerűségeket s még egyre talált újat és különösen ingerlőt. Végül szünetet tartott és megkérdezte:

- No fiam, mit szólsz hozzá? - Szeretnéd látni mindezeket? - Szeretnél így élni?

Alraune az asztalon ült, karcsú lábait himbálva.

- Ó, igen, - bólintott. - Sőt nagyon szívesen. - Csak -

- Csak? - kérdezte a professzor hirtelen. - Ha még valami kívánságod van, szólj! Teljesíteni fogom biztosan.

Alraune ránevetett.

- Teljesítsd hát! - Nagyon szívesen utazgatnék - csakhogy nem veled!

A titkos tanácsos hátralépett és szédülve egy szék támlájába fogózott. Szavakat keresett, de nem talált.

- Unatkoznék melletted, - szólt Alraune. - Terhemre lennél! - Nélküled akarok! A professzor is nevetett, próbálta elhitetni magával, hogy tréfál a lány.

- Hiszen éppen én vagyok, akinek utaznia kell, - mondta. - Utaznom kell - még ma éjszaka!

- Utazz hát! - szólt a lány lassan.

- És te, Alraune? - rimánkodott a titkos tanácsos.

A lány keze után kapott, de Alraune hátratette a karjait.

- Én? - Én maradok!

A professzor előlről kezdte a könyörgést és siránkozást. - Szüksége van rá - mondta mint a levegőre, melyet belélekzik. Legyen szájalommal iránta, nemsokára nyolcvan lesz, biztosan nem lesz már sokáig terhére. Majd

fenyegetőzött, kiáltozott, kizárja az örökségből, kidobja az utcára fillér nélkül -

- Próbáld meg! - vetette közbe Alraune. Újra meg újra rákezdte, lefestette a színes csillogást, melyet adni akar. Szabad lesz, mint egyetlen más lány sem, tehet-vehet tetszése szerint. Nem lesz vágya, nem lesz gondolata, melyet valóra ne váltson. Csak jöjjön vele ne hagyja egyedül.

Alraune a fejét rázta.

- Jól megvagyok itt. Én nem tettem semmi rosszat - én maradok.

Nyugodtan, lassan mondta. S nem szakította félbe a professzort sem, túrta, hogy beszéljen, ígérgeessen, újra, meg újra. De amint azt az egyet kérdezte tőle, fejét rázta.

Végre leugrott az asztalról. Elhaladt mellette s könnyű lépteivel az ajtó felé tartott.

- Későn van, - mondta, - fáradt vagyok. Aludni akarok. Jójcákát apuska, szerencsés utat.

A professzor útját állotta s még egy utolsó kísérletet tett. Hangsúlyozta, hogy ő az apja, gyermeki kötelességről beszélt, akár egy pap. Alraune nevetett: - hogy a mennyországba jussak, - mi? A pamlag mellett állt s leült az oldaltámlájára nyargalvást. - Hogy tetszik a lábam? - kérdezte hirtelen. Messzire feléje nyújtotta és ide-oda hintáltatta karcsú lábaszárát.

A férfi a combjaira meredt. Elfeledte, mit akar, nem gondolt a szökésre s a veszedelmekre sem. Nem látott, nem érzett mást, mint az eperszín, karcsú gyermeki lábszárát, mely fel-le hintált a szemei előtt.

- Jó gyerek vagyok! - csicssergett Alraune, - nagyon jó gyerek, aki sok örömet akar szerezni ostoba apuskájának. - Csókold a lábamat, apuska, simogasd a szép lábamat, apuska!

A professzor térdre rogyott. Lábszára után nyúlt. Végighúzta remegő ujjait vörös combjain, feszes lábikráin. Nedves ajkait rányomta a vörös posztóra s sokáig nyalta vonagló nyelvével.

Most könnyedén és fürgén felugrott a lány. Meghúzgálta a professzor fülét, megpacskolta az arcát.

- No apuska, jól teljesítettem gyermekkori kötelességem? - kérdezte csilingelő hangon. - Akkor hát jó éjszakát! Utazz jól és vigyázz, el ne

csípjenek - igen barátságtalan lehet a fogházban. Küldj néha egy-egy szép képeslapot, hallod?

Az ajtóban volt, mielőtt a professzor felemelkedett volna. Meghajolt, kurtán, feszesen, fiúsan és jobb kezét a sapkájához emelte.

- Alázatos szolgája, kegyelmes uram. És ne nagyon lármázz, ha csomagoltatsz itt lenn - zavarna az alvásban.

A professzor utána tántorgott, látta, amint sebesen felszalad a lépcsőn. Hallotta az ajtó nyílását, hallotta, amint kattant a zár s kétszer megfordul a kulcs. Utána akart menni, már a karfán volt a keze. De érezte, nem nyitna ajtót, minden könyörgése dacára sem, hogy ez az ajtó zárva marad számára, ha egész éjszaka ott ácsorog is, mindaddig, míg, míg -

Míg itt lesznek a csendőrök s elviszik. Állt mozdulatlanul. Figyelt, hallotta feje fölött könnyű lépteit, amint fel-alá járkál. S aztán semmit sem hallott. Csend lett.

Kisurrant a házból, födetlen fővel ment át az udvaron a szakadó esőben.

A könyvtárszobába lépve gyufát keresett s meggyújtott az íróasztalon néhány szál gyertyát.

- Ki ez? Mi ez? Miféle teremtmény? - susogta egy székbe roskadva.

Felzárta a régi mahagóniasztalt, kihúzta az egyik fiókot, kivette a bőrkötésű könyvet. Maga elé tette s rámeredt a fedelére.

- T. B. A. - olvasta félig hangosan - Ten Brinken Alraune.

A játszmányak vége, teljesen vége, érezte jól. És ő vesztette el - nincs már több kártya a kezében. Az ő játszója volt, egyedül ő keverte a lapokat. Kezében tartotta az összes ütőkártyákat - és mégis elvesztette.

Mosolygott, de dühösen. Most hát ki kell fizetni a számlát.

- Fizetni? - Igen bizony! De minő pénzben?

Órájára nézett - tizenkettő elmúlt. Legkésőbb hétkor itt lesznek az elfogatási parancssal - több mint hat órája van még tehát. Igen udvariasak lesznek, igen tapintatosak - saját autójában fogják a vizsgálati fogságba szállítani. Aztán - aztán kezdődik a küzdelem. Ez nem rossz - hónapokon át tarthatja magát, minden arasznyi tért védelmezni fog ellenfeleivel szemben. De végül a főtárgyaláson -igaza van Manassenak - meg fog törni. És végül - a börtön következik.

Vagy meneküljön? - De egyedül, magánosan? - Nélküle? - Érezte, gyűlöli e pillanatban, de azt is tudta, nem tud már semmi másra gondolni, mint reá. Szaladgálva a világban haszontalanul, céltalanul s nem hallana, nem látna mást, mint élénk, csicsergő hangját, piros hintáló lábszárát. Ó - éhen veszne nélküle. Külföldön, vagy a börtönben, egészen mindegy.

- A lába - az édes karcsú gyereklába! Ó, hogyan élhetne e rózsás láb nélkül? Elvesztette a játszmat - állani kell a számlát. Kifizeti rögtön, még az éjszaka, senkinek se legyen adósa. - Kifizeti azzal, amiye még megmaradt - az életével.

Úgy sincs már értéke az életének, gondolta s végül még be is csapja a játszótársait.

Ez a gondolat jól esett: töprengett, ráadásul nem rúghatna-e rajtuk még egyet. Némi elégtétel lenne.

Kivette íróasztalából a végrendeletét, melyben Alraunét teszi meg örököséül. Átolvasta, aztán gondosan, apró rongyokká szaggatta. - Újat kell csinálnom, suttopta. - De kinek, kinek?

Ív papiroost vett elő, s bemártotta a tollat. Ott a nővére - ennek fia Braun Frank, az unokaöccse -

Habozott. Ó? Órá hagyja a vagyonát? Nem ő volt-e, aki ezt az ajándékot a házába hozta, ezt a furcsa teremést, aki tönkretette őt? Őt, mint a többieket! - Ó, Braun Frankot még Alraune-nél is jobban meg kell sebeznie.

- *Megkísérted az istent!* - mondta a kamasz. - Olyan vakmerő kérdést állítasz elé, melyre felelnie kell.

Tessék, most megkapta a feleletet.

De ha már kérlelhetetlenül pusztulnia kell, osztozzon sorsában a fiú is, Braun Frank, aki ezt a gondolatot sugalmazta. Ó, hiszen van egy beretvaéles fegyvere, a kislánya: ten Brinken Alraune, aki Braun Frankot is elviszi odáig, ahol most ő tart -

Gondolkozott. Ingatta a fejét, öntelten vigyorgott, egy utolsó diadal biztos érzetében. És megírta a végrendeletet, elhamarkodott, csúf vonásokkal, fennakadás nélkül.

Alraune maradt az egyetlen örököse. De hagyományozott nővérenek és unokaöccsének is. Őt jelölte ki végrendelete végrehajtójául s a lány

gyámjául, míg nagykorú nem lesz. Így legalább ide kell jönnie, közelében fog tartózkodni és beleheli ajkainak tikkasztó páráját. És úgy fog járni, mint a többiek mind! Mint a gróf és Mohnen doktor, mint Gontram Farkas. Mint a sofőr. És végül mint ő maga.

Hangosan felnevetett. Hozzáírta még, ha Alraune utódok nélkül halna meg, az örökség az egyetemre száll, így unokaöccsét mindenesetre kizárta. Aztán aláírta az ívet és megkeltezte.

Most elővette a bőrkötésű könyvet. Elolvasta, megírta az előzményeket és lelkiismeretesen pótolta, ami az utolsó időben történt. Egy unokaöccséhez intézett kis felhívással végezte, mely csepegett a gúnytól:

Kísérelj meg a szerencsédet! - írta. - Kár, hogy nem leszek jelen, mikor te kerülsz sorra, pedig igen kedves látvány lett volna!

Gondosan megszárította a nedves tintát, becsapta a kötetet s visszatette a fiókba a többi emlékek közé. Ott volt a hercegnő nyaklánc, Gontram gyökér-emberkéje, a kockapohár, az átlótt fehér kártya, melyet Geroldingen gróf mellényzsebéből vett ki s melyen a négylevelű lóhere mellett a "Mascotte" szócska állott; sok fekete, megalvadt vér ragadt körülötte.

A függönyhöz lépett, leoldta a selyemzsinórt. A nagy ollóval levágott belőle egy darabkát s a fiókba dobta a többi holmihoz.

- Mascotte! - kacagott - Ca porte bonheur pour la maison!

Szétnézett a falon, felállt egy székre. Nagy erőlködéssel leemelte a vastag kampóról a hatalmas vasfeszületet s óvatosan a díványra fektette.

- Bocsásd meg, hogy kilakoltatlak - vigyorgott. - Rövid időre teszem - pár órára csak - érdemes helyettesed leszek!

Megkötötte a hurkot s feldobta a magas horogra. Aztán húzogatta, meg akart győződni, erős-e. És felmászott a székre másodszor is.

.oOo.

A csendőrök akadtak rá kora reggel. A széket fellökte, de lábujjhegyen ott állt rajta a halott mégis. Mintha megbánta volna a tettét; mintha utolsó pillanatban menekülni akart volna. Jobb szeme szélesre kitért s az ajtó felé sandított. Duzzadt, kék nyelve hosszan kilógott.

Undorító volt.

INTERMEZZO

Szőke testvérkém, talán a te csendes napjaid ezüstcsengői is alvó bűnök lágy hangjait csengetik.

Aranyeső hullatja mérges sárgáját, ahol az akác sápadt hava feküdt, forró klematiszok kérkednek mély kékjükkel, ahol a glycénák szelíd bogyoúi békét csengettek. Édes a sóvár vágyak könnyed játéka, éjidőn még édesebb a szenvedélyek kegyetlen tusája. De forró nyári délután legédesebb az alvó bűn.

- Lágyan szendereg, én nyájas barátnőm és nem szabad felébreszteni. Mert olyankor a legszebb, mikor alszik.

Tükörben pihen az én kedves bűnöm, közelemben, vékony selyemingben, fehér lepedőn, A kezed, testvérkém, az ágy szélére hull, keskeny ujjaid, melyek aranygyűrűmet hordják, meggörbednek, rózsás körmeid átlátszón világolnak, mint a hajnal pírja: Fanny manikűrözte őket, fekete szobalányod, ő teremtette e kis csudákat. S én megcsókolom a tükörben rózsaszín körmeid, ez átlátszó csudákat.

Csak a tükörben - a tükörben csak. Csak becéző pillantással és ajkaim csendes lehelletével. Mert nőnek, nőnek, ha a bűn felébred, tigriskarmokká élesednek. Húsomba tépnek -

Felemelkedik fejed a csipkepárnáról s lehullanak szőke fürtjeid. Lágyan omlanak körül, mint aranyló lángok lobogása, mint a hajnali szellő lágy fuvalma. Apró fogaid kinevetnek keskeny ajkaid közéből, mint a hold istennőjének csillogó karkötőjén a tejopálok. És csókkal illetem az aranyhajadat, testvérkém és villogó fogaidat.

Csak a tükörben - a tükörben csak. Ajkaim gyenge lehelletével és becéző pillantásokkal. Mert tudom: ha felébred a forró bűn, a kis tejopálok hatalmas agyarakká lesznek, aranyfürtjeid tüzes viperákká. A tigris karmai feltépik húsomat, éles fogai borzalmas véres sebeket ejtenek, A lángoló viperák körülzsiszegik fejemet, fülembé csúsznak, agyamba freccsentik mérgüket, vad vágy meséit súgva, hízelegve -

Válladról lecsúszik selyeminged, kikacagnak kis gyerek-mellecskéid. Lustálkodnak, mint két fehér fiatal cica, levegőbe kapkodnak édes rózsás szájacskáikkal. Felnéznek nyájas szemeidbe, melyek, mint a kék kő, megtörik a fényt: szikráznak, mint a csillagszafír aranybuddhám világölcs fejében.

Látod, testvérkém, hogyan csókolom a bűnt - a tükör mögött? Tündérnek se halkabb a lehellete. - Mert tudom jól: ha felébred az örök bűn, kék villámok cikáznak szemeidből és szegény szívembe sújtanak. Hullámszóba hozzák, felforralják a véremet, izzásukban felolvasztják az erős korlátokat, úgy hogy kiszabadul az örület és kipezseg a mindenségbe.

Ekkor láncaitól megszabadulva előrohan az őrző vadállat. Neked ront nővérem, tajtékzó kínnal. És az édes gyermeki mellecskébe, melyek most, hogy a bűn felébredt, egy páratlan lotyó hatalmas melleivé fejlődtek - feltépi karmaival, beléjük üti szörnyű fogait - s vérpatakokban ujjong fel a fájdalom.

De pillantásaim még a szent sírt őrző apácák lépteinél is csendesebbek. És halkabban, még halkabban száll ajkaim lehellete, mint székesegyházban a lélek csókja az ostyán, mely a kenyeret az úr testévé változtatja.

Ne is ébredjen fel, pihenjen, szenderegjen a gyönyörű bűn.

Mert semmit sem tartok édesebbnek, kedves barátnóm, mint a szűz bűnt könnyű szenderegésében.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Mely értésünkre adja, hogyan lépett be braun frank alraune világába

Braun Frank hazatért az anyai házba. Valahonnét céltalan utazásaiból, Kásmirból, vagy a bolíviai Chaco-ról. Talán Nyugat-Indiából, ahol lázadást játszott bolondos köztársaságokban, vagy a Déli tengerről, ahol meséket álmodott kivesző népek karcsú lányairól.

Valahonnét megérkezett -

Lassan járkált az anyja házában. A fehér lépcsőházban, melynek falain ráma, ráma mellett szorongott, régi metszetek és modern karcok. Anyja tágas szobáiban, melyekbe sárga függönyökön tűzött be a tavaszi nap. Itt függöttek az ősök. Sok Brinken, okos és szigorú arcok, emberek, akik tudták, hol a helyük ebben a világban. Dédnagyapja és dédnagyanyja - jó képek a császárság korából. Szép nagyanyja - tizenhat éves korában Viktória királynő hajdani viseletében. Ott lógott az apja és anyja s a saját képmása is. Mint gyerek, labdával a kezében, vállig érő, hosszú, világosszőke fürtökkel. És mint fiúcska, feketebársony apródruhában, egy öreg, kövér könyvből olvasva.

A szomszéd szobában másolatok. Mindenhonnan. A drezdai képtárból, a casseliből és a braunschweigiből, A Palazzo Pitti-ből, a Prado-ból és a Ryksmuseum-ből. Sok hollandi, Rembrandt, Frans Hals, Ostade, aztán Murillo, Tizian, Velasquez és Veronese. Kissé megsötétedett valamennyi; vöröses aranytónusban ragyogtak a verőfényben, mely áttört a függönyökön.

És tovább járkált a többi szobákban, ahol a modernnek függtek. Sok jó kép, sok kevésbé jó, de egyetlen rossz se volt köztük, egyetlen édeskés se. Köröskörül régi bútorok állottak, sok mahagóni - empire, directoire és biedermeier. Tölgy nem, de számos egyszerű, modern darab. Egységes stílusnak nyoma se volt, rendetlenül halmozódott fel minden az évek során. És mégis halk, teljes harmónia: rokon volt itt minden.

Felment az emeletre, melyet neki adott az anyja. Minden úgy volt, ahogy hagyta, mikor utoljára kiköltözött - két esztendő előtt. Egyetlen levélnehezéket sem tettek máshova, egyetlen. Széket sem toltak félre. Bizony, vigyázott az anyja, hogy a cselédek a tisztogatásnál és leporolásnál óvatosak, kíméletesek legyenek. Itt, még inkább, mint másutt a házban, számtalan apró holmi volt található, kusza tömegben, a mennyezeten és a falakon. Öt világrész küldte ide különösségeit és bizarrságait. Nagy álarcok, fából való vad ördög-bálványok a Bismarck-szigetéről, kínai és anami lobogók, sok fegyver az összes uralkodók országaiból. Továbbá vadásztrofeumok, kitömött állatok, jaguár- és tigrisbőrök, óriási teknősök, kígyók és krokodilok. Iromba dobok Luzonból hosszúnyakú fúvóhangszerek Radsputanából, együgyű guzlicák Albániából. Egyik falon hatalmas tetőig érő vörösesbarna halászháló, benne óriás tengeri csillagok és sünök, fűrészhalak fűrészzei, tarponok ezüstösen csillogó pikkelyei. Hatalmas pókok, furcsa óceáni halak, kagylók és csigák. A bútorokon régi brokátok. Aztán indiai selyemruhák, tarka spanyol mantillák és mandarin-köpönyegek nagy aransárcányokkal. Sok bálvány, ezüst és arany Buddhák minden nagyságban, indiai reliefek Siva, Krisna és Ganesa képeivel. És a csan- népek képtelen, szemérmetlen kőbálványai. Köztük, ahol csak kis szabad hely volt a falakon: üvegrámák. Egy vakmerő Rops, szilaj Goyák és Jean Callot-nak egy kis rajza. Továbbá Cruikshank, Hogarth és sok színes, vad lap Kambodzsából és Mysore-ből. Mellettük sok modern, a művészek nevével és dedikációjával. Minden stílus és kultúrájú bútorok, tömve bronzokkal, porcelánokkal és végtelen sok aprósággal.

Mindez együttvéve, - ez volt Braun Frank. Az ő golyója ütötte át a jegesmedvét, melynek bundáját lábával tapodja, ő maga fogta a kékcápát, melynek hatalmas fogazata hármassal függ a hálóban. Ő vette el a vad bukáktól a mérgezett nyilakat és lándzsákat, ő kapta ajándékba egy mandzsu paptól ezeket a bolondos bálványokat és a magas ezüst papkengyelt. Sajátkezűleg lopta a fekete villámkövet a Houdon-Badagri erdei templomából saját ajkaival ivott vérszövetséget ebből a bombita-ból a toba-indiánok főnökével, Mate-ban, a Pilcomayo mocsaras pariján. Ezért a görbe kardért legjobb vadászfegyverét adta Borneóban egy maláj szultánnak, azért a másik hosszú hóhérpallosért kis zsebsakkját a santungi alkirálynak. A csudás indiai szőnyeget Vigatpuri maharadszája ajándékozta neki, akinek életét mentette meg egy elefántvadászaton, az

agyagból való nyolckarú durgá-t, mely kecske- és embervérrel volt vörösre fecskendezve. Kalighatban kapta a borzasztó Kali főpaptól.

Egész élete itt hevert ezekben a magas szobákban, minden kagyló, minden színes rongy régi emlékeket idézett fel benne. Itt vannak az ópiumpipái, ott a nagy mescalszelencéje, mexicói ezüstdollárosokból összeütve, mellette szorosán zárt szelencében Insulinde-i kígyómérgek. És egy arany karperec, mely pompás macskaszemekkel díszes - Birmában kapta valamikor egy örökké mosolygó lánytól. Sok csókkal fizetett érte -

A padlón egymásra halmozva huszonegy láda és bőrönd állt és hevert, melyek az új kincseket tartalmazták s még fel sem voltak bontva.

- Hát ezeket hova tesszük? - nevetett Braun Frank.

A nagy duplaablak mellett hosszú perzsa lándzsa nyújtózott a levegőbe; hatalmas hófehér kakadu ült a tetején. Makasszár-papagáj, magas, flamingóvörös bóbitával.

- Jóreggelt, Péter! - üdvözölte Braun Frank.

- Atja, Tuwan! - felelt a madár. Méltóságteljesen mászott a póznára, onnan le az állványára. Majd egy székre kapaszkodott, onnan le a földre. Tekervényes, méltóságos léptekkel feléje tartott s felkúszott a vállára. Felborzolta büszke bóbitáját s szélesen kiterjesztette a szárnyait, mint a porosz címer madara.

- Atja, Tuwan! Atja, Tuwan! - rikácsolt.

Braun Frank vakargatta a fehér madár feléje nyújtott nyakát.

- Hogy vagy, Péterke? - Örülsz, hogy ismét itthon vagyok?

Lement félemelettel a nagy fedett balkonra, ahol az anyja teázott. Lenn a kertben világítottak a hatalmas gesztenyefák gyertyái; hátrább a nagy kolostorkertben szirmok csillogó havának fehér tengere feküdt. A kacagó fák alatt barnacsuklyás franciskánusok járkáltak.

- Ni, a páter Barnabás!

Az anya szemére illesztette a pápaszemét s lenézett.

- Nem, az a páter Cyprián -

A balkon vasrácsán zöld amazonas gubbaszkodott. És amint a kakadut odaültette, a kis szemtelen papagáj feléje sietett. Komikusan, bicegve, mint

egy csoszogó galíciai házaló.

Alright - kiáltott, - Alright! - Lorita real di Espana e di Portugal! - Anna Mari-i-i-i-a. - Csőrével a nagy madár felé kapott, mely a bóbitáját borzolta s halkán mondta:

- Ka-ka-du.

- Még mindig olyan szemtelen vagy Phylax? - kérdezte Braun Frank.

- Mindennap szemtelenebb - kacagott az anyja. - Semmi sincs biztonságban tőle, legszívesebben az egész házat összerágná.

Teájába mártott egy darabka cukrot és ezüstkanálban a madárnak nyújtotta.

- Tanult valamit a Péter?

- Semmit. Csak a hízelgő "kakadu"-t mondja és maláji badarságait.

- Melyeket sajnos, nem értesz - nevetett Braun Frank.

- Nem, de annál jobban megértem a zöld Phylaxot. Egész áldott nap fecseg, a világ minden nyelvén - s mindig újat, míg csak be nem zárom valami szekrénybe, hogy félórára nyugalmam legyen.

Megfogta az amazonast, mely a teaasztalka közepén sétálva megrohmozta a vaját s a vergődő madarat visszatette a rácsra.

Barna kutyusa hátsó lábaira állt s fejét a térdeihez dörgölte:

- Úgy? Te is itt vagy? A teádat akarod, mi?

Teát és tejet öntött egy kis vörös tálba, darabka cukrot tett hozzá és fehér kenyeret aprított beléje.

Braun Frank lenézett a nagy kertbe.

Két gömbölyű sün játszott a gyepen, torkoskodták a fiatal rügyeket. Vének lehettek már - ő hozta őket az erdőből egy iskolai kirándulás alkalmával. Az emberkét Wotannak, az asszonykát Meier Tóbiásnak hívták. Vagy ezek talán már az unokáik, vagy dédunokáik. - Látta a fehérvirágú magnóliabokor mellett a kis dombot: ide temette valamikor fekete uszkárját. Két nagy yukka nőtt ott, nyáron nagy virágot hajtanak, száz fehér csengettyűvel. Most tavaszra sok színes primulát ültetett oda az anyja.

Repkény és sok vadszőlő kúszott a ház magas falára fel a tetőig, melyen verebek lármáztak, csiripeltek.

- Ott a rigófészek, látod? - kérdezte az anyja. Az udvarból a kertbe nyíló kapu faívére mutatott, a dús repkény között félig elrejtve látszott a kerek fészkecske. Keresnie kellett, míg felfedezte.

- Három kis tojást is rakott már.

- Négyet - igazította ki az anyja, - ma reggel tojta a negyediket.

- Igen, négy! Látom már mind a négyet. - Milyen szép itt nálad, anyám. Az anya felsóhajtott s öreg kezét fia kezére tette.

- Igen fiam. - Csak ne lennék mindig olyan egyedül.

- Egyedül vagy? - Hát nincs már annyi vendéged, mint régebben?

- De van. Naponta jönnek. Fiatalok, akik megnézik az öreg asszonykát. Itt teáznak, vacsoráznak, tudják, mennyire örvendek, ha gondolnak rám. De lásd fiam, mégis idegenek. Mégsem pótolnak téged.

- De most itt vagyok - mondta Braun Frank. Másra terelte a beszédet, mindenféle csudálatos holmiról beszélt, amiket hozott, kérdezte, jelen akar-e lenni, mikor kicsomagol.

A cseléd felhozta a most érkezett postát. Braun Frank feltépte a leveleit s felületesen beléjük pillantott.

Megütődve nézett az egyik nagy ívre. Gontram igazságügyi tanácsos levele volt, aki röviden közölte vele a nagybátyja házában történeteket. Mellékelte a végrendelet másolatát is és azt a kívánságát nyilvánította, jöjjön át mielőbb, hogy a dolgokat rendezze.

A törvényszék ideiglenesen őt rendelte ki, írta az igazságügyi tanácsos, de most hallja, hogy Braun Frank visszatért Európába és kéri, vegye át tőle ezt a kötelezettségét.

Az anya figyelte. Ismerte legkisebb gesztusát, sima napbarnított arcának legapróbb vonásait is. És szája szögletének gyenge rángásából kiolvasta, hogy valami fontosat olvas.

- Mi az? - kérdezte remegő hangon.

- Semmi rossz - felelt Braun Frank könnyedén. - Tudod, hogy Jakab bácsi meghalt.

- Igen, tudom. Elég szomorú.

- No igen - biccentett. - Gontram igazságügyi tanácsos küldi a végrendeletet. Én vagyok a végrendelet végrehajtója, ráadásul a lány gyámja. Így hát Lendenichbe kell utaznom.

- Mikor akarsz indulni? - kérdezte az anya gyorsan.

- Hogy mikor? - Gondolom - ma este.

- Ne menj! - kérlelte az anyja, - ne menj! Csak három napja vagy itthon s már megint el akarsz menni?

- De anyám, - hiszen mindössze néhány napra megyek. Csak egy kis rendet akarok teremteni.

- Mindig ezt mondog: pár napra csak! S aztán évekig maradsz távol.

- Légy belátással kedves anyám! - Itt a végrendelet: a nagybácsi igen tekintélyes summát hagyott rád és rám is - amit igazán nem vártam tőle. Mindkettőnkre ráfér.

Az anya a fejét rázta:

- Mit érek a pénzzel, ha nem vagy mellettem, fiam? Braun Frank felállt s megcsókolta az anyja ősz haját.

- A hét végén ismét nálad leszek, kedves anyám. Vonaton, alig két órányi távolságra utazom.

Az anya mély sóhajtással simogatta a fia kezét.

- Két óra, vagy kétszáz óra, hol itt a különbség? Így is, úgy is távol vagy!

- Ég veled, kedves anyám! - mondta Braun Frank. Felment a szobájába, becsomagolt, de csak egy kis kezitáskába, aztán újra kijött a balkonra. - Látod! - Alig két napra valót viszek magammal - viszontlátásra!

- Viszontlátásra, fiam! - szólt az anya lassan. Hallotta, amint leszökken a lépcsőkön, amint az ajtó becsapódik utána. Megsimogatta kutyácskája okos fejét. A kutya úgy nézett rá hűséges szemeivel, mintha vigasztalni akarta volna.

Megint magunkra maradtunk kicsi kutyám. Ó, hisz ő csak azért jön, hogy ismét elmenjen - ki tudja, mikor látjuk viszont!

Keserű könnyek hullottak jóságos szeméből, végigszaladtak arca barázdáin és lecseppentek a kutyus hosszú, barna füleire. A kutyus felnyalta vörös nyelvével.

Csengettek. Hangokat és lépteket hallott a lépcső felől. Gyorsan letörölte a könnyeit s megigazította fején a fekete csipkekendőt. Felállt, kihajolt a rácson és lekiáltott az udvarba a szakácsnének, főzzön friss teát az érkező vendégeknek.

De jó is volt, hogy oly sokan jönnek hozzá látogatóba! Urak és hölgyek - ma és mindig - elbeszélgethetett velük, mesélhetett, mesélhetett - a fiáról.

.oOo.

A pályaudvaron Gontram igazságügyi tanácsos várta, akinek érkezését megsürgönyözte.

Felvezette a Kaiserhof kerti teraszára és elbeszélte minden szükségeset. Megkérte, utazzon ki még ma Lendenichbe. beszéljen a kisasszonnyal és mingyárt másnap reggel keresse fel az irodájában. Nem mondhatná, hogy a kisasszony akadémikus, de oly különös, kellemetlen érzése van vele szemben, mely minden találkozást tűrhetetlenné tesz. Furcsa: sok gonosztevőt ismert életében, rablógyilkosokat, gyilkosokat, betőrőket, gyermekgyilkosokat, angyalcsinálókat és a jó ég tudja miféle bűnösöket s mindig úgy találta, hogy hajlamaiktól eltekintve, igen rendes, nyájas emberek. A kisasszonnyal szemben viszont, akinek semmi bűnt sem lehet a szemére vetni, mindig olyan érzése van, mint másoknak, ilyen fegyháztöltelékkel szemben. Bizonyára benne lehet a hiba -

Braun Frank megkérte hívja fel telefonon a kisasszonyt és jelentse be őt. Elbúcsúzva, kényelmesen ballagott a vetések között és rátért a Lendenichbe vezető kocsútra. Végigment az ősi falun, elhaladt a szent Nepomuk mellett és üdvözölte. Már a vaskapu előtt állt. Becsengetett s az udvarba pillantott. A bejáratnál, ahol ezelőtt szegényes lámpa égett, három hatalmas gázkandeláber világított - az egyetlen új, amit látott.

A kisasszony letekintett ablakából, s próbálta kivenni a lobogó világosságnál az idegen vonásait. Látta, hogy Alajos meggyorsítja lépteit, hogy lázasabban illeszti a kulcsot a zárba, mint rendszeren.

- Jóestét ifiúr! - kiáltott a szolga. A jövevény kezét nyújtotta, nevéen szólította, mintha valami kis utazásról tért volna meg.

- Hogy vagy Alajos?

Aztán az öreg kocsis döcögött elő a köves udvaron, amilyen gyorsan görbe köszvényes lábai bírták.

- Ifiúr, - sikoltott, - ifiúr, istenhozta Brinkenben.

- Froitsheim! - Maga is itt van még? - Örülök, hogy ismét láthatom - szólt Braun Frank és hosszasan megrázta az öreg kezét.

Jött a szakácsné, a szélescsípőjű házvezetőnő, velük Pál, a komornyik. Az egész cselédszoba kiürült, két öreg szolgáló is odatolakodott, hogy kezet foghasson vele, de előbb gondosan megtörülték kezüket a kötényükben.

- Dicsértessék a Jézus Krisztus! - üdvözölte a kertész.

- Mindörökké ámen! - nevetett Braun Frank.

- Megjött az ifiúr! - kiáltott az őszhajú szakácsné és kivette a kezításkát a nyomában érkező hordár kezéből. Mindnyájan körülállták, mindenki vágyódott külön üdvözet, kézszorítás, megszólítás után. A fiatalok, akik nem ismerték, tág szemekkel, hűledező mosollyal bámészkodtak rá. Kissé félre állt a sofőr, kurta pipájából pöfékelve, még az ő közönyös vonásain is nyájas mosoly villódzott.

Ten Brinken kisasszony csettintett az ujjával.

- Úgy látszik kedvelik a gyám uramat - mondta félig hangosan. És lekiáltott -Vigyétek az úr holmiját a szobájába! - Te pedig Alajos, vezesd fel.

Dér hullott a megérkezés friss tavaszába. Lehorgasztották a fejüket s nem szóltak többet. Csak Froitsheim szorított vele még egyszer kezet s elkísérte az urasági lakás lépcsőjéig:

- Jó hogy itt van, ifiúr.

Szobájába ment és megmosdott. Aztán követve a komornyikot, aki jelentette, hogy tálalva van, az ebédlőbe lépett. Pillanatig egyedül volt. Körülnézett. Még mindig helyén állt az óriás pohárszék, a Brinkenek címerével ékes nehéz aranytányérok csillogtak rajta. De ma nem voltak bennük gyümölcsök.

- Még korai az idő, - mormogott. - S talán unokahúgomat nem érdeklik a korai gyümölcsök.

A másik ajtón belibegett a kisasszony, csipkével gazdagon díszített, fekete selyemruhában. Pillanatig az ajtóban állt, aztán közelebb lépett s

üdvözölte:

Jóestét bácsi!

Jóestét! - mondta Braun Frank, kezét nyújtva. Alraune csak két ujját adta oda, a férfi tette, mintha nem venné észre. Megfogta egész kis kezét és derekasan megrázta.

Egy kézmozdulattal helytel kínálta meg a lány s leült vele szemben.

- Tegeznünk kell egymást ugye?

- Persze, - bólintott Braun Frank. - A Brinkeneknél mindig így volt szokás. Poharat emelt:

- Egészségedre, húgocskám!

Húgocskám, - gondolta Alraune. - Húgocskájának nevez. Játékbabának tekint. De megfelelt neki: - Prozit, hatalmas bácsi. Kiürítette a poharát s intett a szolgának, töltsse meg újból. Ismét kiitta.

- Isten éltesen! - gyám úr!

Megnevetette a férfit. Gyám - gyám? Olyan méltóságosan hangzott.

- Igazán olyan öreg lennék már? - gondolkozott Braun Frank. - A te egészségedre! gyámleánykám.

Alraune bosszankodott. - Leányka, megint csak leányka?

Ohó, - majd kiderül, kettejük közül, ki áll fölötte a másiknak.

- Hogy van az anyád? - kérdezte a lány.

- Köszönöm, - bólintott Braun Frank. - Gondolom jól. - Persze, nem ismered még, ugye? Meglátogathattad volna már!

- Ő se látogatott meg minket, - felelt Alraune s a férfi mosolyát látva, gyorsan hozzáfűzte: - Igazán, sose gondoltunk rá, bácsi.

- Azt elhiszem, - mondta Braun Frank szárazon.

- Papa alig beszélt róla - rólad meg egyáltalán nem. Alraune kissé gyorsan beszélt, mintha saját magát kergetné.

- Nagyon csodálom, hogy éppen téged választott gyámnak.

- Magam is csodálom, - szólt Braun Frank. - És bizonyos, hogy szándékosan tette.

- Szándékosan? - Micsoda szándékkal? Braun Frank vállat vont:
- Még nem tudom, de bizonyára ki fog derülni.

A társalgás nem akadt meg. Mint játéknál a labda, repültek ide-oda a kurta mondatok. Nyájasak, szeretetreméltóak és előzékenyek voltak, de megfigyelték egymást, résen álltak. Össze nem kaptak: merev háló feszült közējük.

Étkezés után Alraune a zongoraszobába vezette Braun Frankot.

- Akarsz teát? - kérdezte.

De Braun Frank whiskyt kért szódával.

Leültek és tovább fecsegték. Majd Alraune a zongorához ment.

- Énekeljek? - kérdezte.
- Kérlek! - udvariaskodott a férfi.

A lány felemelte a zongora fedelét és leült.

- Van valami kívánságod bácsi? - fordult a férfihez.
- Nincsen húgocskám. Hiszen nem is ismerem a repertoárod.

Alraune kissé összeszorította az ajkait. Erről le kell szoknia - gondolta. Megütött néhány hangot s énekelt fél strófát. Abbahagyta, új dalba kezdett. Ezt is félbeszakította, pár taktust énekelt Offenbachtól, majd Griegnek néhány sorát.

- Úgy látszik nem vagy megfelelő hangulatban - jegyezte meg Braun Frank nyugodtan.

Alraune ölébe rakta kezeit, hallgatott egy ideig s idegesen dobolt a térdein. Majd felemelte a kezeit, gyorsan a billentyűkre ejtette és rákezdett:

Il était une bergère,
et ron et ron, petit patapon,
il était une bergère,
qui gardait ses moutons.

A férfi felé fordult, ajkait csucsorítva. Ó, igen, kurta fürtökkel körülramázott kis arcocská bátran lehetett volna valami bájos pásztorlánykéé.

Elle fit un fromage,
et ron et ron, petit patapon,
elle fit un fromage
du lait de ses moutons.

- Csinos pásztorlány! - gondolta Braun Frank. És ezt: - szegény báránka.

Alraune ingatta a fejcskéjét, ballábát oldalra nyújtotta s pompás cipőjével dobolta a taktust a parketton.

Le chat qui la regarde, et ron et ron, petit patapon, le chat qui la regarde.
D'un petit air fripon! Si tu y mets la patte, et ron et ron, Petit patapon, si tu y
mets la patte, tu auras du baton!

Alraune az arcába mosolygott, fehér fogai ragyogtak. - Azt véli tán, én
leszek a kis macskája? - gondolta a férfi.

A lány arca kissé elkomolyodott. Félhalkra fogott hangjából alattomos,
gyengéden gúnyos fenyegetés csengett.

Il n'y mit pas la patte, et ron et ron, petit patapon, il n'y mit pas la Patte, il
y mit le menton. La bergère en colére. et ron et ron, petit patapon, la
bergère en coliore, tua son petit chaton!

- Csinos - szólt Braun Frank. - Hol tanultad ezt a gyereknótát?

- A kolostorban. A nővérek énekelték.

- No nézd csak: a kolostorban! Nem is gondoltam volna - nevetett a férfi.

- Fejezd be hugocskám!

Alraune felugrott a zongoraszékről.

- Befejeztem: a cica meghalt - így végződik a nóta!

- Nem egészen - De a te jámbor apácaid szégyellték a büntetést - s így a
csinos pásztorlányka szerintük büntetlenül követhette el csúf vétkét! -
Játszd csak újra: elmesélem, mi történt a lánykával azután.

Alraune visszament a zongorához s játszotta a melódiát. A férfi énekelt:

Elle fut a confesse, et ron et ron, petit patapon, elle fut a confesse, pour
obtenü pardon. Mon pére, je m'accuse, et ron et ron, petit patapon, mon
père, je m'aceuse, d'avoir tuè mon chaton! Ma fille, pour pénitence, et ron et
ron, petit patapon, ma fille, pour pénitence, nous nous embrasserons! La

pénitence est douce, et ron et ron, petit patapon, la pénitence est douce - nous recommencerons!

- Kész?

- Ó igen, végkép és teljesen! - nevetett Braun Franlc. - Hogy tetszik a tanulság, Alraune?

Most először szólította a nevéen - ez tűnt fel a lánynak s a kérdésre alig ügyelt.

- Jól - felelt közömbösen.

- Szép kis tanulság, ugye? - arra tanít, hogy a kislányok nem pusztíthatják el büntetlenül a kis cicájukat!

A férfi közvetlenül előtte állt. Jó két fejjel volt magasabb nála, fel kellett néznie, hogy a tekintetét elkaphassa. Milyen sokat tesz ki ez az ostoba harminc centiméter! - gondolta a lány. Szeretett volna ő is férfiruhában lenni: már a kabát is mennyi előnyt nyújt. Ugyanekkor eszébe jutott, hogy más férfivel szemben soha nem volt meg ez az érzése. Felágaskodott és könnyedén megrázta a fürtjeit.

- Nem minden pásztorlány vezekel így - csicsergett. Braun Frank kiparírozta a vágást:

- És nem minden gyóntatóatya oldoz fel ilyen könnyen.

Alraune - hiába akart - nem tudott válaszolni. Bosszankodott is eleget. Szívesen kedvébe járt volna - a maga módja szerint. De ez a mód új volt - szokatlan nyelv, melyet ért ugyan, de még nem beszél jól.

- Jójcákát, gyám úr - mondta hirtelen. - Lefekszem.

- Jójcákát, húgocskám - mosolygott a férfi. - Édes álmokat!

Alraune felballagott a lépcsőn. Nem szökdécselt, mint máskor, lassan ment és elgondolkodva. Nem tetszett neki a bácsi, nem bizony! De izgatta, ellentmondásra sarkalta. - Majd csak elbánok vele - gondolta.

És mikor a szobalány megoldotta a fűzőjét s hosszú csipkés ingét átnyújtotta, így szólt:

- Mégis jó, hogy itt a gyámom, Kata! Legalább nem unatkozom! - És szinte örült, hogy ezt az előcsatározást elvesztette.

.oOo.

Braun Frank hosszas megbeszéléseket folytatott Gontram igazságügyi tanácsossal és Manasse ügyvéddel. Tanácskozott az árvaszéki elnökkel és a hagyatéki bírósággal; rengeteget szaladgált, bajmólódott. Nagybátyja halálával a bűnügyi feljelentések természetesen tárgytalanok lettek, de helyettük a polgári perek áradattá dagadtak. Minden kis szatócs, aki megremegett, ha őexcellenciája csak rásandított, most előmerészkedett és új meg új követelésekkel és gyanús természetű kártérítési igényekkel lépett fel.

- Az ügyészségnek most nyugta van tőlünk - mondta az öreg igazságügyi tanácsos -és a büntető törvényszéknek sem okozunk fáradságot. De a törvényszéket valósággal kibéreltük.

A második polgári tanács félévre a boldogult titkos tanácsos magánintézete lett.

- Nagy mulatság lesz a megboldogultnak, ha a pokol sütőkemencéjéből lenéz -jegyezte meg az ügyvéd. - Az efféle perek csak tucatszám voltak szimpatikusak előtte.

Mikor Braun Frank átadta örökrészét, a burbergi bányarészvényeket, felkacagott.

- Ha most itt lenne az öreg és megleshetné félóráig az ön arcát! - dörmögött. -Várjon csak, mindjárt lesz része egy kis meglepetésben.

Átvette a papírokat és összeolvasta őket.

- Száznolcvanezer márka - referált, - száz mille az anyjáié, a többi az öné! - No, figyeljen csak.

Felvette a kagylót, összeköttette magát a Schaafhauseni Bankegyesülettel s az egyik igazgató urat kérte a telefonhoz.

- Halló! - csaholt. - Maga az, Friedberg? - Lenne kérem néhány burbergi bányarészvényem - milyen áron tudnám eladni?

Vihorászó nevetés hangzott a készülékből, melyhez Manasse úr is hangosan kontrázott.

- Gondoltam - kiáltott közbe. - Tehát semmit sem érnek - mi? Éveken át új ráfizetések várhatók? - Legjobb az egész limlomot elajándékozni - no

persze! -Csalásra alapított vállalat, mely közmegelegedésre előbb-utóbb biztosan feloszlik?!

- Köszönöm, igazgató úr, bocsánat, hogy háborgattam!

Felakasztotta a kagylót.

Így, most már ön is tudja, hányadán van! - fordult Braun Frankhoz mérgesen. - És bocsásson meg az igazság-szeretetéért - ugyanolyan ostoba arcot vág, amelyet emberszerető nagybátyja várt magától! - De azért hagyja csak itt a papírokat - lehet, hogy egyik vállalat valami érdekből mégis megveszi őket és fizet értük pár száz márkát: akkor ihatunk egy pohár jó bort.

.oOo.

A legnagyobb nehézséget - mielőtt Braun Frank hazaérkezett - a nagy Mühlheimi Hitelbank okozta, mellyel csaknem naponta folytattak tárgyalásokat. A bank hétről-hétre a legkétségbeesettebb erőfeszítéssel húzta életét abban a reményben, hogy az örökösöktől a titkos tanácsos által ünnepélyesen beígért segítséget, legalább részben megkapja. Az igazgatók, az elnökség és felügyelő-bizottság urai heroikus bátorsággal tartották felszínen a léket kapott hajót, mindig készen rá, hogy a legkisebb lökés felboríthatja. Őexcellenciája bámulatosan merész spekulációkat hajtott végre a bank segélyével; számára valóságos aranybánya volt az intézet. De az új vállalkozások, amikbe a bank az ő révén kapott, mind balul ütöttek ki - saját vagyona persze már nem volt veszélyeztetve, de Wolkonski hercegnőé és más gazdagoké annál inkább. Ráadásul sok-sok kisember megtakarított tallérjai, fillérspekulánsoké, kik a kegyelmes úr jó csillagát követték. A titkos tanácsos hagyatékának jogi képviselői megígérték segítségüket, amennyire hatalmukban állt, de Gontram igazságügyi tanácsosnak, az ideiglenes gyámnak kezét a törvény csak úgy megkötötte, mint az árvaszéki elnökét. Az árvák pénze szent volt!

Mégis volt egy megoldási lehetőség s ezt Manasse találta meg, Ha ten Brinken kisasszonyt nagykorúsítanák, akkor szabad rendelkezési joga lévén, beválthatná apja morális kötelezettségét. Ezt akarták elérni az összes érdekeltek, ebben a reményben hoztak a bank emberei új áldozatokat saját zsebük rovására. Tizennégy nap előtt még végső erőfeszítéssel diadalmasan

le tudták verni a pénztár ellen intézett erős rohamot - de most el kellett a dolognak dőlni.

A kisasszony ezidáig a fejét rázta. Nyugodtan végighallgatta az urak fejtegetését, aztán mosolyogva "nem"-et mondott.

- Miért legyek nagykorú? - kérdezte. - Egészen jól megvagyok így. - És miért adjak pénzt a bank megmentésére, melyhez semmi közöm?

Az árvaszéki elnök hosszú beszédet tartott: az apja becsületéről van szó! Mindenki tudja, hogy egyedül a professzor az oka a nehézségeknek, mellyel az intézet küzd -gyermeki kötelessége tehát, hogy apja jóhírét tisztán őrizze meg.

Alraune harsányan az arcába kacagott:

- A jóhírét?

Manasse ügyvédhez fordult:

- Mondja csak, mit tart róla?

Manasse nem felelt, székébe kuporodott, fújt, sziszegett, mint egy meggázolt kandúr.

- Úgy látszik, nem sokkal többet, mint én! - mondta a kisasszony. - Már pedig én egy pfenniget se adnék érte.

Lützmann kereskedelmi tanácsos, a felügyelő-bizottság elnöke előadta, hogy tekintettel kell lennie az öreg hercegnőre, aki oly régi benső barátja a Brinken-háznak. És a kisemberekre, akik keserűen szerzett garasaikat veszítenék el.

- Miért spekulálnak? - kérdezte Alraune nyugodtan - Miért viszik a pénzüket efféle kétes bankba? - Ha alamizsnát akarok adni, jobb helyre adhatom.

A logikája oly világos és kegyetlen volt, mint az éles kés. Ismeri az apját, mondta, és aki egy gyékényen árult vele, bizonyos, hogy nem sokkal jobb nála.

De hisz egyáltalán nem alamizsnáról van szó, vetette ellen az első bankigazgató. Nagyon valószínű, hogy a bank fennmarad, ha a segítséget megkapja; csak a krízisen legyen túl. Pénzét kamatostul visszakapja az utolsó fillérig.

Alraune az árvaszéki elnökhöz fordult:

- Mondja törvényszéki tanácsos úr, van-e kockázat mellette? - Igen, vagy nem?

Persze, hogy van kockázat. Nem tagadhatja. Természetesen beállhatnak előre nem látott körülmények. Ezt hivatalos kötelessége mondatja vele, de mint ember, nem tehet mást, mint nyomatékosan rábeszél és azonosítja kérését az urakéval. Nagy és jó cselekedetet visz végbe, egész csomó egzisztenciát ment meg. És a veszteség lehetősége emberi számítás szerint oly csekély.

Alraune fölállt és hirtelen félbeszakította.

- Tehát kockázat van uraim, - szólt gúnyolódva - én pedig semmi kockázatba nem megyek bele. Egzisztenciákat se akarok megmenteni és éppen semmi kedvem, hogy nagy és jó cselekedeteket vigyek végbe.

Üdvözölte az urakat, kiment s otthagya őket vastag, vörös fejekkel.

De a bank még mindig nem adta meg magát, tovább harcolt. Új reményt merített az igazságügyi tanácsos sürgönyéből, mely Braun Franknak, a tulajdonképpeni gyámnak megérkezését jelentette. Az urak rögtön érintkezésbe léptek vele, találkoztól beszélvén meg a legközelebbi napok egyikére.

.oOo.

Most már belátta Braun Frank, hogy nem fog oly gyorsan elkerülni innét, mint hitte. Meg is írta az anyjának.

Az öregasszony elolvasta a levelet, gondosan összehajtotta s a nagy, fekete ládába tette, a fia többi levelei közé. Hosszú, magányos téli estéken kinyitotta a ládát és felolvasta a barna kutyusnak a régi írásokat.

Kiment a balkonra, lenézett a magas gesztenyefára, mely sok ragyogó gyertyát tartott hatalmas karjaiban, a kolostor kertjének fehérén virágzó fáira, melyek alatt hallgatag barna barátok jártak-keltek.

- Mikor jön vissza az én drága fiam?

TIZENHARMADIK FEJEZET

Mely megemlíti, miként tudta meg alraune wolkonski hercegnőtől az igazságot

Gontram igazságügyi tanácsos levelet irt a hercegnőnek, aki Nauheimban gyógykezeltette magát s vázolta benne a helyzetet. Jó ideig tartott, míg felfogta, miről van szó, Gontram Fridának nagy fáradságába került, hogy mindent megérttesen vele.

Először nevetett, aztán gondolkodóba esett, végül jajveszékelt és siránkozott. mikor a lánya a szobába lépett, jajgatva esett a nyakába.

- Szegény gyermekem, - bőgött, - koldusok lettünk. Az utcára kerültünk!

Keleti dühének minden mocskát rázúdította a halott kegyelmesre, nem takarékoskodott a legszennyesebb szitkokkal sem.

Frida ellentmondott:

- No, nem olyan veszélyes. Ott van még a bonni villája, meg a rajnamenti kastélya. Aztán a magyarországi szőlők bérösszege. Végül Olga orosz járadéka és -

- Ebből nem lehet megélni! - szakította félbe az öreg hercegnő. - Éhen pusztulhatunk!

- Meg kell próbálnunk, hogy a kisasszonyt szándéka megváltoztatására bírjuk. Ahogy papa tanácsolta! - jegyezte meg Frida.

- A papád számár! - kiáltott a hercegnő. - Vén semmirekellő! - Összejátszott a titkos tanácsossal, aki meglopott bennünket! Ő volt, aki összehozott a rút betyárral. Minden férfit csaló gazembernek mondott; soha az életben nem ismert olyat, aki más lett volna. Olga ura, a kitűnő Abrantes gróf nem ilyen-e? Nem verte volna el a felesége minden pénzét, piszkos tinglitangli-nőkkel, ha kezébe kaparinthatta volna? Most is megszökött egy cirkuszi lovárnővel, mert a titkos tanácsos összerántotta erszénye zsinórját s egy vörös pfenniget se adott neki.

- Ebben az esetben tehát mégis jót tett az öreg kegyelmes! - mondta a grófnő.

- Jót? - kiáltott az anyja. - Mintha nem lenne mindig, ki lopja el a bankókat? - Disznók! - Egyik olyan, mint a másik!

Mégis belátta, hogy szerencsét kell próbálni. Ő maga akart utazni, de lebeszérték. Elragadtatná magát s biztos, hogy nem menne többre, mint a bank emberei. - Igen diplomatikusan kell eljárni, - magyarázta Frida, - tekintettel kell lennie a kisasszony szeszélyeire, bogaraira. Legjobb lesz, ha ő megy.

Olga szerint még okosabb lenne, ha ő utazna. Az öreg hercegnő ellenkezett, de Frida kifejtette, hogy bizonyára nem lenne jó, ha a kúrát félbeszakítaná és ilyen izgalmaknak tenné ki magát. Ezt belátta.

A két barátnő megegyezett és együtt utaztak. A hercegnő a fürdőben maradt, de ő se tétlenkedett. Száz misét rendelt meg a plébánosnál a boldogult titkos tanácsos lelkiüdvéért: igazi keresztényi cselekedet, gondolta. És mert elhunyt férje ortodox volt, átutazott Wiesbadenbe s az orosz kápolnában szintén kifizetett száz gyászmisét a pópának. Ez a cselekedet rendkívül megnyugtatólag hatott rá. Egyszer eszébe jutott, hogy alig használ majd valamit az imádság, hiszen őexcellenciája protestáns volt és ráadásul szabadgondolkodó. Máskor meg úgy tartotta, hogy igen jó cselekedetet vitt vele végbe. - Áldjátok, akikátkoznak benneteket, szeressétek elleneiteket, tegyetek jót velük, kik bántanak és üldöznek. - ő, ezért kijár az elismerés onnan, fentről.

És napjában kétszer különösen mély áhítattal imádkozott őexcellenciájáért. Megvesztegette a jó istent.

.oOo.

Lendenichben Braun Frank fogadta a két hölgyet, felvezette őket a teraszra és beszélgetett velük a régi időkről.

- Próbáljatok szerencsét, gyerekek, - mondta. - Az én szavam nem használt!

- Mit felelt önnek? - kérdezte Gontram Frida.

- Nem sokat, - nevetett Braun Frank. - Nem is hallgatott végig. Mély meghajlással és ördögien méltóságos mosollyal jelentette ki, hogy értékelni tudja a nagy megtiszteltetést, hogy én vagyok a gyámja s egyáltalán nem gondol rá, hogy a hercegnő miatt lemondjon róla. Hozzáfűzte még, hogy nem óhajt többé beszélni a dologról. Megint meghajolt, még mélyebben, megint mosolygott, még tiszteletteljesebben - és eltűnt!

- Másodszor nem kísérlette meg? - kérdezte a grófnő.

- Nem, Olga. A második kísérletet önöknek engedem át. Határozott tekintetéből mellyel otthagytam, azt a szilárd meggyőződést nyertem, hogy minden rábeszélő-képességem csak olyan eredménytelen lesz, mint a többi uraké.

Felállt, esengetett a szolgának és teát hozatott.

- Különben talán van esélyük, hölgyeim, - folytatta. - Félóra előtt, mikor az igazságügyi tanácsos telefonon bejelentette önöket, megmondtam a rokonomnak, hogy jönnék s hogy miért jönnék. Félttem, hogy nem is akarja fogadni önöket, ennyit pedig mindenestre ki akartam vívni. De tévedtem. Kijelentette, hogy mindkettőjüket nagyon szívesen látja s hogy hónapok óta igen élénk levelezésben állnak egymással. - Ezért -

Gontram Frida félbeszakította:

- Te írtál neki? - szólt élesen.

Olga grófnő hebegett:

- Én... én... írtam neki néhányszor... kondoleáltam... és... és...

- Hazudsz! - kiáltott Frida. A grófnő felpattant.

- És te? - Te nem írtál? Tudtam, hogy írsz, minden második nap írtál, azért maradtál mindig oly soká a szobádban.

- Kikémleltetted a szobalánnyal! - vetette a szemére Frida. A barátnők tekintete izzó gyűlölettel villant össze, minden szónál élesebben. Jól ismerték egymást: a grófnő érezte, hogy most először nem fogja megtenni barátnője kívánságát és Gontram Frida is érezte az első szembeszállást uralkodó felsőbbbsége ellen. De hosszú évek számai kötötték őket egymáshoz, nagyon is sok közös emlék, ami nem éghetett porrá egy pillanat alatt.

Braun Frank látta ezt.

- Nem akarom zavarni önöket, - mondta. - Egyébként Alraune is rögtön itt lesz, öltözködik éppen.

A kerti lépcsőnél elköszönt.

- Remélem látom még a hölgyeket.

A barátnők hallgattak. Olga a nádszékben ült, Frida nagy léptekkel járt fel-alá, majd megállt barátnője előtt.

- Ide figyelj, Olga, - mondta halkan. - Én mindig segítségedre voltam, akár tréfáról, akár komoly dologról volt szó. Összes kalandjaidnál és viszonyaidnál. Igaz?

- Igaz, - bólintott a grófnő. - De ugyanezt tettem én is, nem kevésbé segítettem téged.

- Amennyiben módodban volt! - szólt Gontram Frida. - Szívesen elismerem. Akarod, hogy továbbra is barátnők maradjunk?

- Persze! Csak - csak - Nem kívánok sokat!

- Mit kívánsz?

- Ne gördíts akadályokat az utamba!

- Akadályokat? Micsoda akadályokat? Próbáljunk szerencsét mindketten, mondtam már a gyertyaszentelőkor tartott bálban!

- Nem, - makacskodott a grófnő. - Nem akarok már osztozni. Számталanszor osztozkodtam és mindig én húztam a rövidebbet. Egyenlőtlen fegyverekkel küzdünk, ezért mondj le ezúttal a kedvemért.

- Miért küzdenénk egyenlőtlen fegyverekkel?- szólt Gontram Frida. - De még akkor is tiéd a több előny - te vagy a szebbik.

- Igen, - felelte a barátnője - de ez semmi. Te vagy az okosabb. És sokszor tapasztalnom kellett, hogy ez többet ér - az ilyen dolgokban.

Gontram Frida megfogta a kezét.

- Hallod, Olga, - hízelgett, - légy okos. Nemcsak az érzéseink miatt vagyunk itt. -Ide figyelj: ha sikerül a kis kisasszonyt más elhatározásra bírnom, ha megmentem a millióitokat - akkor szabad kezet engedsz? Lemégy a kertbe, egyedül hagysz vele?

Sűrű könnyek szöktek a grófnő szeméből.

- Nem tehetem, - suttogta. - Hadd beszéljek vele én - a pénzt szívesen átengedem neked. Részéről úgyis csak hirtelen szeszély az egész.

Frida hangos sóhajtással a díványra dobta magát és sovány kezével mélyen a selyempárnákba markolt.

- Szeszély? - Azt hiszed teketóriáznék ennyit, ha szeszély lenne? Félek, nálam sincs sokkal másként, mint nálad! - Vonásai mintha megmerevedtek volna, tiszta szemei merően bámultak a semmibe. Olga ezt látva, letérdelt barátnője előtt, aki lehajtotta szőke fejét. Kezeik összetalálkoztak, egymáshoz simultak s könnyeik némán összefolytak.

- Mit tegyünk? - kérdezte a grófnő.

- Mondjunk le! - szólt Gontram Frida keményen. - Mondjunk le - mindketten. Majd csak lesz valahogy!

Olga grófnő bólintott s barátnőjéhez simult.

- Kelj fel, - suttogta Frida. - Jön. Szárítsd fel gyorsan a könnyeidet. Nesze a zsebkendőm.

Olga engedelmeskedett átment a másik oldalra. De ten Brinken Álraune jól látta, mi történt. Megállt a nagy ajtó küszöbén, fekete trikóban, mint a vidám herceg Denevérben. Kurtán meghajolt és kezét csókolt a hölgyeknek.

- Nem szabad sírni, - mosolygott - nem szabad; a sírás a legszebb szemeket is elhomályosítja.

Összeverte a tenyerét és pezsgőt hozatott a szolgálával. Maga töltötte meg a poharakat, a hölgyeknek nyújtotta s kínálgatta őket.

- Nálam ez így szokás, - trallalázott - chacun a son gout.

Olga grófnőt a pamlaghoz vezette s megsimogatta telt karjait. Aztán Gontram Frida mellé ült s hosszú mosolygó pillantással ajándékozta meg. Megmaradt a szerepében, kekszet, aprósüteményeket kínálgatott s arany üvegecskéjéből Peau d'Espagne-t cseppentett a hölgyek zsebkendőjére.

- Igaz, - kezdte hirtelen - nagyon szomorú, hogy nem segíthetek önökön. Igazán roppant fájdalom.

Gontram Frida felállt.

- És miért nem? - kérdezte. Nehezen nyílt a szája.

- Semmi okom, igazán semmi! - Egyszerűen nem akarom - ez az egész. A grófnőhöz fordult:

- Mit gondol, sokat veszít a mamája? - Azt, hogy „sokat”, vontatva mondta. Csicssergett édesen és egyben kegyetlenül, mint vadászútján a fecske.

A grófnő megremegett a tekintete alatt.

- Ó nem, - mondta - nem túlságos sokat. És ismételte Frida szavait: Megmarad a bonni villája, a rajna-menti kastélya. Meg a magyarországi szőlők bérösszege. És végül én kapom az orosz járadékot és -

Megakadt, többet nem tudott; fogalma sem volt a viszonyaikról, alig tudta tulajdonképpen mi is a pénz. Csak hogy szép boltokba mehet vele az ember, kalapokat s más csinos holmikát vásárolhat. Erre pedig bőven elég lesz. Százszor is mentegetőzött, hogy ez csak a mamája ötlete volt. De a kisasszony ne törődjön vele, reméli, hogy ez a közbejött kellemetlen eset nem zavarja meg a barátságukat -

Aztán tovább fecsegett, meggondolatlanul, botorul és értelmetlenül. Nem fogta el barátnőjének szigorú pillantásait, melegen megbújt ten Brinken kisasszony szemének zöld csillogásában, mint nyulacska a verőfényes káposztaföldön.

Gontram Frida nyugtalankodott. Először is barátnője szörnyű ostobasága bosszantotta, és a viselkedését is képtelennek és nevetségesnek találta. A légy sem repül ilyen otrombán a mérgezett cukorra, gondolta. Végül pedig, mennél többet fecsegett Olga, mennél gyorsabban olvadt el Alraune pillantásai alatt érzelmeinek konvencionális hótakarója, annál éberebbre erősödött Fridában is az érzés, melyet mindenáron elfojtani igyekezett. Szemei átpislogtak a másik oldalra, féltékenyen függöttek Orłowski herceg nyúlánk termetén.

Alraune észrevette.

- Köszönöm, kedves grófnő, - szólt - szavai rendkívül megnyugtattak. Gontram Fridához fordult:

Az igazságügyi tanácsos ugyanis valóságos rémhistóriákat mesélt a hercegnő biztos tönkremenéséről!

Frida még egy utolsó fogást próbált, erőszakkal kényszerítette rá magát:

- Az apám igazat mondott, - jelentette ki nyersen. - Az összeomlás természetesen elkerülhetetlen. A hercegnőnek el kell adnia a kastélyát -

- Ó, nem tesz semmit!- magyarázta a grófnő - úgysem lakunk soha benne!

Hallgass! - kiáltott rá Frida. Szemei elhomályosultak, érezte, hogy hasztalanul küzd egy elveszett ügyért. - A hercegnőnek fel kell oszlatnia a háztartását, nagyon nehezen tud majd megbarátkozni a megváltozott viszonyokkal. Kétséges, hogy tarthat-e autót: valószínűleg nem.

- Ó be kár! - fuvolázott a fekete herceg.

- Lovait és kocsijait el kell adnia, - folytatta Frida, - cselédségét nagyrészt el fogja bocsájtani -

Alraune félbeszakította.

- Hát önnel mi lesz - Gontram kisasszony? A hercegnőnél marad? Frida meghökkent a váratlan kérdéstől.

- Én - én, hát persze - hebegett.

- Mert én nagyon örvidenek, ha felajánlhatnám a házamat - fuvolázott ten Brinken kisasszony. - Olyan egyedül vagyok és szükségét érzem társaságnak - jöjjön hozzám.

Frida tusakodott, ingadozott egy pillanatig:

- Magához - kisasszony?

- Nem, nem! Nálunk kell maradnia! - vetette közbe Olga. - Nem hagyhatja most el az anyámat.

- Sose voltam az anyádnál. Nálad voltam, - jelentette ki Gontram Frida.

- Mindegy! - kiáltott a grófnő. - Nálam, vagy nála. Nem akarom, hogy itt maradj!

- Ó, bocsánat, - gúnyoskodott Alraune. - Azt hittem, a kisasszonynak megvan a saját akarata.

Olga grófnő felállt, minden vér kiszorult az arcából.

- Nincs! - kiáltott, - Nincs, nincs! Ha nem a saját jószántából jön, ne is jöjjön! - nevetett a herceg. - Ez már így szokás nálam. Nem is kényszerítem - maradjon csak a hercegnőnél, Gontram kisasszony, ha ott szívesebben van.

Melléállt s megfogta mindkét kezét.

- Az öccse jó barátom volt és játszótársam, - szólt halkán. - Gyakran megcsókoltam őt -

Alraune látta, hogy ez a nálánál csaknem kétszerte idősebb nő lesüti pilláját a tekintete alatt, érezte, hogy kezei megizzadnak ujjai könnyű érintésétől. Itta, fenéig élvezte a diadalát.

- Itt marad? - susogta.

Gontram Frida akadozva lélekzett. A grófnőhöz lépett s anélkül hogy szemét felemelte volna, szólott!

- Bocsáss meg, Olga itt maradok.

Barátnője a díványra vetette magát, arcát a párnák közé ásta s hisztérikus zokogásban vonaglott.

- Nem, nem, nem! - jajveszékelt. Felemelkedett, felemelte a kezét, mintha meg akarta volna ütni a barátnőjét, aztán élesen felkacagott. Leszaladt a lépcsőn a kertbe, kalap nélkül, napernyő nélkül. Átrohant az udvaron, kifutott az utcára.

- Olga! - kiáltott utána Frida. - Olga! Hallod? Olga!

- Hagyd csak. Majd megszelídül - mondta ten Brinken kisasszony. A hangja dölyfösen zengett.

Braun Frank künn a kertben reggelizett, az orgonafa alatt, Gontram Frida töltötte be a teáját.

- Bizony jó a házra, hogy maga itt van. Sose látni, hogy tenne valamit s mégis úgy megy minden, mint a karikacsapás. A cselédek különös idegenkedéssel vannak az unokahúgom iránt, kedvüket lelik a passzív rezisztenciában. Sejtelmük sincs a szociálizmus harci eszközeiről, de már érkeztek a sabotage egy neméig. Régen kitört volna a nyílt revolúció, ha nem lennének némi szeretettel irántam. Most, hogy maga itt van a házban, hirtelen rendben megy minden. Meghajlok maga előtt, Frida.

- Köszönöm. Örülök, ha tehetek valamit Alraune-ért.

- Csakhogy annál jobban hiányzik a hercegnőnek, ott minden fejtetőn áll, mióta a bank beszüntette a fizetéseit. Itt a postám, olvassa csak!

Elébe tolt néhány levelet.

Gontram Frida a fejét rázta.

- Nem, nem olvasom el, - ne haragudjon. Tudni sem akarok mindezekről.

- Meg kell tudnia, Frida - állhatatoskodott Braun Frank. - Ha nem olvassa el a leveleket, közlöm röviden a tényállást. A barátnőjét megtalálták.

- Él?- súgta Frida.

- Igen, él. Miután innen elszaladt, kóborolt egész éjszaka s a következő nap is. Nyilván befelé ment, a hegyek közé s aztán ívben vissza a Rajnához. Fuvarosok látták nem messze Remagen-től. Megfigyelték s mert a viselkedését gyanúsnak találták, közelében maradtak. És mikor leugrott a gátról, odaevettek és hamarosan kihalászták a hullámokból. Ez dél tájban történt, négy nap előtt. Heves ellenkezése dacára a törvényszék fogházába vitték.

Gontram Frida könyökére támasztotta a fejét.

- A fogházba? - kérdezte halkán.

- Persze! - Hova vihették volna? Tiszta sor, hogy szabadlábbon az öngyilkossági kísérletet rögtön megismétli - így őrizetbe vették. Emellett minden felvilágosítást megtagadott, hallgatott konokul. Óráját, erszényét, sőt a zsebkendőjét is, régen eldobálta, - a fehéreneműjébe varrt koronából és bolondos betűkből pedig senki sem tudott kiokosodni. Csak az ön atyja megbízásából megindított hatósági nyomozás tudta megállapítani a személyazonosságát.

- Hol van? - kérdezte Frida.

- A városban. - Az igazságügyi tanácsos hazahozatta Remage-ból és Dalberg professzor magán-elmegyógyintézetébe szállította. Itt az értesítése - félek, Olga grófnő jó sokáig lesz kénytelen ott maradni. Tegnap este érkezett oda a hercegnő. -Maga, Frida meglátogathatná szegény barátnőjét, még pedig mielőbb, a professzor állítása szerint igen csendes és nyugodt.

Gontram Frida felállt.

- Nem, nem! - kiáltott. - Nem vagyok rá képes.

Végigsétált a kavicsos úton, az illatozó orgonák alatt.

Braun Frank utánanézett. Mint egy márvány álarc, olyan volt az arca, mint a kemény kőbe metszett állhatatos végzet. Majd hirtelen mosoly suhant el a hideg maszkon, mint mikor játszi napsugár cikázik mély árnyék

közepébe. Felvetette pilláit. Szemei az urasági épülethez vezető, erdei bükk-alléban kutakodtak. Alraune vidám nevetése hallatszott onnan.

- Különös az ő hatalma. Igaza van Jakab bácsinak a bőrkötésű könyv meditációiban.

Elgondolkodott. Ó, igen nehéz menekülni tőle. Senkise tudja, micsoda és mégis mind belerepülnek az izzó lángba. - Ő is? Ő is? Bizonyos, hogy volt valami benne, ami ingerelte. Nem tudta biztosan, hogyan hatott érzékeire, vérére, vagy tán az agyára? De hogy hatott: érezte jól. Nem igaz, hogy csak elintéznivalói: a pörök és egyezkedések miatt, volt még mindig itt, mióta eldőlt a Mühlheimi Bank dolga, az ügyvédek segítségével kitűnően elintézhetett volna mindent, személyes jelenléte nélkül is.

És mégis itt van - még mindig itt van. Megállapította, hogy önmagát is ámítja, mindenféle hosszadalmas tárgyalásokkal mesterségesen teremt új okokat, hogy elutazását kitolja. És szinte úgy rémlett, az unokahúga is észrevette ezt, sőt azt is, hogy az ő titkos befolyására cselekszik.

- Holnap hazautazom, - gondolta. Ekkor felágaskodott benne a gondolat: Miért utazna? - Fél talán? Fél ettől a törékeny gyerektől? - Megfertőzték a bolondságok, miket nagybátyja a bőrkötésű könyvben összehordott.

- Mi történhet? - Legrosszabb esetben egy kis kaland! Nem az első és aligha az utolsó! Nem egyenrangú, sőt tán erősebb ellenfél? Az úton, melyet lábával tapodott, nem feküdtek szintén halottak? Miért futamodna meg?

Ő teremtette egykor: ő, Braun Frank. Övé volt a gondolat s csak instrumentum a nagybátyja keze. Övé a különös teremtés - sokkal inkább, mint a kegyelmes úré.

Fiatal volt akkor, erjedőfélben, mint a must. Tele bizarr álmokkal, eget ostromló fantáziákkal, csillagokkal hajigálózott. Ekkor ritka gyümölcsöt tört a kifürkészhetetlen, sötét őserdőben, mely megfékezte vad lépéseit. Jó kertészre talált, annak átadta. És a kertész elvetette a magvat, megöntözte a csírát, ápolta a palántát és megvárta, míg kifejlődik a fácska.

Most hogy visszatért: szemébe mosolyog virágos fája. Bizonyal mérges: aki megpihen alatta, eléri lehelete. Sokakat megölt, kik andalogtak édes illatában -megölte a bölcs kertészt is, aki felnevelte.

De ő nem kertész, kinek a ritka fa mindeneknél kedvesebb. Nem tartozik azok közé, akik véletlenül és öntudatlanul barangolnak a kertben.

Ő volt, aki egykor a gyümölcsöt hozta, a magvat adta. Azóta azonban sok napon át lovagolt a kifürkészhetetlen vad erdőkben, sokat gázolt megfoghatatlan, posványos, lázokozó mocsarakban. Sok forró mérget szívott be a lelke, sok pestises levegőt, bűnös lángolások fojtogató füstjét. Ó, fájt bizony, kínlódott nagyon, gennyedő keléseket fakasztott de nem döntötte le a lábáról. Egészségesen lovagolt vissza ismét az égbolt alól - s biztos volt, mint kék acélpáncélban.

Ó igen - sérthetetlen volt -

Ez a küzdelem csak játéknak tetszett. De akkor - ha csak játék - el kéne mennie, nem? Ha Alraune bábu csak - veszélyes mindenki másra, de ártalmatlan játékszer az ő erős ökleinek - akkor könnyű a kaland. Csak az igazi, egyenlő erős fegyverekkel folytatott harc, csak az érdemli meg a fáradságot -

Szédelgés! - gondolta megint. Kinek meséli tulajdonképpen hősi érényeit? - Nem volt része elég gyakran túl könnyű győzelmekben, epizódokban is?

Nem, most sincs másként, mint ahogy mindig volt. Ismerte valaha is az ellenfél erejét? A kis mérges darázs szúrása nem volt-e sokkal veszélyesebb, mint a kajmán toroka, melyre biztos kézzel ráfoghatta winchester-puskáját?

Nem talált kiutat, mindig ugyanabban a körben futott, akármerre fordult. Mindig erre a pontra ért el: - maradj!

- Jó reggelt bácsi! - nevetett ten Brinken Alraune.

Mellette állt Gontram Fridával.

- Jó reggelt - felelt Braun Frank kurtán. - Olvasd el ezeket a leveleket. - Nem ártana, ha kicsit elgondolkodnál felette, mit műveltél már megint. - Ideje lenne, hogy a bolondságokat abbahagyjad, s valami okosabbat tégy, olyat, ami megérné a fáradságot!

Alraune élesen nézett rá.

- Úgy? - mondta - minden szót elnyújtva. - És mit gondolsz, mi az, ami megéri a fáradságot?

Braun Frank nem felelt - mert hirtelenében nem is tudott. Felállt és vállat vonva bement a kertbe.

- Rossz hangulatban vagyunk, gyám uram, mi? - zengett utána a lány kacagása.

.oOo.

Délután a könyvtárszobában ült. Akták feküdtek előtte, melyeket Manasse ügyvéd küldött tegnap. De nem olvasta őket. A levegőbe bámult s mohón szitta egyik cigarettát a másik után.

Aztán a fiókot kihúzva, ismét elővette a titkos tanácsos bőrkötésű könyvét. És olvasta lassan, szigorúan, minden apró dolgon elgondolkozva.

Kopogtattak. A sofőr lépett be.

- Doktor úr, - szólt - Wolkonski hercegnő van itt. Nagyon izgatott s már a kocsiból a kisasszony után kiáltozott. De azt gondoltuk, talán jobb lenne, ha ön fogadná először. - Alajos ide fogja kísérni.

- Helyes! - mondta Braun Frank. Felugrott s a hercegnő elé ment.

A hercegnő fáradtságosan szorult be a keskeny ajtón, forgatta nagy testét a homályos szobában, melynek zöld zsalui csak gyéren bocsájtották be a napot.

- Hol van? - kérdezte lihegve. - Hol a kisasszony?

Braun Frank kezét nyújtotta s a díványhoz vezette. A hercegnő megismerte, nevén szólította, de nem is gondolt rá, hogy beszélgetést kezdjen vele.

- Alraune kisasszonyt keresem, - kiáltott - teremtsé elő a kisasszonyt!

Nem nyugodott előbb, míg Braun Frank nem csengetett a szolgának s meg nem bízta, hogy jelentse be a kisasszonynak a hercegnő látogatását. Csak azután hallgatta meg a férfit.

Braun Frank gyermekének hogylétéről kérdezősködött és a hercegnő roppant szóözönnel mesélte el, milyen állapotban találta a lányát. Meg se ismerte az anyját, csendesen, apatikusan ült az ablak mellett és a kertbe nézett. Dalberg professzor a titkos tanácsosnak, annak a csalónak, egykori klinikáját alakította át ideggyógyintézeté. Ugyanazt a házat, melyben ez a -

Braun Frank félbeszakította, gátat vetett a szóáradatnak. Gyorsan a keze után kapott, lehajolt és színeskedő érdeklődéssel nézegette a gyűrűit.

- Bocsánat, fenség, honnan szerezte ezt a csudálatos smaragdot? - darálta.
- Igazán pompás, ritka példány.

- Első férjem dízsüvegének gombja volt - felelt az asszony. - Régi családi ékszer! Folytatni készült a beszédet, de Braun Frank nem engedte szóhoz jutni.

- Rendkívül tisztaságú kő! - bizonykodott. - És mily ritka nagy! Hozzá foghatót csak egyet láttam, a rolinkore-i maharadzsza-istállójában - aki kedvenc paripájának balszeme helyébe illesztette. Jobbszemében birmai rubint hordott, mely csak kevéssel volt kisebb.

És mesélt az indiai fejedelmek kedvteléséről, akik szép lovaik szemét kiszúrják, hogy helyükbe üvegszemet, vagy nagy cabochon-okat iktassanak.

- Kegyetlenül hangzik, - mondta - de biztosítom fenségedet, elhúlna egy ily pompás állat láttára, mely merev alexandrit-szemekkel néz önre, vagy mélyen kék csillagszafír-szemekből pillant.

És beszélt a drágakövekről; diákkorából emlékezett, hogy a hercegnő értett valamit a drágakövekhez és gyöngyökhöz, jóformán ez volt az egyetlen, ami igazán érdekelte. A hercegnő felelt; eleinte gyorsan, szaggatottan beszélt, aztán minden perccel jobban megnyugodott. Lehúzta a gyűrűit, sorban mutogatta őket s mindegyiknek elmondta a kis történetét.

A férfi bólongatott, adta a figyelmest. Már jöhet az unokahúgom, - gondolta - az első vihar leült.

De tévedett.

Jött Alraune, zajtalanul nyitott ajtót, halkán lépdelt a szőnyegen s leült a hercegnővel szemben.

- Örvendek, hogy láthatom, fenség - fuvolázott.

A hercegnő felkiáltott s levegő után kapkodott. Nagy keresztet vetett, aztán egy másodikat is, ortodox módra.

- Íme, itt van, nyögött, - itt ül!

- Igenis, - nevetett Alraune - személyesen és életnagyságban! Felállt s kezét a hercegnő felé nyújtotta.

- Igazán sajnálom az esetet. Fogadja őszinte részvéteimet, fenség!

A hercegnő nem fogadta el a kezét. Egy percre, mintha megnémult volna. Lihegett, igyekezett úrrá lenni magán. De aztán megjött a szava.

- Nem kell a részvéted! - kiáltott. - Beszédem van veled. Alraune leült s könnyedén intett a kezével.

- Beszéljen, kérem, fenség!

A hercegnő elkezdte. - Tudja-e a kisasszony, hogy őexcellenciája manipulációi által elvesztette a vagyonát? - Hogyne tudná, hiszen az urak apróra elmondták, mit kellett volna tennie - de ő megtagadta kötelessége teljesítését! - Tudja-e, mi történt a lányával? Elbeszélte, milyen állapotban találta az intézetben s mi az orvosok véleménye. Egyre izgatottabb lett, egyre élesebbé és rikácsolóbbá dagadt a hangja.

- Jól tudja mindezeket, - vallotta Alraune nyugodtan.

- Mi a szándéka most? Mit fog tenni? - kérdezte a hercegnő. - Talán az apád szennyes lábanyomaiba akarsz lépni? Ó, kitanult betyár volt a kegyelmes úr, regényben sem lehet ravaszabb gézengúzttal találni. No de megkapta a jutalmát. Tovább is őexcellenciájával foglalkozott, mindent hangosan kimondott, ami csak a nyelvére jött. - Abban a hitben volt, hogy Olga hirtelen rohama missziója sikertelenségére vezethető vissza, valamint arra, hogy Alraune régi barátnője szívét elfordította tőle. Ha a kisasszony most segít, nemcsak vagyonát mentheti meg, hanem e hír által gyermekét is.

- Nem kérek, - kiáltott - hanem követelek. Az igazamat akarom. Te követted el az igazságtalanságot, tulajdon keresztlányom, te meg az apád! Tedd ismét jóvá, amennyire lehetséges. Szégyen, hogy ezt mondanom kell, de másként nem jutott eszedbe!

- Mi az, amit még megmenthetek? - kérdezte Alraune halkán. - Ahogy én tudom, a bank már három napja összeomlott. A pénzének tehát fucs, fenség!

Sivítva mondta, hogy fffucscs - szinte hallatszott, amint a bankjegyek röpködnek a szélben.

- Nem tesz semmit! - magyarázta a hercegnő. - Az igazságügyi tanácsos mondta, hogy apád nem egészen tizenkét milliómat ruházta be a nyomorult

bankba. Te a tizenkét milliót egyszerűen megadod - a magad pénzéből. Neked ez úgymint semmi, tudom jól!

- Ohó - szólt ten Brinken kisasszony. - Más kívánsága nincs fenségednek?

- Dehogyan nincs - szólt a hercegnő. - Tudtára fogod adni Gontram kisasszonynak, hogy azonnal hagyja el a házat. Jöjjön velem rögtön szegény lányomhoz, bízom benne, hogy jelenléte igen kedvező hatással lesz a grófnőre - talán hirtelen gyógyulást hoz; különösen, ha azt a közlést viszi, hogy az a szomorú vagyoni ügy rendeződött. Semmiféle szemrehányással nem fogom illetni Gontram kisasszonyt hálátlan viselkedéséért és arról is lemondok, hogy eljárásodat még jobban megbélyegezzem. De kívánom, hogy az ügyet azonnal hozd rendbe.

Elhallgatott s mélyen fölélezett a hosszú beszéd hatalmas erőfeszítése után. Elővette a zsebkezdőjét, legyezkedett vele s letörölte a bíborvörös arcáról gyöngyöző kövér verejtékcseppeket.

Alraune felemelkedett kissé s könnyedén meghajolt.

- Fenséged nagyon kegyes - fuvalázott. Aztán elhallgatott.

A hercegnő várt egy ideig, végre megkérdezte:

- Nos?

- Nos? - szólt a kisasszony ugyanolyan hangsúllyal.

- Várok - szólt a hercegnő.

- Én is - mondta Alraune.

Wolkonski hercegnő ide-oda csúszkált a díványon, melynek régi rugói mélyen besüppedtek nagy súlya alatt. Bepréselve hatalmas fűzőjébe, mely mégis bizonyos formák közé kényszerítette a hatalmas hústömeget, mozdulatai nehézkesek, esetlenek voltak. Lélegzete elakadt s húsos nyelvvel önkénytelenül is nyalogatta száraz ajkait.

- Szolgálhatok egy pohár vízzel fenségednek? - csicsergett a kisasszony.

A hercegnő úgy tett, mintha nem hallaná.

- No, mit szándékszol tenni? - kérdezte ünnepélyesen.

- Semmit - szólt Alraune végtelenül egyszerűen.

Az öreg hercegnő rámeresztette kerek tehénszemeit, mintha nem értené, mit is mondott ez a fiatal teremtés. Nagy nehezen felemelkedett s néhány lépés után révedezve tekintgetett körül, mintha keresne valamit. Braun Frank felállt, az asztalon álló kancsóból vizet töltött egy pohárba és átnyújtotta neki. Mohón esett neki.

Alraune is felkelt.

- Engedelmet kérek, hogy mennem kell, fenség. Átadhatom üdvözlését Gontram kisasszonynak?

A hercegnő feléje tartott, forrva, csaknem megpukkadt a visszafojtott dühtől.

- Most megpukkad - gondolta Braun Frank.

A hercegnő hasztalan keresett, nem talált szavakat, mivel a beszédet megkezdhette.

- Mondd meg neki - lihegett - mondd meg neki, hogy ne kerüljön többé a szemem elé! Közönséges személy, semmivel sem jobb nálad!

Nehéz léptekkel dobogott végig a szobán fűjt, izzadt, hatalmas karját lóbálta a levegőben. Tekintete ekkor a nyitott fiókra esett s megpillantotta benne a nyakláncot, mellyel egykor keresztlányát megajándékozta: a briliánsokkal kirakott aranyláncot, nagy gyöngy-füzérek és a lány anyjának égővörös fürtjét. A diadalmas gyűlölet öröme vonaglott pufók arcán. A nyakláncot kikapta a fiókból.

- Tudod mi ez? - rikoltott.

- Nem - szólt Alraune nyugodtan, - sose láttam. A hercegné szorosan melléje lépett:

- Akkor hát a titkos tanácsos, a cudar, elsikkasztotta. Reá vall! A keresztelődre adtam ajándéku, Alraune!

- Köszönöm - mondta a kisasszony. - A gyöngyök igen szépek és a kövek is - ha valódiak.

- Valódiak! - kiáltott a hercegné. - Valódiak, akár ez a haj, melyet anyád fejről vágtam le.

A nyakláncot a kisasszony ölébe dobta. Alraune felvette a különös ékszert s mérlegelve vizsgálta.

- Az anyám haja? - kérdezte lassan. - Úgy látszik, igen szép haja volt.

A hercegné eléje terpeszkedett, csípőre szorított kézzel. Biztos volt a dolgában.

- Igen szép haj - kacagott, - igen szép! Olyan szép, hogy minden férfi szaladgált utána - egész tallért fizettek, hogy egy éjszaka e szép haj árnyékában alhassanak!

A kisasszony felugrott, egy pillanatra minden vér eltűnt az arcából, aztán ismét elmosolyodott nyugodtan, gúnyosan mondta:

- Ön öregszik fenség, öregszik és gyerekesedik.

Ez volt a vég, most már nem volt "vissza" a hercegnő számára. Kitört, közönséges volt és határtalanul szemérmetlen, mint egy ittas bordély-mama kiáltott, elcsuklott a hangja - üvöltött, csak úgy dőlt belőle a trágár beszéd. Lotyó volt Alraune anyja, a legelvetemültebb fajtából, aki márkákért árulta magát. Nyomorult kéjgyilkos az apja, Noerissen-nek hitták, tudja jól. A titkos tanácsos pénzért vette meg az utcai lányt gaz kísérlete számára, megtermékenyítette a kivégzett gyilkos magjával. Személyesen jelen volt; mikor a kegyelmes úr az undok magvat befecskendezte, melynek rothadt gyümölcse, ó, Alraune, itt ül előtte! Egy gyilkos lánya, egy lotyó gyermeke!

Ez volt a bosszúja. Triumfálva, könnyű léptekkel ment ki, hízott a diadal dölyfétől s megfiatalodott tíz esztendővel. Bevágta az ajtót, hogy csak úgy csattant.

Csend volt a tágas könyvtárban. Alraune némán, kissé halványan ült a székén. Idegesen játszott a nyaklánccal. Ajkai alig észrevehetően megvonaglottak.

Végre felkelt.

- Ostobaság! - suttogta.

Járkált kicsit a szobában, aztán meggondolta magát. A bácsijához lépett.

- Igaz, Braun Frank? - kérdezte. A férfi habozott egy pillanatig.

- Azt hiszem, igaz - szólt nyugodtan és felállt.

Az íróasztalhoz lépett, kivette a bőrkötésű könyvet s átnyújtotta Alraunenak.

- Olvasd el.

Alraune némán menni készült.

- Vigyed ezt is!- kiáltott utána a férfi. Átadta az anyja koponyafedőjéből készült kockavetőt s az apja csontjaiból készült kockákat.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Mely megjelöli, hogyan játszott braun frank a tűzzel és hogyan ébredt fel Alraune

Ez este a kisasszony nem jelent meg a vacsoránál, csak kevés teát és néhány kekszet vitetett fel magának Gontram Fridával. Braun Frank várt rá egy ideig, remélve, hogy később talán mégis lejön. Majd a könyvtárszobába ment. Kedvetlenül nyúlt az íróasztalon heverő aktákhoz. De nem tudott belemélyedni az olvasásba, ismét összecsapta őket s elhatározta, hogy bemegy a városba. Előbb kivette a fiókból az utolsó kisemlékeket: a selyemzsinór darabkát, az átlótt kártyát a lóherével s végül a gyökéremberkét. Mindezeket barna papirosba csomagolva, lepecsételte s felküldte a kisasszonynak. Szót sem írt hozzá, hiszen az iniciáléival díszített bőrkötésű könyvben úgy is megtalál minden magyarázatot.

Aztán esengetett a sofőrnek s a városba autózott. Amint várta, Manasse urat a Münsterplatzi kis borozóban találta - vele volt Schacht Szaniszló. Melléjük ült, beszélgetésbe elegyedtek. Jogi kérdésekbe mélyedt az ügyvéddel, pro és kontra fejtegette ezt meg azt a pört. Elhatározták, hogy néhány kétes ügyet az igazságügyi tanácsosnak engednek át, aki majd csak csinál valami elfogadható egyezséget, másoknál viszont Manasse határozottan bízott, hogy kedvező ítéletet kap. Némely esetről Braun Frank azt a tanácsot adta, fogadjon el nyugodtan megfelelő egyességet, de Manasse ellent mondott. - Csak semmit se elismerni, - még ha az ellenfél követelése tiszta is, mint a nap és százszor jogos is! Ő volt a legegyszerűbb és legbecsületesebb ügyvéd a törvényszéken, olyan, aki feltétlenül mindig megmondta az igazat a kliense szemébe; aki a törvényszéken inkább hallgatott, de nem hazudott és mégis sokkal inkább jogász volt, semhogy vérében ne lett volna a gyűlölet az ellenfél bárminő jogának elismerése ellen.

- Csak a költségeinket növeli, - kifogásolta Braun Frank.

- Hát aztán! - csaholt az ügyvéd. - Mit tesz az ekkora vagyonnál? Aztán mondom magának: semmit se tudunk előre. Valami esélye mindig van az embernek.

- Jogilag talán - válaszolt Braun Frank, - de -

Elhallgatott: hiszen ügyvéd számára nincsen is más. A törvényszék ítélkezik - s akárhogya dönt is, az az igazság. Ma így dönt, és néhány hónap múlva, a magasabb instancián, egészen másként. Mégis: az ítéletet, amely szent, végeredményben a törvényszék hozza és nem a fél. Egyességet kötni azonban annyi, mint egyedül ítélkezni, elébe vágni a bíróság ítéletének. Manasse pedig ügyvéd volt, teljesen ügyfél s ahogya a bírót pártatlannak kívánta, éppen úgy gyötrelem volt neki, ha akár elfogadnia, akár adnia kellett ítéletet, ügyfele számára.

Braun Frank mosolygott.

- Ahogya akarja, - szólt.

Aztán Schacht Szaniszlóval beszélgetett, kérdezősködött ennek barátja, Mohnen doktor és mindazok felől, akik az ő diákkorában itt voltak. Bizony Theyssen József már régi kormánytanácsos, a Klingelhöffer professzor Halle-ban s legközelebb, valószínűleg megkapja az új anatómiai tanszéket. És a Langen Frici és a Bastian és -

Braun Frank hallgatta, lapozott az egyetemnek ebben az élő almanachjában, aki mindenkinek a személyi viszonyait ismerte.

- Még mindig diákoskodik? - kérdezte. Szaniszló bosszúsan hallgatott.

- Hát nem tudja? Hiszen már öt éve letette a doktorátust! - ugatott az ügyvéd.

Már - öt éve már! Braun Frank utána számolt. Negyvenötödik, nem, negyvenhatodik szemeszterében történhetett.

- Hát mégis! - mondta. Felállt, kezét nyújtotta, melyet Schacht erélyesen megrázott.

- Akkor engedje meg, hogya gratuláljak, doktor úr! De mondja csak - tulajdonképpen mihez fog kezdeni?

- Ha ő azt tudná! - szólt az ügyvéd. Schröder káplán lépett be, Braun Frank feléje tartott, hogya üdvözlje.

- Maga is itthon van egyszer? - kiáltott a csuhás. Ezt meg kell ünnepelni!

- Én vagyok a gazda! - jelentette ki Schacht Szaniszló. - Koccintani fog velem a diplomámra.

- Velem meg az új vikáriusi kinevezésemre - nevetett a pap, - osszuk meg hát a tisztességet, ha nincs ellenére Schacht doktor.

Megegyeztek. A fehérhajú vikárius kilencvenhármás scharzhofbergit rendelt, melyhez a borozó az ő közvetítésével jutott.

Megkóstolta a bort, elégedetten bólintott s koccintott Braun Frankkal.

- Magának jó dolga van, - mondta, - odatolja az orrát ismeretlen tengerekbe, országokba, olvashatni a lapokban. Magunkfajtának otthon kell kuksolni, legfeljebb avval vigasztalódhat, hogy a Mosel mentén még mindig jó a bor. Ezt a márkát bizonyára nem kapja külföldön!

- A márkát igen - felelt Braun Frank, - csak a bort nem. Mit csinál egyébként főtisztelendő úr?

- Mit csinálnék? - felelt a pap. - Bosszankodom: mindig poroszabb lesz a mi öreg Rajnánk. Rohadt, szórakoztató darabokat ír az ember Tünnes-nek és Bestevader-nek, Schal-nek Speumanes-nak és Marizzebil-nek. Egész Plautust és Terentiust kiraboltam már Millovitsch Péter kölni paprikajancsi színházának, most Holbergnél tartok. És képzelje, ez a fickó, aki ma direktor úrnak nevezi magát, most még honoráriumot is fizet - szintén porosz találmány.

- Örüljön neki! - mormogott Manasse ügyvéd. - Egyébként kiadott egy munkát Jamblichos-ról, - fordult Braun Frankhoz, - mondhatom önnek, kiváló könyv.

- Szóra sem érdemes, - mondta az öreg vikárius. - Szerény próbálkozás csak -

- Ugyan menjen! - szakította félbe Schacht Szaniszló. - A könyve alapvető munka az alexandriai iskola egész lényegének a megértésére. A neoplatonikusok emanációs tanára vonatkozó elmélete.

Rákezdett, oktatott, mint egy harcos püspök a konzíliumon. Itt-ott fennakadt valamin, nem találta helyesnek, hogy a szerző egészen a három kozmikus princípium alapjára helyezkedett, ha talán csak így sikerülhetett is neki Porphyrnak és tanítványainak szellemét teljesen megfogni. Manasse is beleelegyedett a polémiába, végre a vikárius is. És vitatkoztak, mintha semmi fontosabb nem lenne széles e világon, mint az alexandriaiaknak ez a

különös monizmusa, mely alapjában nem egyéb, mint az "én"-nek misztikus megsemmisítése eksztázissal, aszkézissel és theurgiával.

Braun Frank szótlánul hallgatta. - Ez Németország, - gondolta, az én hazám. Esztendeje, jutott eszébe, valahol Melbourne-ben, vagy Sidney-ben ült egy bar-ban, hárman voltak vele, egy főbíró, egy püspök, meg egy híres orvos. Buzgón vitatkoztak, veszekedtek egymással, mint ezek hárman akik itt ülnek most, de arról volt szó, ki a jobbik bokszoló: a Tasmániából való Jimmy Walsch, vagy a nyúlánk Fred Costa, Újdélwelsz sampiónja.

Itt viszont egy kis ügyvéd ül, akit eddig mindig mellőztek az igazságügyi tanácsosi kinevezésnél, ül egy pap, aki bolondos darabokat irt a bábszínházaknak, akinek volt ugyan néhány címe, de plébániája annál kevésbé, ül végül az örökdiák Schacht Szaniszló, aki negyven egynéhány esztendejével szerencsésen letette a doktorátust, s már azt sem tudja, mit kezdjen vele. És ez a három kis éhenkórász a legtudományosabb, legelvontabb dolgokról beszél, melyeknek ráadásul legcsekélyebb közük sincs a hivatásukhoz, beszélnek ugyanazzal a könnyedséggel és tárgyilagossággal, mellyel a melbourni urak egy bokszmeccsről beszélgettek. Ó, megrostálhatnánk egész Amerikát, egész Ausztráliát, hozzá Európa kilenctizedrészét, s nem találnánk a tudománynak ilyen bőségére -

- Csakhogy - sajnos ez a tudomány már halott, - sóhajtozott. - Régen meghalt, a feloszlás szaga érzik rajta, - persze ezek az urak nem veszik észre.

Megkérdezte a vikáriust, mit csinál a nevelt fia, a fiatal Gontram. Manasse ügyvéd rögtön abbahagyta a vitát.

- Igen, beszéljen tisztelendő úr, hiszen épp ezért jöttem. Mit ír?

Schröder vikárius kigombolta a kabátját, kihúzta a tárcáját s egy levelet vett ki belőle.

- Tessék, olvassa maga! Nem nagyon vigasztaló! - szólt a borítékot az ügyvédnek nyújtva.

Braun Frank gyors pillantást vetett a bélyegzőre.

- Davosból? - kérdezte. - Hát mégis örökölte az anyja betegségét?

- Sajnos, - sóhajtott az öreg pap. - Pedig milyen eleven, jó fiú a József! Tulajdonképpen nem is papnak született, - én, tudja isten, más pályára adom, bár magam is reverendát hordok, ha nem ígértem volna meg halálos

ágyán az anyjának. Egyébként már rég a saját útján járna, úgy mint én is - mondom: summa cum laude tette le a doktorátust! Megkaptam számára a felmentést az érsektől, aki nagyon szereti. A Jamblichosról írt munkámban derekasan segített - igen, belőle lehetett volna valami! Csak - sajnos -

Megakadt s lassan kiürítette a poharát.

- Olyan hirtelen jött, tisztelendő úr? - kérdezte Braun Frank.

- Bátran elmondhatjuk, - felelt a pap. - Az első rohamot bizonytalansággal egy lelki impresszió okozta: öccsének, Farkasnak, hirtelen halála. Látniuk kellett volna Józsefet, künn a temetőben; nem tárgított az oldalam mellől; kis beszédem alatt a koporsón fekvő hatalmas vérvörös rózsakoszorúra bámult. A szertartás végéig tartotta magát, de aztán úgy legyengült, valósággal vinnünk kellett, Schacht-nak meg nekem. A kocsiban, mintha jobban lett volna, de otthon nálam megint egészen apatikus volt. Az egyetlen, amit ez este kisedhettem belőle: hogy ő az utolsó a Gontram fiúk közül és most rajta a sor. Ez az apátia nem is szűnt meg többé - attól az órától kezdve meg volt győződve, hogy napjai meg vannak számlálva, bár a professzorok beható vizsgálat után eleinte minden jóval biztattak. Aztán gyorsan ment, napról-napra észrevehető volt a hanyatlás. Erre Davosba küldtük - de látszott, hogy a dolog hamarosan véget ér.

Elhallgatott, kövér könnyek ültek ki a szemébe.

- Az anyja szívósabb volt, - mormogott az ügyvéd - hat esztendeig arcába nevetett a halálnak.

- Isten adjon a lelküknek örök nyugodalmat, - mondta a vikárius és megtöltötte a poharakat. - Igyunk rájuk egy csendes kortyot - in memoriam.

Felemelték és kiürítették a poharaikat.

- Nemsokára egészen egyedül lesz az öreg igazságügyi tanácsos, - jegyezte meg Schacht doktor. - Csak a lánya látszik teljesen egészségesnek - S az egyetlen, aki túl fogja élni.

Az ügyvéd mormogott:

- Frida? - Nem, nem hiszem.

- Miért? - kérdezte Braun Frank.

- Mert... mert... - kezdte. - Eh, miért ne mondanám meg!?! - Harapósan, dühösen nézett rá, mintha torkon akarta volna ragadni. - Akarja tudni, miért

nem lesz öreg a Frida, akarja tudni?... Megmondom: mert egészen karmai közé került annak az átkozott boszorkánynak!... Azért nem... most tudja!

Boszorkány, - gondolta Braun Frank. - boszorkánynak nevezi, mint Jakab bácsi a bőrkötésű könyvében. Megkérdezte:

- Hogy érti ezt ügyvéd úr?

- Pontosan, ahogy mondom - ugatott az ügyvéd. - Aki ten Brinken kisasszonyhoz közelít... odaragad, mint légy a mézhez; és aki egyszer odaragad,... megfullad, hiába minden kapálózás! Őrizkedjen, doktor úr, figyelmeztetem magát! Elég hálátlan dolog így inteni valakit; egyszer, a kis Farkasnál, már megtettem, de sikertelenül... Most maga a soros... szökjön meg, míg nem késő. Mi keresnivalója van itt még? Egészen úgy tűnik, mintha máris belekóstolt volna a mézbe!

Braun Frank nevetett, de kissé erőltetetten hangzott.

- Miattam nincs oka aggodalomra, ügyvéd úr! - szólt. De Manassét nem győzte meg s magát még kevésbé.

Ültek és ittak. Ittak Schacht diplomájára és a pap vikáriusi méltóságára. Mohnen Károly egészségére is, akiről senki sem hallott, mióta a várost elhagyta.

- Eltűnt, - mondta Schacht Szaniszló; szentimentális hangulat lepte meg; érzelmes dalokat énekelt.

Braun Frank ajánlotta magát. Mint a régi időkben, gyalog ment ki Lendenichbe a tavaszi virágjukban álló, szagos fák során.

.oOo.

Az udvaron áthaladóban világosságot látott a könyvtárszobában. Belépett - Alraune ült a díványon.

- Te itt, húgocskám? - üdvözölte. - Még ébren, ilyen későn?

A lány nem felelt, intett a kezével, foglaljon helyet. Braun Frank leült, szembe vele és várt. De Alraune nem szólt, ő pedig nem nógatta.

- Beszélni akartam veled. - szólalt meg végre.

Braun Frank biccentett, de a lány megint csak hallgatott.

- Elolvastad a bőrkötésű könyvet? - kezdte a férfi.

- Igen. - A lány mély lélegzetet vett s ránézett. - Tehát csak tréfa vagyok, Braun Frank, a te tréfád?

- Tréfa? - Mondd inkább: gondolat.

- Jó, tehát gondolat, a szó nem sokat számít. Mi más a tréfa, mint bohó gondolat? És azt hiszem - ez elég bohó volt. - Felkacagott. - De nem ezért várok itt rád; más valamit akarok megtudni. Mondd: hiszed-e?

- Mit hiszek-e? Hogy minden úgy volt, amint a nagybácsi a bőrkötésű könyvben elmeséli? Igen, hiszem.

Alraune türelmetlenül rázta a fejét.

Nem, nem ezt gondolom. Persze hogy úgy volt, miért hazudott volna e kötetben?... Azt akarom tudni, te is hiszed-e... amit az én... az én... vagyis: amit a te nagybátyád hitt, hogy más vagyok, mint a többi emberek... hogy az vagyok, amit a nevem jelent?

- Hogy feleljek meg a kérdésre? Kérdezz meg egy fiziológust, s biztosan azt fogja válaszolni, hogy épp olyan ember vagy, mint bárki más a világon, ha az itteni bemutatkozásod kissé szokatlan volt is. Hozzáfűzi majd, hogy minden, ami történt, tisztára a véletlen műve; csupa mellékkörülmény, amely -

- Evvel nem törődöm - szakította félbe Alraune. - Nagybátyád e mellékkörülményeket fődolognak vette. Alapjában közömbös is, azok voltak-e vagy sem. Tőled akarom tudni: osztod-e ezt a nézetet? Te is hiszed-e, hogy különös teremtés vagyok?

Braun Frank hallgatott, feleletet keresett, de nem tudta, mit válaszoljon. Néha hitte, néha nem.

- Látod - kezdte végre.

- Beszélj hát - szorongatta Alraune. - Hiszed, hogy vakmerő tréfád vagyok - aki később alakot vettem fel? A te gondolatod, melyet az öreg titkos tanácsos tégelybe dobott, főzött, desztillált, míg az lettem, aki előtted ülök?

Ezúttal nem gondolkodott Braun Frank:

- Ha így fogalmazod: igen, azt hiszem.

Alraune futólag felkacagott:

- Gondoltam. És azért vártalak meg ma este, hogy amilyen gyorsan csak lehet, kigyógyítsalak a gőgödből. Nem bácsi, nem te repítetted ezt a gondolatot világgá, nem te - épp oly kevésbé, mint az öreg titkos tanácsos.

Braun Frank nem értette meg:

- Ki más? - kérdezte. Alraune a párnák alá nyúlt.

- Ez itt! - kiáltott. A kis Alraunét a levegőbe dobta, s megint elkapta. Gyengéden simogatta ideges ujjaival.

- Ez? Miért ez? Alraune kérdéssel felelt:

- Gondoltál rá valaha is, azon nap előtt, mikor Gontram igazságügyi tanácsos a két gyermek első áldozását ünnepelte?

- Nem, igazán nem.

- Akkor támadt benned a gondolat, mikor ez a jószág lepottyant a falról. Nem így van?

- De igen, így - erősítette Braun Frank.

- No lám - folytatta Alraune - tehát bárhonnán is, de kívülről jutott el hozzád e gondolat. Mikor Manasse ügyvéd beszédet tartott, mikor mint tudakos könyv fecsegett, kifejtette előttetek, mi az Alraune, mi a jelentősége - ekkor született meg agyadban. Nőtt, erősödött, annyira, hogy erőt öntött beléd, hogy nagybátyáddal is elhiteds és rábírd, hogy kivigye a gondolatot és engem megteremtsen. Ha tehát áll az, Braun Frank, hogy gondolat vagyok, mely a világba pattant és emberi formát vett fel, úgy te csak közvetítő eszköz vagy - nem több, mint a titkos tanácsos, vagy-az asszisztense, nem több mint -

Megakadt, elhallgatott.

De csak egy pillanatra. Aztán tovább folytatja:

- mint a lotyó Alma és a rablógyilkos, akiket ti - meg a halál - összeboronáltatok.

Alraune a selyempárnára tette a gyökéremberkét és csaknem bensőséges pillantásokkal nézett rá:

- Te vagy az apám, te vagy az anyám. Te vagy, aki teremtettél.

Talán így van - gondolta Braun Frank, s nézte a lányt. - A gondolatok, mint a virágpór kavarnak a levegőben, játékosan keringnek, s végül

leülepednek valamely emberi agyvelőben. Gyakran elcsenevészednek ott elszáradnak és meghalnak - ő, csak ritkán találnak jó talajra. - Talán igaza van - gondolta. - Az én agyam mindig jól ápolt melegágya volt minden bolondságnak és bonyolult fantáziának. - És mindegy volt neki, ő dobta-e a világba e gondolat magvát, vagy ő volt-e a termékeny föld, amely magába fogadta.

De nem szólt, meghagyta hitében a lányt. Ránézett: mint egy gyermek, amint a babájával játszik.

Alraune lassan felkelt s egyre kezében szorongatta a csúf emberkét.

- Még valamit akartam mondani, - szólt halkán. - Köszönetképpen azért, hogy nekem adtad a bőrkötésű könyvet s nem égetted el.

- Mit? - kérdezte Braun Frank. Alraune nem folytatta.

- Megcsókoljalak? - kérdezte. - Tudok ám csókolni -

- Ezt akartad mondani Alraune?

- Nem, nem ezt! - Csak gondoltam: miután megmondtam, megcsókolhatnálak egyszer. De előbb megmondom, amit akartam: menj el innét!

Braun Frank az ajkába harapott:

- Miért?

Mert - sokkal jobb rád nézve - talán rám nézve is. De most nem rólam van szó. Most legalább tudom, hogy áll a dolog - kinyitottad a szemem. És azt hiszem, ahogy eddig történt, bizonyára úgy fog ezután is történni - avval a különbséggel, hogy ezután nem lótok-futok vakon, hanem most már látok: mindent látok. Legközelebb rád kerülne a sor. Ezért jobb, ha elmégy.

- Olyan biztos vagy a dolgodban? - kérdezte Braun Frank. És Alraune felelt:

- Ne lennék?

A férfi vállat vont.

- Talán - Én nem tudom. De mondd csak: miért akarsz engem megkímélni?

- Szeretlek - mondta a lány halkán. - Jó voltál hozzám. Braun Frank nevetett:

- Hát a többiek nem?

- De - felelt a lány, - mindegyikük jó volt. De nem éreztem így. És ők - mind -szerettek engem. - Te nem - még nem.

Az íróasztalhoz ment, egy levelezőlapot vett fel s átadta a férfinak. - Itt egy kártya az anyádtól, este érkezett már, a szolga tévedésből felhozta a postámmal. Elolvastam. Beteg az anyád s oly nagyon kér, menj haza - ő is kér.

Braun Frank átvette a levelezőlapot. Habozva meredt maga elé. Tudta, igazuk van mindkettőjüknek, érezte, bolondság tovább is itt maradni. Aztán gyerekes dac fogta el, amely "nem"-et kiáltatott vele.

- Utazol? - kérdezte Alraune.

Erőt vett önmagán és szilárd hangon szólt:

- Igen, húgocskám!

Élesen nézett a lányra, megleste arcának minden vonását. Egy kis vonaglás a szája szegletében; egy könnyű sóhaj elég lett volna; valami, amiből láthatja, hogy a lány sajnálja a távozását. Ám Alraune csendes és komoly maradt, merev arcán egy vonás se rezdült.

Ez bántotta sértette Braun Frankot, megbántást, megalázást látott benne. Összepréselte az ajkait.

Így nem - gondolta - így nem megyek. A lány feléje tartott és kezét nyújtotta.

- Jól van - mondta. - Hát akkor én megyek. Búcsúzól meg is csókollak, ha akarod. Gyors tűz lobbant fel Braun Frank szemeiben.

- Ne tedd, Alraune, ne tedd! - mondta akaratlanul. És hangja a lány hangsúlyát vette fel.

Alraune felvetette a fejét.

- Miért ne? - kérdezte hirtelen.

Ismét a lány szavait használta, de a lány érezte, hogy ez már célzatosság.

- Szeretlek - mondta, - ma jó voltál hozzám. Sok piros ajkat csókolt a szájam - és igen halaványak lettek. Most - most a tiéden lenne a sor. Ezért jobb, ha nem csókolsz meg.

Szemben állottak egymással, szemeik keményen villogtak, mint az acél. Észrevétlen mosoly játszott a férfi ajkai körül, jó fegyvere tiszta volt és erős.

Most választhatott a lány. A "nem" az ő diadala volt és Alraune veresége - így könnyű szívvel odébbállhatott. De az "igen"-je harcot jelentett.

És a lány épp oly jól érezte mindezt, mint ő maga úgy lesz, éppen úgy, mint az első estéken. Csakhogy akkor kezdődött a dolog, az volt az első vágás, - akkor még sok összecsapásra volt remény a páros viadalban. Most azonban - itt a vég.

A férfi volt, aki kesztyűt dobott -

A lány felvette.

- Nem félek - mondta.

Braun Frank hallgatott, a mosoly elhalt az ajkán. Komollyá vált a dolog.

- Meg akarlak csókolni - ismételte a lány.

- Vigyázz! - Visszacsókkollak. A lány állta a tekintetét.

- Jó - mondta és mosolygott. - Ülj le, kissé nagy vagy hozzám!

- Nem, - szólt Braun Frank élénken, - nem úgy!

Elnyúlt a széles díványon, fejét a párnákba ágyazta. Karjait szélesen kitárta s lezárta a szemeit.

- No gyere, Alraune!

A lány közelebb lépett s a fejéhez térdelt. Habozva nézett rá, aztán hirtelen melléje dobta magát, megragadta fejét s ajkait a férfi ajkaira préselte.

Braun Frank nem ölelte át, nem is mozdította a karjait. De ujjai ökölbe szorultak. Érezte a lány nyelvét, érezte fogainak gyenge harapását -

Csókolj még, csókolj még - susogta. Vörös köd borult a szemére. Hallotta a titkos tanácsos ocsmány nevetését, látta Gontramné nagy, különös szemeit, amint a kis Manassét kéri, magyarázza el Alraune mondáját. Hallotta a két ünneplő lány: Olga és Frida fojtott nevetgélését és Madame de Vére megtört s mégis oly szép hangját, amint a "Les papillons"-t énekli. Látta a kis huszár hadnagyot, amint buzgón lesi az ügyvéd szavait, látta Mohnen Károlyt, amint nagy szalvétával törölgeti a kis Alraunét.

Csókolj még! - mormogott.

És Almát - a lány anyját. Vörös, mint a lángoló tűz, hófehér mellén kis kék erekkel. És az apja kivégzését - a hercegnő szájából - ahogy Jakab bácsi leírta a bőrkötésű könyvben -

És az órát, melyben az öreg megteremtette - és a másikat, melyben az orvosa világra hozta a lányt -

- Csókolj, - rimázkodott - csókolj.

Itta a csókját. S Alraune szította a meleg vért az ajkaiból, melyeket fogai felszaggattak. És Braun Frank megmámorosodott, tudatosan és szándékkal, mint a habzó bortól, mint a keleti mérgektől.

- Hagyj, - kiáltott hirtelen, - hagyj, nem tudod, mit teszel!

Alraune fürtjei erre még szorosabban a homlokára borultak, csókjai még vadabbul és forróbban záporoztak.

Széttaposva heverték a nappal tiszta gondolatai. Álmodók nőttek s megdagadt a vér vörös tengere. Menádok megcsóválták a Thyrsosvesszőket s felhabzott Dionysos szent mámora.

- Csókolj! - sikoltott a férfi.

De Alraune elbocsájtotta, karjai lehanyatlottak. A férfi felvetette a szemét s a lányra nézett.

- Csókolj! - ismételte halkán.

De a lány szemei fénytelenek voltak, lélekezete akadozott. Tagadólag rázta a fejét. Braun Frank felugrott.

Akkor én csókollak! - kiáltott. Karjaiba emelte a lányt, s hiába ellenkezett, a díványra dobta. Letérdelt - ugyanoda, ahova a lány az imént.

Csukd be a szemed - súgta. És lehajolt hozzá.

Jók voltak a férfi csókjai, nagyon jók. - Hízalgők és lágyak, mint a hárfaszó nyári éjszakán. Vadak is és hevesek és durvák, mint vihar az északi tengeren. Izzók, mint az Aetna szájának tűzlehelete, rohanók és emésztők, mint Maelström örvénye -

- Elmerül, minden elmerül - érezte Alraune.

Akkor aztán fölcsapott a tűz, az eget verdesték a lobogó lángok. A lány átölelte s szorosan a mellére simult.

- Égek! - jajveszékelt - elégek -

S a férfi letépte a lány testéről a ruhát.

A nap magasan járt, mikor Alraune felébredt. Látta ugyan, hogy meztelenül fekszik, mégsem takarózott be. Megfordult s látta, hogy mellette ül a férfi - szintén meztelenül.

- Utazol ma? - kérdezte. - Akarod, hogy utazzak?

- Maradj! - súgta Alraune - maradj!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Mely elmondja, hogyan élt Alraune a parkban

Nem írt az anyjának, se ezen a napon, se másnap. Kitolta a következő hétre és tovább, hónapokon át. A Brinkenek hatalmas kertjében töltötte napjait, mint egykor, mikor mint gyermek itt töltötte az iskolai szünidőt. Üldögélt a meleg üvegházakban vagy a hatalmas cédrusok alatt, melyeknek hajtását valamely jámbor ősz hozta a Libanonból. Sétált az eperfák alatt, a kis tó mentén, melyet a szomorúfűzek mély árnyékba borítottak.

Ezen a nyáron övék volt a kert, egyedül az övék, Alrauneé és Braun Franké. A kisasszony szigorúan meghagyta, hogy a cselédek közül senkinek sem szabad belépni, sem nappal, sem éjjel. A kertészekkel sem tett kivételt, a városba küldte s megbízta őket, ápolják a Coblenzerstrasse-i villája kertjét. A bérlők örültek s csodálták a kisasszony figyelmességét.

Csak Gontram Frida járt az utakon. Szót sem ejtett arról, amit nem tudott és mégis sejtett, de összeszorított ajkai és félénk pillantásai elég hangosan beszéltek. Mindig kikerülte Braun Frankot, ha találkozott vele - és mégis mindig ott termett, ha együtt volt Alrauneval.

- Vigye el az ördög, - mormogott Braun Frank. - Bár menne a boszorkányok közé.

- Terhedre van? - kérdezte Alraune. A férfi szintén kérdéssel felelt:

- Neked talán nem?

- Eddig nem is gondoltam rá. - Alig vettem észre őt.

Ez este Braun Frank a virágzó kökénybokroknál találta Gontram Fridát. A lány felállt a padról és menni készült. Forró gyűlölet lövellt a lány tekintetéből. A férfi feléje ment.

- Mi baj, Frida?

- Semmi! - felelt a lány. - Meg lehet elégedve. Hamarosan meg fog szabadulni tőlem.

- Hogy-hogy?

A hangja remegett:

- El kell mennem holnap. Alraune azt mondta, terhére vagyok önnek. Végtelen nyomorúság tükröződött a tekintetében.

- Várjon itt Frida, beszélni akarok vele.

A házba sietett s egy idő múlva visszajött.

- Meggondoltuk Alraune és én, - kezdte. - Nem szükséges, hogy végleg eltávozzon. Csakhogy, én idegessé teszem magát a jelenlétemmel, Frida, és bocsásson meg, maga engem szintúgy. Azért jobb lesz, ha elutazik, de csak egy időre. Menjen Davosba a fivéréhez és két hónap múlva jöjjön vissza.

A lány felállt, kérdőn s még mindig tele aggodalommal nézett rá.

- Igaz? - susogta, - Két hónapra csak?

- Persze, hogy igaz, Frida. - Miért hazudnék?

A lány megragadta a kezét, a nagy örömtől csillogott az arca.

- Nagyon hálás vagyok magának! - Csak vissza szabadjon jönnöm, akkor minden rendben van!

Elköszönt s a ház felé tartott. Hirtelen megállt s visszament a férfihez.

- Még valamit doktor úr, Alraune-től egy csekket kaptam ma reggel, de eltéptem, mert, mert - röviden, eltéptem. Most mégis szükségem lesz pénzre. Hozzá nem akarok fordulni, kérdezősködni és nem akarom, hogy kérdezzen. Nem kaphatnám meg öntől a pénzt?

Braun Frank bólintott.

- Persze, hogy megkaphatja. - Nekem sem szabad megkérdezniem, miért tépte el a csekket?

A lány ránézett s vállat vont.

- Ha örökre el kellett volna hagynom őt, nem lenne szükségem többé pénzre -

- Mondja Frida, hova ment volna? - szorította a férfi.

- Hova? - Keserű nevetés hangzott a lány keskeny ajkai közül. - Hova? Ugyanarra az útra, amelyre Olga ment! Csakhogy higgye meg doktor, én elértem volna a célomat!

Könnyedén bólintott, eltűnt a nyírtörzsek között.

.oOo.

Kora reggel, mikor a nap felkelt, Braun Frank kimonót vett fel és elhagyta a szobáját. A kertbe ment az espalier-k mentén vezető úton. A rózságyban Boule de Neige-t metszett és Augusztia Viktória császárnőt, Frau Garl Drusky-t és Merveille de Lyont. Aztán balra kanyarodott, ahol vörösfenyők és ezüsfenyők meredeztek.

A tó szélén Alraune ült. Fekete selyemköpeny volt rajta, kenyérmorzsákat tördelt s az aranyhalaknak dobálta. Ha a férfi jött, gyorsan és ügyesen koszorút kötött a sápadt rózsákból s megkoronázta vele fürtjeit. Köpenyét ledobva, csipkeingben ült, lubickolt meztelen lábaival a hűs vízben.

Alig beszéltek. De a lány megreszketett, ha a férfi ujjai megérintették a hátát, ha közeli lehellete az arcát becézte. Lassan levetette az ingét s a mellette levő bronznimfára dobta. Hat najád ült körben a tó márványpárkányán, kancsókból és urnákból csurgatták a vizet és vékony sugárban szöktették a mellükből. Körülöttük különféle állatok mászkáltak, nagy tengeri és édesvízi rákok, teknősök, halak, kígyók és csúszómászók. Középen Triton fújta a kürtjét, körötte pufók tengeri népség hatalmas vízsugarakat prüszkölt a kék magasságba.

- Gyere barátom! - szólt Alraune.

S a vízbe léptek. Olyan jéghideg volt, hogy Braun Frank megborzongott; ajkai elkékültek, karjai libabőrösek lettek. Derekasán úsznia kellett, ficákolni, gázolni, hogy felmelegedjen a vére, hozzászokják a szokatlan temperatúrához. Alraune cseppet sem fázott, mingyárt az első pillanatban elemében volt a kinevette a férfit. Mint egy kis béka, úgy úszkált.

- Ereszd meg a csapatot! - szólt.

Braun Frank megtette, a tó széléhez közel, Galatea szobra körül, négy ponton kis hullámok emelkedtek. Buborékolnak, fodrosodtak egy darabig, aztán magasabbra és magasabbra nőttek. Magasra domborodtak; keményen, erőszakosan felszöktek és visszahulltak, még a tengeri népség sugarainál is magasabbra szöktek. Négy ragyogó szikrát hullató ezüst kaszkád.

És Alraune ott állott a csillogó permetegben, a négy felszökő vízsugár közepén. Nyúlának és törékeny kecses gyermek. Soká csókolta a férfi

tekintete. Nem volt hiba e tagok arányosságában, teljesen hibátlan volt ez édes szobor. Színe egyenletes volt: fehér pároszi márvány, kissé sárgás árnyalattal. Csak combjának belső oldala csillogott rózsásan s különös vonal látszott rajta.

Ez tette tönkre Petersen doktort, - gondolta Braun Frank. Lehajolt és térdre ereszkedve, megcsókolta a rózsás helyeket.

- Mire gondolsz? - kérdezte a lány.

Most kezd derengeni előttem: Melusina vagy! - Nézd s tenger lányait itt körül, nekik nincs combjuk, csak hosszú, pikkelyes halfarkuk. Nincs lelkük a habléányoknak, de úgy tartják, néha mégis szeretnek embert. Valami halászt, vagy kóbor lovagot. Ilyenkor kikelnek a hideg hullámokból a szárazra. Vén boszorkányhoz, vagy varázsló doktorhoz mennek, aki undorító mérgeket kotyvaszt, melyeket meg kell inniok. Aztán éles kést vesz elő és vagdalni kezd. Mélyen belevág a halfarokba. Fáj, nagyon fáj a vágás, de Meluzina nagy szerelméért elnyomja a fájdalmát. Nem panaszkodik, nem sir, mígnem a fájdalom megfosztja érzékeitől. De mire felébred, a farkacskája eltűnt és két szép lábon jár, mint az emberek. Csak a forradást látni, ahol a varázsló doktor keze dolgozott.

- És mégis habléány marad? - Emberi lábakkal is? - És lelket nem fúj beléje a varázsló?

- Nem, - erre képtelen. De más valamit is mondanak a habléányokról.

- Mit?

- Meluzinának csak addig van meg a titokzatos hatalma, míg érintetlen. De mikor belefúl kedvese csókjaiba, mikor lovagjának ölelése elveszi lányságát - megtöri~k a varázs. Nem hozhat fel többé kincseket, nem hozhatja fel a Rajna kincsét, viszont a fekete fájdalom is elkerüli a küszöbét, mely eddig követte. Emberré válik.

- Ha így lenne! - susogta Alraune. Leszaggatta fejéről a fehér koszorút s a tengeri emberek, tritonok, sellők és najádok felé úszott. Nyíló rózsákat dobált az ölükbe.

- Vegyétek testvéreim, vegyétek! - kacagott. - Ember vagyok!

.oOo.

Hatalmas mennyezetes ágy állt Alraune hálósobájában, alacsony barokk oszlopocskákon. Lábánál két másik oszlop, aranylángos csészékkal. Oldalán faragványok: Omphale, amint Herakles fon a rokkáján, Perseus, amint megcsókolja Andromedát, Hephaistos, amint Arest és Aphroditét megfogja hálójában - sok inda fonódott közbe, galambok játszottak benne és szárnyas gyerekek. A régi díszágy, melyet valaha Hortense de Monthyon kisasszony hozott Lyonból, mikor dédnagyapa felesége lett, gazdag aranyozással volt díszes.

Alraune egy széken állt, az ágy fejénél, nehéz fogóval a kezében.

Mit művelsz? - kérdezte Braun Frank. Alraune nevetett. - Várj csak, rögtön kész leszek. - Óvatosan kalapálta, tépte az arany ámort, amely nyilával és íjával a fejük felett lebegett. Kihúzott egy szeget és még egyet, megragadta a kis istent, ide-oda csavarta, míg le nem vált a helyéről. Kezébe vette, leugrott vele s feltette a szekrény tetejére. Kivette a szekrényből az Alraune emberkét, ismét felkapaszkodott a székre és drótokkal, zsinegekkel az ágy fejéhez erősítette. Leszállva, bírálón nézegette a művet.

- Hogy tetszik? - kérdezte. - Mit keres ott az emberke?

- Ott a helye! - Az arany ámor nem tetszett - nagyon közönséges. Galeottót akarom, az én gyökéremberkémet.

- Hogyan hívod?

- Galeottonak! Nem ő volt, aki összehozott bennünket? - Függjön tehát a fejük felett, nézzen bennünket éjszakánként.

.oOo.

Néha estefelé, olykor holdas éjjeleken is kilovagoltak. A Hét Hegy közé nyargaltak, vagy Rolandseckbe, vagy a tartomány belsejébe.

Egyszer fehér számárra akadtak a Sárkányszikla lábánál, azoknál, akik állatokat adtak bérbe, a várba való fellovaglásra. Braun Frank megvette. Fiatal állat volt, jól ápolt és tündöklő, mint a frissen esett hó. Biankának hitták. Magukkal vitték, hosszú kötélén a lovakhoz kötve, de az állat megállt, mellső lábait beásta, mint egy csökönyös öszvér, hagyta, hogy rángassák, fojtogassák.

Végre találtak módot, mellyel megtörték a makacsságát. Braun Frank Königswinterben nagy tasak cukrot vásárolt. Biankát a kötélről megszabadítva, szabadon bocsájtotta s a cukrot szemenként feléje dobálta a nyeregéből. Így utánuk szaladt a szamár, közvetlenül a kengyel mellett baktatott s Braun Frank kamásniját szaglászta.

Mikor megérkeztek, az öreg Froitsheim kivette a pipát a szájából, elgondolkodva köpött és örvendezve vigyorgott.

- Szamár! - makogott, - új szamár! Csaknem harminc esztendeje nincs szamarunk az istállóban. Emlékszik még ifiúr, hogyan lovagoltattam meg az öreg szürke Jonathánon?

Egy köteg fiatal sárgarépát hozott, az állatnak adta és simogatta borzas szőrét.

- Hogy híjják, ifiúr? - kérdezte.

Braun Frank megmondta, hogy Biankának.

- Gyere Bianka, - hívta az öreg - jó sorod lesz nálam, barátságot kötünk. Aztán újból Braun Frankhoz fordult.

- Ifiúr, három unokám van a faluban, két kislány, meg egy fiú; a suszternek a gyerekei, amarra a Godesbergbe vezető úton laknak. Olykor vasárnap délután eljönnek hozzám látogatóba. Szabad egyszer megnyargaltatnom őket a szamáron? -Csak itt az udvarban.

Braun Frank bólintott, de mielőtt még felelhetett volna, megszólalt a kisasszony:

- Mért nem engem kérdezel öreg? Enyém a szamár, én kaptam ajándékba! - Hát én mondom most: megengedem, hogy megnyargaltasd az unokáidat. A kertben is, ha nem vagyunk itthon!

Barátja tekintete mondott köszönetet nem az öreg kocsis. Ez félig bizalmatlanul, félig csodálkozva nézett rá. Érthetetlenül mormogott valamit. A leves-répával az istállóba csalogatta a szamarat. Előszólította az istállógyereket, előbb neki mutatta be Biankát, aztán sorban a lovaknak. A gazdasági épületek mögé vezette Biankát, megmutatta neki a tehénistállót a nehéz hollandi tehennel, meg a fiatal kisborjúval, a fekete-fehér Lizivel, megmutatta a kutyákat, a két okos spiclit, az öreg házőrző kutyát és az istállóban alvó szemtelen fokszot. A disznókhöz vezette, ahol a hatalmas Yorkshire-i sertés kilenc kis malacát szoptatta, elvezette a kecskékhez meg

a baromfiudvarra. Bianka a répát rágva követte; úgy látszott, tetszik neki itt Brinkenben.

Délutánonként gyakran hallatszott a kisasszony élénk hangja a kertből.

- Bianka! Bianka!

Ilyenkor az öreg kocsis kinyitotta Bianka boxát és szélesre tárta az istállóajtót. Bianka könnyű ügetéssel a kertbe ment. megállt néhányszor, falta a zöld húsos leveleket, dúskált a magas lóherében, majd mikor a hívó szó: "Bianka" elhangzott, elfordult és tova szaladt. Kereste úrnőjét.

Alraune és Braun Frank a gyepen heverésztek, a kőrisfák alatt. Nem használtak asztalt - csak egy nagy deszkalap feküdt a fűvön, fehér damaszt abrosszal leterítve. Sok gyümölcs hevert rajta, különféle ínycsalat és nyalánkság, rózsák közepette; a deszka szélén a borok állottak.

Bianka szaglászott. Lenézte a kaviárt, az osztrigát nem kevésbé; a pástétomoktól megvetéssel fordult el. A kalácshoz azonban hozzálátott, egy darabka jeget is kivett a hűtőből s közben felfalt néhány rózsát.

- Vetköztess le! - mondta Alraune.

Braun Frank kigombolta a gombokat, kinyitotta a kapcsokat és patentokat.

A meztelen lányt a számárra emelte. Nyargalvást ült a fehér állat hátán a borzas sörényébe fogózva. Lassan, lépésben lovagolt a réten, a férfi az oldalán haladt, jobb kezét az állat fejére fektetve. Az okos Bianka büszkén vitte a karcsú fiút, meg sem állt, simán járt, mintha bársonypatkó lenne a lábán.

Ahol a dáliaágyak végződtek, keskeny út vezetett a kis patakon át. Ez a kis patak táplálta a márványtavat. Nem a fahídon mentek át; Bianka óvatosan, nyomrólnyomra haladva átgázolt a tiszta vizén. Kíváncsian oldalra pillantott, ha a partról zöld béka ugrott a habokba. Braun Frank a málnabokrok mellett vezette el az állatot, vörös málnát szedett s megosztotta Alrauneval. Majd a sűrű rózsababérbokrokon vezette keresztül.

Ott lombos szilfáktól körülvéve feküdt a nagy szekfűföld. Nagyapja ültette, jó barátja Kinkel Gottfried kedvéért, aki szerette ezt a virágot. Amíg csak élt, minden héten küldött egy nagy bokrétát a költőnek.

Kis tollasszekfűk, sok tízezer, amerre csak a szem látott. Ezüstös-fehéren csillogtak a virágok és ezüstös-zölden hosszú keskeny leveleik. Messze, messze, ezüstös szőnyeg az alkonyatban.

Keresztül-kasul, körös-körül hordozta a fehér lányt Bianka. Mélyen járt a fehér csacsi az ezüst tengerben, mely a játszi széltől hullámosan csókolgatta a lábát.

Braun Frank a szekfűtábla szélén állva nézte a lányt. Teleitta magát az édes színekkel.

- Ugye szép itt, kedvesem? - kérdezte a lány, melléje lovagolva.

- Nagyon szép, - szólt a férfi komolyan. - Lovagolj tovább.

- Boldog vagyok, - mondta a lány. Kezét könnyedén az okos állat füle mögé fektette, mire megindult. Lassan, lassan lépkedve a csillogó ezüstben

-

- Mit nevensz? - kérdezte Alraune.

A teraszon ültek; reggeli mellett. Braun Frank a postáját olvasta. Manasse úrtól kapott levelet, a burbergi bányarészvényekről volt írni valója. - Bizonyára olvasott a lapokban a Hocheifel melletti aranyleletekről, - írta az ügyvéd. - A leletek legnagyobb részt a burbergi bányatársulat kutatási területén vannak. Hogy aztán kiderül-e, vajon a vékony aranyerek racionális kiaknázása a tekintélyes költségek mellett kifizetődik-e, nagyon kétségesnek látszik előttem. Tény, hogy a négy hét előtt még teljesen értéktelen papírok árfolyama részben a bányagazgatók egyes sajtómanővere révén rohamosan felszökött s már egy hét előtt parin állott. Épen ma értesültem Baller bankdirektor úrtól, hogy már kétszáztizennégyen jegyez. Miért is ennek az úrnak, aki barátom, átadtam az ön részvényeit és megkértem, adja el őket azonnal; ez holnap megtörténik, lehet hogy még magasabb árfolyamon.

- Ezt még Jakab bácsi sem merte álmodni, - nevetett Braun Frank és átnyújtotta a levelet Alraunenak. - Különben anyámra is, rám is, bizonylyan más részvényeket hagyott volna.

Alraune átvette a levelet és figyelmesen végigolvasta. Aztán lehullatta. Viaszfehér arccal meredt maga elé.

- Mi van veled? - kérdezte Braun Frank.

- De igen... tudta, - szólt Alraune lassan - jól tudta!... Ha nyerni akarsz, ne add el a részvényeket, - folytatta Braun Frank felé fordulva, komoly hangon - még több aranyat fognak találni... a részvényeid magasabbra emelkednek, sokkal magasabbra!

- Késő, - mondta Braun Frank könnyedén - éppen most adtam el a papírokat!... Egyébként... olyan biztos vagy benne?

- Biztos? - ismételte Alraune. - Lehet-e valaki biztosabb nálam? Feje az asztalra csuklott és hangosan felzokogott.

Kezdődik már... kezdődik... Braun Frank felállt s átölelte a lányt.

- Ostobaság! - mondta. - Verd már ki a fejedből ezeket a bogarakat! Gyere, Alraune, menjünk fürödni, a friss víz elmossa az ostoba agyrémekeket. Beszéljess sellő-testvéreiddel - azok megerősítik, hogy Meluzina nem hozhat bajt, mihelyt a kedvesét megcsókolta.

A lány ellökte magától és felpattant. Megállt szemben vele és mereven a szemeibe nézett.

- Szeretlek, - mondta - igen, szeretlek. De nem igaz... a varázs nem szűnt meg! Én nem vagyok Meluzina, nem vagyok a friss víz gyermeke! A földből származom, az éjszaka teremtett.

Éles hangok törtek ki belőle s a férfi nem tudta, sírt-e, vagy kacagott. Felfogta erős karjaiba, nem törődött az ellenkezésével és csapkodásával. Lefogta, mint egy makrancos gyereket s levitte a lépesőn a kertbe. Hiába sikoltozott, a tóba dobta, nagy ívben, ruhástul.

A lány felbukott a vízből, egy pillanatig kábultan, zavarodottan állt. A férfi játszatta a szökőkutakat, csobogó zápor paskolta a lányt.

- Gyere, - kiáltott hangos kacagással - gyere te is!

Levetkőzött és pajkosan a férfi fejére dobálta a nedves ruhadarabokat.

- Még mindig nem vagy kész? - sürgette. - Siess hát!

Mikor mellette állt a férfi, látta, hogy vérzik. Arcáról, nyakáról és bal füléről csepegett a vér.

- Megharaptalak, - susogta.

A férfi, igent biccentett. Alraune felágaskodott. Átfogta a nyakát és izzó ajkakkal szította a piros vért.

- No, most már meggyógyult! Körülúszták a tavat.

Braun Frank később bement a házba és köpenyt hozott a lánynak. És mikor kéz a kézben visszatértek a tóról, a vérbükkfa alatt így szólt Alraune:

- Köszönöm, kedvesem!

.oOo.

Meztelenen feküdtek a vörös Pyrrhus alatt. A forró déli órákban összeforrott testük szétbontakozott.

Becézéseik, édes szavaik lankadtan, legázolva feküdtek. Mint a kis virágok, gyenge füvek, melyeken végigszántott szerelmük vihara. Elhalt a tűzvész, mely mohó fogakkal önmagát falta fel: a hamuból szörnyű gyűlölet sarjadt, kemény, mint az acél.

Egymásra néztek - most tudták, hogy halálos ellenségek.

A férfi undorítónak és ellenszenvesnek találta a hosszú vörös vonalat a combjain, összefutott a nyál a szájában, mintha keserű mérget szívott volna a lány ajkairól. A kis sebek, melyeket a lány fogai és körmei téptek, fájtak, égtek és feldagadtak -

- Meg fog mérgezni, - gondolta - amint egykor Petersen doktort megmérgezte.

A lány ránevetett, zöld szemekkel, ingerkedve, gúnyosan és kihívóan. A férfi becsukta a szemét, ajkába harapott s kezeit görcsösen ökölbe szorította. A lány pedig felállt, megfordult e hanyagul, megvetően rúgott egyet rajta.

A férfi felszökött, megállt előtte, tekintetük kereszteződött. Egy, hang se jött ki Alraune száján. De csucsorgatta az ajkait s felemelte a kezét. Leköpte a férfit s az arcába vágott.

A férfi rávetette magát, megrázta, cibálta a hajánál fogva. A földre teperte, rátaposott, verte fojtogatta.

A lány jól védekezett. Körmei szétrongyolták a férfi arcát, fogait karjába, mellébe vágta. És tajtékban és vérben keresték egymás ajkait, összetalálkoztak és birtokba vették egymást kéjes fájdalommal.

Aztán a férfi megragadta a lányt, méternyire ellódította magától, hogy ájultan bukott a gyepre.

Braun Frank támolyogva ment odébb, de néhány lépés után lerogyott. A kék égre bámult, nem volt vágya, nem volt akarata halántéka lüktetésére neszelt -

Míg a pillái le nem csukódtak -

Mikor felébredt, a lány ott térdelt a lábánál. Hajának fürtjeivel szárítgatta vérző sebeit, hosszú csíkokra tépett ingével kötözte be hozzáértőn.

- Menjünk kedvesem. Leszállt az est. - mondta.

.oOo.

Apró kék tojáshajak heverték az úton. Némi keresés után a bokrok között ráakadt a férfi egy keresztcsőrű madár kirablott fészkére.

- Szemtelen mókusok! Túlságosan elszaporodtak a parkban; elűzik az összes énekesmadarainkat.

- Mit tehetünk? - kérdezte Alraune.

- Ledurrantunk belőlük néhányat! Alraune tapsolt.

- Igen, igen! - kacagott. - Menjünk vadászatra!

- Van-e puskád? Alraune gondolkozott.

- Nem... azt hiszem nincs, használható nincs. Veszünk majd. De megállj csak, -vágott a saját szavába - az öreg kocsisnak van. Idegen macskákra szokott lövöldözni, ha megvadulnak.

Braun Frank az istállóba indult.

- Hé, Froitsheim. Van-e puskád?

- Van - felelte az öreg. - Hozzam?

Braun Frank biccentett. Aztán megkérdezte:

- Hallod-e öreg, te a dédunokáidat lovagoltatni akartad a Biankán, ugye? Vasárnap nálad voltak - de nem láttam, hogy a csacsira ültetted volna őket.

Az öreg dörmögött, a szobájába ment és leakasztotta a puskát a falról. Visszajött, szótlánul leült és hozzáfogott a fegyver tisztogatásához.

- No, nem akarsz felelni? Froitsheim kiszáradt torokkal makogott:

- Nem - mormogott.

Braun Frank vállára tette a kezét.

- Légy okos öreg, mondd el, mi nyomja a szívedet. - Azt hiszem előttem nyíltan beszélhetsz.

- Nem kell semmi szívesség a kisasszonyunktól - mondta a kocsis, - nem kell az ajándéka. Megkapom a kenyeremet és s béremet, megdolgozok érte. - Egyebet nem akarok.

Braun Frank érezte, hogy e nyakas embernél minden rábeszélés hiábavaló. Egy kis fogással élt, csalétket vetett oda. Talán beleharap. - Ha valami külön munkát kér tőled a kisasszony, megteszed?

- Nem, - mondta az öreg csökönyösen, - csak ami kötelességem.

- De ha a külön szolgálatot külön megfizeti, akkor megteszed? - folytatta Braun Frank.

A kocsis még mindig nem akart színt vallani.

- Az attól függ - rágódott.

- Ne légy hajthatatlan, Froitsheim! - nevetett Braun Frank. - A kisasszony - nem én kölcsönkéri a puskádat, mókusra akar lövöldözni. - Ez csak nem kötelességed ugye? És ezért - értsd meg: viszonzásul megengedi, hogy a gyerekeket meglovagoltasd a csacsin. Állod az alku?

- Igen, - mondta az öreg vigyorogva, - így megcsinálom. Odaadta a puskát s a fiókból egy skatulya töltényt vett ki.

- Ezt ráadom! - mondta. - Így megfizettem rendesen s nem tartozom semmivel. -Kilovagol ma délután ifiúr? - folytatta. - Jó, öt órára készen lesznek a lovak.

Híttá az istállógyereket, megbízta, szaladjon unokájához a suszternéhez, küldje ide estére a gyerekeket -

Kora reggel az akácok alatt állt Braun Frank, melyek a kisasszony ablakát csókkolták. Füttyentett.

Alraune kinyitotta az ablakot és lekiáltott, hogy rögtön jönni fog.

Élesen zengtek könnyű léptei a kőkockákon, egy ugrással leszökkent a kerti terasz lépcsőjéről s előtte termett.

- Hadd látlak? - szólt. - Kimonóban vagy? Így mennek vadászatra? Braun Frank neveteti:

- A mókusoknak jó lesz. - De hogyan festesz te?

Alraune Wallenstein-vadásznak volt öltözve, - a Holk ezred uniformisa! - szólt. -Tetszem?

Magas sárga lovaglócsizmát hordott, zöld ujjast és hatalmas zöldesszürke kalapot, lengedező tollakkal. Övébe ócska pisztolyt tűzött, combjait hosszú kard verdeste.

- Ezt tedd le! - Alaposan megijeszted a vadat, ha így még a lesre.

A lány félrehúzta a száját.

- Nem vagyok szép?

A férfi karjába vette és gyorsan szájon csókolta.

- Gyönyörű vagy, hiú kölyök! A mókusoknak pedig a te Holk vadász uniformisod csak úgy megfelel, mint az én kimonóm.

Lecsatolta a lány kardját, hosszú sarkantyúit, félretette a kováspisztolyt s helyette a kocsis Lefauchaux-puskáját vette kezébe.

- No gyere pajtás. Szerencse fel!

Halk léptekkel mentek végig a kerten, nézdegélték a bokrokat, a fák koronáját. Braun Frank megtöltötte a puskát, felhúzta a ravaszt.

Volt-e más puska a kezében? - kérdezte.

- Ó, igen! - intett a lány. - Farkas meg én együtt voltunk Pützchenben a nagy búcsún, ott a céllövő-bódében gyakoroltuk magunkat.

- Annál jobb: akkor hát tudod, hogyan kell fogni a puskát és hogyan kell célozni. Megzörrent felettük az ág.

- Ott van egy - súgta a lány, - lőjj, lőjj!

A férfi felemelte a puskát és felnézett. De megint leeresztette.

- Ezt nem bántom! - jelentette ki. - Fiatal állat, alig egy esztendő. Hagyjuk még élni egy kicsit.

Odaértek, ahol a patak a nyírfaerdőcskéből kilép a rétre. Kövér, fakó cserebogarak zúgtak a napfényben, sárga pillangók hintáltak a margitvirágokon.

Zsongás, zszibongás mindenfelé, tücskök cirpeltek, méhek zümmögtek, kicsi és nagy szöcskéek ugráltak lábaik előtt. Varangyok karattyoltak a vízben s a levegőben kis pacsirta ujjongott.

A réten áthaladva a vörösbükkök felé tartottak. Közel az erdő széléhez nyugtalan csiripelést hallottak s láttak egy kis kenderikét, amint kivergődik a bokrokból. Braun Frank előre lopózott, hiúzzsemekkel leskelődve.

- Itt a rabló! - mormogott.

- Hol? - kérdezte Alraune. - Hol?

Már el is dördült Braun Frank lövése nagy hím mókus pottyant le a bükkfa törzséről. Felemelte farkánál fogva s megmutatta, hol találta el.

- Ez nem rabol ki több fészket.

Tovább cserkésztek a nagy parkban, a második mókust a hajnalkalugasról puffantotta le, a harmadikat, egy szürkésbarnát, egy körtefa koronájáról.

- Ne mindig te! - szölt Alraune. - Add ide nekem is a puskát!

Braun Frank átadta. Megmutatta, hogyan kell tölteni s néhányszor lövetett vele egy fatörzsre.

- No, gyere! - szölt. - Mutasd meg, mit tudsz! Lenyomta a fegyver csövét. Így - tanította, - a cső szája mindig a föld felé nézzen, ne a levegőbe.

A tó közelében fiatal mókus játszadozott az úton. Alraune rögtön ráfogta a puskát, de Braun Frank tanácsolta, lopakodjon még pár lépéssel közelebb.

- Így most elég közel vagy - rajta!

Alraune elcsattantotta a ravaszt, a mókus bémészan tekintgetett körül, felugrott egy fatörzsre és eltűnt az ágak sűrűjében.

A második kísérlet sem sikerült jobban, túlságosan nagyra vette a távolságot. Ha viszont közelebb próbált férközni, elmenekültek az állatkák, mielőtt a fegyvert használhatta volna.

- Ostoba teremtések! - szidta őket Alraune. - Miért maradnak nálad nyugton? Braun Frank, gyerekes bosszankodásában elragadónak találta.

- Valószínűleg, mert különös örömet akarnak szerezni, - nevetett. - Igen nagy zajt ütsz a bőröcsizmáddal! De várj csak, majd jobban megközelítjük őket!

Az urasági épület közvetlen közelében, ahol a mogyoróbokrok egészen ráborulnak az akácokra, Braun Frank ismét megpillantott egy mókust.

- Maradj itt! - susogta, - én majd idehajtom. Nézz csak oda a bokorra, s ha megpillantod, füttyents, hogy tudjam. A füttyödre megfordul - aztán rajta!

Nagy körben megkerülte a bokrokat és kémlelődött. Végre felfedezte az állatot egy törpe akácon és lekergetve onnét; a mogyoróbokrok felé úzte. Látva, hogy Alraune irányába tart, visszamaradt s várt a lány füttyére.

De semmit sem hallott. Erre ugyanabban az ívben visszament a lányhoz, s háta mögé került, a széles ösvényre. Alraune, puskával a kezében állt; feszülten figyelve a bokrokra. És kissé balra tőle, alig három méternyire, vidáman hancúrozott a mókus a mogyoró ágai között.

- Hiszen, ott van! - kiáltott Braun Frank félig hangosan. - Ott fenn, kissé balra!

Alraune a férfi hangját hallva, gyorsan feléje fordult. Braun Frank látta, amint ajkai beszédre nyílnak, egyidejűleg dördülést hallott s könnyű fájdalmat érzett az oldalában.

Aztán hallotta a lány éles, kétségbeesett kiáltozását, látta, amint eldobja a puskát és szalad feléje. Feltépi a kimonóját és mindkét kezével a sebhez kap.

Lehajtotta a fejét, úgy nézett lefelé. Hosszú, de nagyon könnyű horzsolás volt, alig szorult ki valami vér belőle. Csak a bőrt égette meg, hosszú, fekete vonal látszott.

- Ördög vigye! - nevetett Braun Frank. - Majdnem megjártam! Pont a szívem felett horzsol meg!

A lány cicerálva állt előtte. Minden tagjában reszketett, alig tudott egyenesen állni. A férfi támogatta, bátorította.

- De gyerek, hiszen semmi sem történt, igazán semmi! Kicsit kimossuk, aztán olajat teszünk rá. Győződj meg magad hogy semmi!

Még jobban félrelebbentette a kimonót s mutatta a meztelen mellét. A lány tétova ujjakkal tapogatta a sebet.

- A szív mellett, a szív mellett - dödögte. Majd hirtelen mindkét kezével a fejéhez kapott. Vad rémület szállta meg, elszörnyedt pillantással nézett a

férfire, kitépte magát a karjaiból, a házba szaladt s felrohant a lépcsőkön.

TIZENHATODIK FEJEZET

Mely kihirdeti, hogyan fejeződik be Alraune élete

Braun Frank felballagott a szobájába, kimosta és bekötözte a sebet. Nevetett a lány vadásztudományán. - Majd beletanul, gondolta, - céltáblán fogunk gyakorolni.

Most felbukkant emlékezetében a lány pillantása, mellyel elszaladt. Bomlott volt, tele vad kétségbeeséssel, mintha bűnt követett volna el. Pedig csak szerencsétlen véletlen volt, amely még hozzá egész szerencsésen folyt le.

Meghökken: - Véletlen? Ah, hiszen ez az: *Alraune* nem tartotta véletlennek. Végzetnek tartotta.

Elgondolkodott. Bizonyára így van. Azért ijedt meg, azért szaladt el, mikor szemében a saját képét pillantotta meg. A haláltól riadt meg, mely elszórta virágjait, amerre csak lépett a lába.

A kis ügyvéd intette őt. - Most magán a sor. Nem ugyanezt mondta *Alraune* is, mikor kérte, hogy távozzon? És a régi varázs nem hatott éppen úgy rá is, mint mindenki másra? Értéktelen papírokat hagyott rá a nagybátyja, s most aranyat fejtenek a sziklákból. *Alraune* gazdaggá tette, de nyakára hozta a halált is.

Megrémült, csak most rémült meg. Ismét felfedte a sebet.

Ó, igen, épp a horzsolás alatt dobogott a szíve. Csak a kis mozdulat mentette meg, mikor karjával a mókusra mutatva elfordult. - Különben - különben -

Pedig nem akar meghalni, nem bizony. Már csak az anyja miatt sem. De meg ha nem is lenne az anyja. Maga miatt sem. Hosszú évek alatt megtanult élni, most ura ennek a nagy művészetnek, mely többet nyújt neki, mint ezer másnak. Intenzíven, erősen élt, fenékiig élvezte a világot és minden nagyszerűségét.

- Szeret a sors - gondolta, - óvatosságra int. Ez az intés értelmesebb, mint az ügyvéd szavai. Még nincs késő. - Kihúzta a szekrény alól a bőröndjét, felszakította a fedelét és csomagolni kezdett. Mi is volt Jakab bácsi bőrkötésű könyvének végszava? "Kísérelj meg a szerencsédet! Kár, hogy nem lehetek már jelen, mikor a sor rád kerül: nagyon kedves látvány lett volna!

Braun Frank a fejét rázta:

- Nem, Jakab bácsi - mormogott, - ezúttal nem szerzek neked örömet, ezúttal nem.

Összehányta a cipőit s a harisnyái után nyúlt. Aztán előkészítette az inget s a ruhát, melyet felvenni akart. Tekintete a szék támláján lógó sötétkék kimonóra esett. Magára öltötte s nézegette az égett szakadást, melyet a golyó ütött rajta.

- Itt kellene hagynom - mondta - emlékül Alraunenak. Tegye a többi emlékeihez.

Mély sóhajtást hallott a háta mögül. Megfordult. A lány állt a szoba közepén, vékony selyemköpenyben s nagy; tágranyílt szemekkel nézte őt.

- Csomagolsz? - susogta. - Gondoltam, hogy elmegy.

Olyan érzése volt, mintha egy golyó fojtogatta volna a torkát. De erőszakkal lekényszerítette és összeszedte magát:

- Igen Alraune, utazom bizony.

A lány egy székre hullott, nem felelt, szótlánul nézte, hogyan csomagol. A férfi a mosdóhoz ment, sorban leszedett mindent, fésűket, keféket, szappanokat, szivacsokat. Végül rácsapta a bőröndre a fedelet és bezárta.

- Így! - mondta keményen. - Készen vagyok. A lányhoz lépett, hogy kezét fogjon vele.

Alraune nem mozdult. Kezet se nyújtott. Sápadt ajkai zárva maradtak.

Csak a szemei beszéltek: - Ne utazz el rimánkodtak. - Ne hagyj el. Maradj nálam!

- Alraune - mormogott a férfi.

Úgy hangzott a szava, mintha szemrehányás lett volna s egyben kérés, hogy engedje elmenni. Ám a lány nem bocsájtotta el, fogva tartotta a

tekintetével: Ne hagyj el.

A férfi érezte, mint lágyul el az akarata. S csaknem erővel kapta el a szeméit róla. De ekkor megszólalt Alraune:

- Ne utazz el, maradj nálam!

- Nem! Nem maradhatok! - kiáltott Braun Frank. - Tönkre fogsz tenni, mint a többiek!

Elfordult tőle s az asztalhoz lépve, letépett néhány galuskát a vattából, melyet sebeire használt. Olajat cseppentett rá s szorosán bedugta a fülét.

- Így. Most beszélj, ha tetszik. El kell mennem, te tudod: hagyj hát mennem. Nem hallak. Nem látlak.

- De érzel - mondta a lány halkán. Odalépett hozzá s gyöngéden megfogta a karját. Az ujjai remegése ezt mondta: Maradj nálam! - Ne hagyj el.

Oly édes volt, oly édes, kezeckéinek ez a gyengéd csókja. - Rögtön elszakadok tőle - gondolta, - rögtön! Csak egy rövid percet még! - Hunyt szemekkel, mély lélekzettel élvezte ujjainak becézését. Kezei felemelkedtek s a férfi arca megremegett a lágy érintéstől. Alraune lassan átfogta karjaival a férfi nyakát, magához húzta a fejét, lábujjhegyre állt s nedves ajkaival elérte a száját.

- Milyen különös - igazán - gondolta Braun Frank. - Az idegeivel beszél s az én idegeim megértik.

A lány félrehúzta egy lépéssel s lenyomta az ágyra. Térdére ült s hízelkedő gyöngédségek palástjába burkolta. Hegyes ujjáival kiszedte a vattát és forró becéző szavakat suttogott a fülébe. Oly halkán beszélt, hogy a férfi nem is értette a szavait. De megsejtette az értelmüket, érezte, hogy ennyit mondanak: - Maradj!

És így eseng: - Milyen jó, hogy maradsz.

Szeme még most is csukva volt. Még mindig hallotta ajkainak zavaros suttogását, érezte apró, hegyes ujjait, amint végigszaladnak a mellén és az arcán. Nem húzta magához a lányt, nem is erőltette - és mégis érezte idegeinek áramlását, mely az ágyra húzta. Lassan, lassan lehanyatlott.

Hirtelen felugrott a lány. A férfi kinyitotta a szemét, látta, amint az ajtóhoz szalad és bezárja, majd szorosán összehúzza az ablak nehéz

függönyeit. Bágyadt félhomály osont a szobába.

A férfi fel akart kelni, talpra akart állni. De a lány visszaért, mielőtt megmozdulhatott volna. Ledobta fekete köpenyét s odament a férfihoz. Lány ujjával újra lezárta a pilláit s ajkát ajkára tapasztotta.

A férfi érezte kezében a lány kicsi mellét, érezte hegyes ujjait, amint játszanak combjának húsán. Érezte a fürtjeit, amint arcába hullanak.

És nem ellenkezett. Odaadta magát, ahogy a lány akarta -

- Maradsz? - kérdezte Alraune.

És a férfi érezte: ez már nem is kérdés többé. Csak hallani kívánja - az ő szájából is.

- Igen - felelt halkán.

Alraune csókjai záporoztak, mint a májusi eső, gyengédségei szemeregtek, mint a mandula-virágok raja az esti szélben, becéző szavai szökdeltek, mint a kaszkádok szikrázó gyöngyei a parkbeli tóban.

- Te tanítottál rá! - lehelte. - Te mutattad meg, mi a szerelem - most itt kell maradnod szerelmem kedvéért, melyet életre keltettél!

Gyöngéden a férfi sebéhez ért, megcsókolta simogató nyelvvel. Felemelte a fejét és homályos szemekkel nézett a férfire.

- Fájdalmat okoztam neked - susogta - csaknem szíven találtalak. Verj meg! Hozzam a korbácsot? Tégy velem, amit akarsz! - Tépj sebeket rajtam a fogaiddal végy kést a kezedbe. Igyad a vérem - vagy, ami jólesik - mindent, mindent! -Rabszolgád vagyok!

A férfi megint behunyta a szemét s mélyen felsóhajtott: - Te vagy az úrnő -gondolta. - Te vagy a győző.

Néha a könyvtárszobába lépve, úgy rémlett Braun Franknak, mintha valahonnét a kuckókból kacagás hangzana. Mikor először hallotta, azt hitte, Alraune nevet, bár nem úgy csengett, mint az ő hangja. Körülnézett, de nem látott senkit. Mikor a kacagás megisméltődött, megrémült. - Jakab bácsi rekedt hangja - gondolta. -Kinevet. - Aztán magához tért, összeszedte magát. Hallucináció - mormogott - és nem csoda. Az idegeim túl vannak feszítve.

Mint a részeg, úgy járt-kelt, mikor egyedül volt. Cammogva, támolyogva, petyhüdt mozdulatokkal és meredt, apatikus tekintettel. De

fölvillanyozva és túlfeszült idegekkel, ha Alraunenál volt; - vére, mely különben lassan, fáradtan csörgedezett, ilyenkor száguldott ereiben.

Ő volt a tanítója - ez igaz. Felnyitotta a szemét, megtanította a keleti országok zenanainak titkaira, az ókori népek játékaire, kiknél a szerelem művészet volt. De mintha nem is mondott volna újat, mintha csak emlékezetébe idézett volna valamit, ami már rég a sajátja volt. Gyakran, mielőtt kimondta volna, amit akart, fellobbantak benne a hirtelen vágyak, oly hirtelen harapóztak el, mint nyár évadján az erdei tűz.

Ő dobta a csóvát. És mégis borzadt e tűzvészről, mely megpörkölte a húsát, mely lázba, izzó tűzbe hozta, majd ismét megaszalta őt és jéggé fagyasztotta a vért az ereiben.

Egyszer, az udvaron áthaladóban találkozott Froitsheimmal.

- Nem lovagol többé az ifiúr? - kérdezte az öreg kocsis.

- Nem, többé már nem - mondta Braun Frank halkán. Az öreg szemére esett a tekintete és látta, amint cserepes ajkai kinyílnak.

- Ne beszélj öreg! - mondta gyorsan. - Tudom, mit akarsz mondani! - De ha nem bírom - nem bírom -

A kocsis hosszan utánanézett, amint a kertbe ment. Köpött, elgondolkodva csóválta a fejét aztán keresztet vetett.

Egy este Gontram Frida a kőpadon ült, a vérbükk alatt. Braun Frank hozzálépett és kezét nyújtotta:

- Már visszajött Frida?

- A két hónap letelt.

Braun Frank a homlokához kapott.

- Letelt? - mormogott. - Nekem alig egy hétnek tetszett. Hogy van a fivére?

- Meghalt! - felelt a lány, - már régen... Ott temettük el Davosban, Schröder vikárius meg én.

- Meghalt, - ismételte Braun Frank. Aztán, mintha el akarta volna üzni a gondolatait, gyorsan megkérdezte: - Egyébként mi újság odakünn? Mi úgy élünk, mint a remeték, ki sem mozdulunk a kertből.

- A hercegnőt megütötte a szél és meghalt, - kezdte Frida. - Olga grófnő - De Braun Frank nem engedte, hogy folytassa.

- Ne, ne! - kiáltott, - ne mondjon semmit. Nem akarom hallani. Halál, halál és halál! Hallgasson Frida, hallgasson.

Örült, hogy itt van a lány. Keveset beszéltek, csak ültek csendesen egymás mellett. Titokban, ha a kisasszony a házban volt. Alraunét bosszantotta, hogy Gontram Frida visszajött.

- Mit keres itt? Nem tűröm meg. Senki sem kell kívüled.

- Hagyjad. Hiszen senkinek sincs útjában, elbújik, ha csak teheti.

- Együtt vagytok, ha nem vagyok mellettetek - mondta Alraune. - Tudom. De vigyázzon magára!

- Mit akarsz tenni? - kérdezte Braun Frank.

- Mit akarnék? - Semmit! Elfelejtetted, hogy nekem nincs ilyesmire szükségem? Magától is megjön, amit akarok.

A férfiben még egyszer felébredt az ellenállás.

- Veszedelmes vagy, mint egy mérges bogyó, - mondta. Alraune elfintorította az ajkait.

- Miért nyalakodik hát? - Megparancsoltam, menjen el örökre! De te kivitted, hogy két hónap legyen belőle. - Te vagy az oka.

- Nem! - szólt a férfi. - Nem igaz! Vízbe ölte volna magát, ha elküldöd -

- Legjobb megoldás! - nevetett Alraune. Braun Frank félbeszakította.

- A hercegnő meghalt, - mondta hirtelen. - Megütötte a szél.

- Hála istennek! - nevetett Alraune.

A férfi csikorgatta fogait, karon ragadta és megrázta.

- Boszorkány vagy! - sziszegett. - Agyon kéne verni téged.

A lány még akkor sem védekezett, mikor a férfi kezei a húsába markoltak.

- Ki verne agyon? - nevetett. - Te?

- Igen, én! - kiáltott Braun Frank. - Én! Én ültettem el a mérges fa magvát, megtalálom a fejszét is, mellyel ledönthetem, legalább

megszabadítom a világot tőled!

- Ugyan tedd meg, - fuvolázott a lány szelíden. - Tedd meg, Braun Frank!

A lány gúnya olaj volt a tűzre, mely égette őt. Forró, vörös gőz libegett szemei előtt, szájába tolult és fulladással fenyegette. Az arca eltorzult, hirtelen elbocsátotta a lányt és magasra emelte ökölbeszorított kezét.

- Üss! - kiáltott a lány, - üss! - Ó, így szeretlek!

Erre lehanyatlott a karja, szegényke akarata megfulladt a lány gyengédségeinek hullámaiban.

.oOo.

Éjszaka felébredt. Reszkető fénysugár hullott rá, a kályhán álló ezüst gyertyatartó gyertyái árasztották. Dédnagyanyja hatalmas ágyában feküdt; fölötte, éppen fölötte függött a faemberke. - Ha lepottyan, agyonüt, - gondolta félálomban. - El kell vennem onnét.

Alább siklott a tekintete. Alraune guggolt az ágy végében, csendes szavak zengtek a szájából, valami halkán csörgött a kezeiben. Kissé arra fordult s odalesett.

A kockavető volt a kezében, az anyja koponyája kockázott az apja csontjaival.

- Kilenc, - mormolta. És hét az tizenhat!

Megint visszarakta a csontkockákat a koponyapohárba s gyengéden ide-oda rázta a csörgő jószágokat.

- Tizenegy! - kiáltott.

- Mit művelsz? - szakította félbe Braun Frank. Alraune megfordult.

- Játzom. - Nem tudtam aludni, hát játszottam.

- Mit játszottál?

Alraune, sima kis kígyó, melléje csúszott.

Kijátszottam, mint legyen. Mint legyen veled és Gontram Fridával.

- No és mint lesz? - folytatta Braun Frank a kérdezősködést. Alraune dobolt ujjával a férfi mellén.

- Meg fog halni, - csiripelt, - Gontram Frida meg fog halni.

- Mikor? - sürgette a férfi.

- Nem tudom. Rövidesen, nagyon rövidesen. Braun Frank ökölbe szorította a kezét.

- No és velem mi lesz?

- Nem tudom, - mondta Alraune. - Félbeszakítottál. Folytassam a játékot?

- Ne! - kiáltott Braun Frank, - ne folytasd! Nem akarom tudni!

Elhallgatott és mély tépelődéssel bámult a semmibe. Hirtelen felijedt, felült és az ajtóra meredt.

Halk léptek csoszogtak el; egész tisztán hallotta, amint valami deszka megreccsen.

Kiugrott az ágyból, az ajtó felé lépdelt, feszülten figyelve. Most, mintha a lépcsőn felfelé hangzott volna a csoszogás.

- Ugyan, ne töprengj a sorsán! Mit törődsz vele? - csilingelt a háta mögül Alraune élénk nevetése.

- Kinek a sorsán ne töprengjek? Kiről beszélsz?

- Gontram Fridáról - szólt Alraune még mindig kacagva. - Korai az aggodalmad, lovagom - hiszen él még!

Braun Frank leült az ágy szélére.

- Hozzál bort! - kiáltott. - Inni akarok.

Alraune felugrott, a szomszéd szobába szaladt, behozta a kristálykancsót és köszörült üvegpoharakba csurgatta a burgundi vérét.

- Mindig kóborol, - magyarázta Alraune. - Éjjel-nappal. Azt mondja, nem tud aludni. Ezért csatangol keresztül-kasul a házban.

Braun Frank nem hallgatott a szavaira, felhajtotta a bort s megint odatartotta a poharát.

- Még! Adj még! - követelözött.

- Nem! - mondta Alraune, - Így nem: Feküdj le, majd én megitatlak, ha szomjas vagy.

Lenyomta fejét a párnákra s letérdelt eléje a padlóra. Szájába vett egy korty bort, s a szájából itatta a férfit. Braun Frank megmámorosodott a bortól, de még jobban az ajkaktól, melyek nyújtották -

.oOo.

Tűzött a déli nap. A tó márványpárkányán ülve lubickoltak a vízben.

- Menj a szobámba, - mondta Alraune, - a toalettasztalkám baloldalán találsz egy horgot, hozd le!

- Nem megyek. Ne horgássz. Ártottak neked az aranyhalak?

- No hozd!

A férfi mégis felkelt és bement a házba. A lány szobájába érve, kezébe vette a horgot és ócsárlón nézegette.

- No, evvel a holmival nem fog sokat fogni! - mosolygott elégedetten, majd félbeszakította a gondolatát s nehéz ráncok gyűrődtek a homlokára. Nem? Még ha hús-horgot dob is a vízbe, akkor is kifogja az aranyhalakat!

Az ágyra esett a tekintete, s az ágy fején megpillantotta a gyökéremberkét. Sarokba hajította a horgot. Hirtelen elhatározással széket fogott, az ágyra állította, felmászott rá s gyors rántással letépte a kis Alraunét. Papírt szedett össze, a kályhába dobta, meggyújtotta s tetejébe fektette az emberkét.

A padlóra telepedve, nézte a lángokat. Ám a lángok csak a papírt nyaldosták, az emberkét meg sem pörkölték, csak bekormozták. Úgy rémlett, mintha nevetne az emberke, mintha undok arca grimaszra torzulna, - ah, a Jakab bácsi vigyorgása! És most ismét fölcsendült minden sarokból a nyálas nevetés.

Felugrott; felkapta kését az asztról, kinyitotta az éles pengét és az emberkét kikapta a tűzből.

Kemény és végtelenül szívós gyökér volt; csak kis forgácsokat tudott lefejtetni róla. De nem engedett; faragta, faragta, egyik darabkát a másik után. Kövér cseppekben gyöngyözött a homlokán a veríték; ujjai sajogtak a szokatlan munkától. Szünetet tartott, friss papirost hordott a kályhába, soha nem olvasott újságokat halomszám. Rádobta a forgácsot s leöntötte Alraune rózsajával és otkolonjával.

Most aztán meggyulladt, lángolva lobogott. A lángok megkétevezették Braun Frank erejét, gyorsabban, erősebben hasogatta a szilánkokat a fáról s egyre táplálta a tüzet. Az emberke megfogyatkozott, elvesztette karjait,

lábait, de még mindig nem adta meg magát, védekezett, hegyes, mély szálkákat szúrva Braun Frank ujjába. Bevérződött az ocsmány fej s a férfi ádáz nevetéssel hasogatta tovább.

Ekkor rekedten, megtörten felsírt Alraune hangja -

- Mit művelsz?

Braun Frank felugrott s az utolsó darabkát is az emésztő lángokba vetette. Megfordult. Zöld szemei vadul, tébolyodottan lobogtak.

- Agyonvertem! - kiáltotta.

- Engem vertél agyon, engem! - jajveszékelt Alraune. Mindkét kezével a melléhez kapott.

- Fáj, nagyon fáj - susogta.

Braun Frank ellépett mellette és becsapta az ajtót.

Mégis egy órával később ismét ott feküdt a karjaiban, ismét szürcsölte mérges csókjait.

Igaz - ő volt a tanítója. Az ő vezetésével járt-kelt a szerelem parkjában és távol a sok széles állétól, mélyen bemerészkedett a rejtett ösvényekre. És a sűrű bozótban, ahol már ösvény sem volt, ahol a férfi visszafordult a mély szakadékok elől, Alraune kacagva haladt tovább. Aggodalom nélkül, a legkisebb félelem és ijedtség nélkül, könnyedén, szinte tánclépésben. Nem nőtt olyan vörös mérges bogyó a szerelem parkjában, melyet le nem szakított volna, melybe mosolyogva bele ne kóstolt volna.

Braun Franktól tanulta meg Alraune, mily édes mámor, ha a nyelv apró vércseppeket szív a kedves húsából. Vágya telhetetlen volt; égő szomjúsága olthatatlan -

A férfi ez éjszakán elbágyadt a csókjaitól, kibontakozott az öleléséből. Hunyt szemekkel, mereven, mozdulatlanul feküdt, akár egy halott. De nem aludt, minden fáradtság mellett is ébren voltak az érzékei.

Hosszú órákon át feküdt így. A fényes telihold széles kévékben ontotta sugarait a nyitott ablakon a fehér ágyra. Alraune megmozdult az oldalán. Halkan felnyögött, értelmetlen szavakat suttogott, mint ilyen holdas éjszakákon mindig. Hallotta, hogy felkelt, dúdolva az ablakhoz megy, majd visszatér. Érezte, hogy fölébe hajol, s hosszan bámul rá.

Nem mozdult. A lány ismét felkelt az asztalhoz szaladt és ismét visszatért. Érezte bal mellén egyre gyorsuló lihegését.

Alraune is leste a férfi lélekzetét.

Aztán érezte Braun Frank, amint valami hideg és éles tárgy karcolja a bőrét. Tudta, hogy kés.

- Meg fog szúrni - gondolta. De úgy rémlett, mintha ez nem is lenne fájdalmas, sőt édes és igen jó. Nem mozdult, csendesen várta a hirtelen döfést, mely megnyitja a szívét.

A lány lassan, könnyedén beleszalasztotta a kést a testébe. Nem nagyon mélyen vágta meg - de elég mélyen, hogy meleg vére kibuggyanjon. Hallotta gyors lihegését, kinyitotta kissé a szemét és felpislantott. Félig nyitott ajkai részében, fehér fogai között sóváran mozgott kis hegyes nyelve. Fehér mellecskéi gyorsan emelkedtek, üveges, zöld szemeiből zavaros tűz villogott.

Majd hirtelen a férfira vetette magát. Száját a nyitott sebre tapasztotta és itta, itta a vért.

A férfi csendesen és mozdulatlanul feküdt; érezte, amint szívéhez árad a vére; úgy rémlett, mintha a lány kiinná utolsó cseppig, felszürcsölné a véré. Ivott, ivott, ivott egy örökkévalóságig -

Végre felkapta tüzelő fejét; arca vöröslött a holdfényben, apró cseppek gyöngyöztek a homlokán. Hízalgó ujjakkal becézte piros ajkainak elapadt forrását a pár gyors csókot nyomott a sebre. Aztán elfordult és a holdba bámult -

Húzta valami. Felállt és nehézkes léptekkel az ablakhoz tartott. Székre szállt, egyik lábával az ablakdeszkára lépett - fürdött a hold ezüstös fényében -

Aztán gyors elhatározással ismét leszállt. Nem nézett se jobbra, se balra, végigsuhant a szobán.

- Jövök, jövök - susogta. Kinyitotta az ajtót és ment.

Egy ideig nyugodtan feküdt még Braun Frank és figyelt az alvajáró lépteire, melyek valahol, a távoli szobákban elvesztek. Aztán felkelt, cipőt, harisnyát húzott s a kabátja után nyúlt. Örült, hogy elment a lány, legalább alhat egy darabig. El, el -mielőtt visszajönne -

Végigment a folyosón a szobája felé. Lépteket hallott, mire beszorult egy ajtómélyedésbe. De nem Alraune volt, hanem valami fekete alak: a gyászruhás Gontram Frida. Gyertyát vitt a kezében, mint éjszakai sétáin mindig és égette, bár sütött a telihold. A férfi ránézett. Láta halvány, feldúlt vonásait, a kemény keresztráncokat az orr felett, összeszorított, vonagló száját, révedező, kifordult szemeit -

- Megtébolyodott! - gondolta, - megtébolyodott - akárcsak én.

Egy pillanatig arra gondolt, hogy beszél vele, gondolja meg a dolgot, - talán - talán. De aztán megrázta a fejét. - Nem, nem, úgyse használhat.

Mivel a gyászruhás elzárta a szobájába vezető utat, elhatározta, hogy átmegy a könyvtárszobába s ott fog aludni, a díványon. Lesuhant a lépcsőn, az ajtóhoz érve, félretolta a reteszt és leszedte a láncot. Lassan kisurrant és átlopózott az udvaron.

A vaskapu tárva volt, mintha csak nappal lenne. Csodálkozott ezen. Kiment rajta, szétnézett az utcán. Mély árnyék borult a szent fülkéjére, de a szobor fehér köve annál élesebben villogott. Sok virág hevert a szent lábainál s a virágok között négyöt mécs pislákol. Úgy rémlett Braun Franknak, mintha az emberek örökmécsnek nevezett lángjai el akarnák homályosítani a hold fényét.

- Nyomorult mécsesek - mormogott. De mégis, mintha segítségül, oltalmul szolgáltak volna a borzasztó természet megfejthetetlen hatalmaival szemben. Itt az árnyékban, a szent közelében, melynek nem a holdfénye világított, hanem saját lángjai, biztonságban érezte magát. A szoborra pillantva a mécsesek lobogó világosságában, úgy rémlett, mintha megéledtek volna a szent kemény vonásai, mintha magasabbra nyújtózna és gőgösen tekintene ki a holdsütésbe.

Aztán énekelt Braun Frank halkan zümmögve, mint akkor régen, forrón, szinte áhítattal:

"Nepomuki János

Árvizeknek atyja

Szerelemtől védj meg!

Add, hogy legyen nyugtom tőle,

Juttass másoknak belőle.

Nepomuki János

Szerelemtől védj meg."

Aztán bement a kapun, vissza az udvarra. - Az istállók előtti kőpadon ült az öreg kocsis és karját nyújtogatva integetett neki.

Braun Frank sietve áthaladt a kövezett udvaron.

- Mi újság öreg? - susogott.

Froitsheim nem felelt, felemelte a karját s kurta pipájával a magasba mutatott.

- Mi az? - kérdezte Braun Frank. - Mit mutatsz?

Már látta is. Az urasági épület magas tetején karcsú, meztelen, fiús termetű alak lépdelt nyugodtan, biztosan. Alraune volt.

Szemeit tágra meresztette és felfelé nézett a magasba, a teli holdba.

Ajkai mozogtak, karjait kitárta a csillagos éjszakába. Mint a vágy, a sóvár kívánság szobra.

Aztán tovább lépdelt. Végig a tetőgerinc élén. Lépésről-lépésre.

Le fog esni, le fog zuhanni biztosan! Heves félelem fogta el, ajkai kinyíltak, hogy szóljon hozzá, hogy figyelmeztesse.

- Alr -

De elfulladt a kiáltása. A figyelmeztetés, nevének kiáltása annyit jelentene: megölni őt! Alszik, s amíg alszik és álmában járkál, biztonságban van. De ha szól hozzá, ha felébreszti, akkor, akkor le kell zuhannia!

Valami nógatta belül: - Kiálts! Kiálts!

Kiálts és meg vagy mentve! Egy rövid szót csak, a nevét csak - Alraune! Nyelved hegyén az élete és a tulajdon életed is! Kiálts!

Csikorgatta a fogait, szemei lezárultak, kezei szorosan egymásba kulcsolódtak. De érezte: *most, most meg kell történnie*. Ó nincs kiút, meg kell tennie. Összes gondolatai egybeolvadtak s hosszú, éles gyilokká kovácsolódtak: - Alraune -

S ekkor élesen sikítva, vad kétségbeesetten fölharsant az éjszakában:

- Alraune - Alraune!

Kimeresztette a szemét, a magasba bámult. Látta, amint a lény lecsüggeszti a karjait és heves reszketés fut végig a tagjain. Aztán megfordul és rémülten néz vissza a padláslyukon kibújó nagy fekete alakra. Gontram Frida tárt karokkal rohan előre s újból hallotta szorongó kiáltását:
- Alraune!

Aztán nem látott semmit. Zavaros köd homályosította el a szemeit. Csak valami tompa zuhanást hallott s rögtön utána egy másodikat. Aztán egy éles sikítást -

Az öreg kocsis megragadta a kezét és magával húzta. Támolygott, bukdácsolt, aztán felszökkent és gyors léptekkel az udvaron keresztül a ház felé szaladt.

Letérdelt Alraune mellé és édes testét karjaiba ágyazta. Vér, sok vér festette meg rövid fürtjeit.

Fülét a szívére fektette. Halk dobogást hallott.

- Él még, ó, él még! - susogta. És csókot lehelt sápadt homlokára.

Oldalra pillantva az öreg kocsist látta, amint Gontram Frida körül szorgoskodik. Fejét csóválja és föltápáskodik.

- Nyakát szegte, - hallotta a szavát.

Mit bánta? - *ő él* - Alraune él - Gyere öreg, vigyük be! - mondta. Megemelte a vállát, mire Alraune felütötte a szemét.

- Jövök, jövök! - susogta - Braun Frankot nem ismerte meg. Aztán visszahanyatlott a feje -

Braun Frank felugrott - szilaj kiáltása hevesen harsogott, megtört a házakon és sok hangra szakadva áradt szét a kertben. - Alraune - Alraune! - Én voltam - én - !

Az öreg kocsis kérges kezét a vállára tette s megrázta a fejét.

- Nem ifiúr. A Gontram kisasszony kiáltott rá.

- De nem az én kívánságom volt? - hahotázott Braun Frank fülsértően. Az öreg arca elsötétült.

- Az én kívánságom volt, - mondta nyersen.

A cselédek gyertyával a kezükben előbújtak házaikból. Lärmáztak, kiáltoztak, nyelveltek, benépesítették a tágas udvart.

Braun Frank szédült, mint egy részeg. Az öreg kocsis karjára támaszkodva támo­lygott be a házba.

- Haza akarok menni, - susogta. - Vár az anyám.

UTÓHANG

Nyár utolja van, a mályvarózsák felütik fejüket. Sápadt-sárga, lila és szelíd rózsaszín szirmaikat lankadtan elszórják.

Mikor kopogtattál, kedves barátnóm, tavasz ébredezett. Mikor a keskeny portán beléptél álmaid kertjébe, gyors kis fecskék istenhozott-at énekeltek a nárciszoknak és sárga kankalinoknak. Kékek és jóságosak voltak a szemeid és napjaid, mint a világoskék glycénák bogyoí, szemenként hullottak a puha szőnyegre: és én lágyan lépkedtem tova verőfényes lugasokon -

Ekkor megjelentek az árnyak. És éjszakának idején kiemelkedett a tengerből az örök bűn. Délről jött, az izzó homoksivatagból. Messzire szétköpte dögvészes lehelletét, kertjeimbe szórta forró szépségeinek fátyolát. Vad testvérem, ekkor felébredt minden bűnre kész, méreggel teli, izzó lelked. Itta a véremet, jajongva felujjongott fájdalmas kínokból és csókos kéjeből.

Vad karmokká fajultak rózsás körmeid, az édes csodák, melyeket kis komornád, Fanny manikűrözött. Hatalmas agyarakká, opálosan csillogó fehér fogaid, utolsó lotyó kemény csecseivé, a hófehér cicák: édes gyermekmellecskéid. Aranyló fürtjeid, mint tüzes viperák sziszegtek. Szemeid, szelíd drágakő-szemeid, melyek megtörik a fényt, mint csendes arany Buddhám ragyogó csillagzafir szemei. Villámokat cikáztak, melyeknek izzó heve leolvaszt minden bilincset az őrületről.

De lelkem tavában aranylótosz nőtt, széles leveleit kiterjesztette a tág felületre és elrejtette a kegyetlen örvényt. A felhősírta ezüstkönnyek, mint nagy gyöngyök ültek a zöld leveleken és ragyogtak a déli napban, mint a csiszolt üveg. Ahol az akácok sápadt hava terült, s most aranyeső hullatja mérges sárgáját - ott akadtam, testvérkém, a szűz bűnök nagy szépségére. És megértettem a szentek vágyait.

A tükör előtt ültem, szeretett barátnóm és ittam a tükörből bűneid bőségét. Nyári délben, mikor te vékony selyemingben fehérlepedőn aludtál.

Más voltál szőke barátnóm, nyájas testvére csendes napjaimnak, mikor a nap kacagott pompás kertemben. És egészen más, szőke barátnóm, vad bűnös testvére forró éjszakáimnak tengerbe bukott a nap és halkán előbújt a

bokrokból a borzalmas sötétség. Én azonban világos napfény mellett is az éj bűneit láttam csupasz szépségben.

A tükör világosított fel, az aranykeretű, ócska tükör, mely annyi szerelmi játékot látott San Constanzo kastélyának tágas erkélyszobájában. Ebből a tükörből ismertem meg a valóságot, a bőrkötésű könyv lapjaiból felpillantva. Ebből a tükörből tudtam meg, hogy az ártatlanság szűz bűne, mindennél édesebb.

.oOo.

- Hogy vannak lények, nem állatok, különös teremtések, akik elvetemedett gondolatok képtelen gyönyöréből fakadtak, - te nem fogod tagadni kedves barátnóm, te nem.

Jó a törvény, jó minden szigorú norma. Jó az isten, aki e törvényeket teremtette és jó az ember, aki tiszteletben tartja őket. De a sátán fajzata az, aki ez örök törvényeket vakmerő kézzel kifordítja ércsarkaiból.

Hatalmas úr segíti: a Gonosz, hogy *a természet ellenére* saját gőgös akarata szerint teremthessen. Egekbe nyúlhat a műve - de mégis összetörik és bukásában maga alá temeti a vakmerő fajankót, aki kigondolta.

.oOo.

Neked írtam testvérem ezt a könyvet. Régi, begyógyult sebeket téptem fel, sötét vérüket összekevertem új kínjaim tiszta friss vérével: gyönyörű virágok fakadnak a vérrel trágyázott talajból. Nagyon is igaz, szép barátnóm, mindaz, amit elbeszéltem - mégis a tükörhöz folyamodtam, kivettem belőle az utolsó megismerések eseményeit, ősi történések régi emlékeit.

Vedd testvérem ezt a könyvet. Vedd egy szilaj kalandortól, aki gőgös bolond volt és csendes álmodozó egyben -

Valakitől testvérkém, aki mellett eliramlott az élet.

Tartalomjegyzék ELŐHANG

ELSŐ FEJEZET

Mely bemutatja, milyen volt a ház, melyből alraune gondolata a világba pattant

MÁSODIK FEJEZET

Mely elbeszéli, hogyan támadt alraune gondolata

HARMADIK FEJEZET

Mely tudunkra adja, miképpen beszélte rá braun frank a titkos tanácsost, hogy alraunét megteremtse

NEGYEDIK FEJEZET

Mely hírül adja, miként lelték meg alra une anyját

ÖTÖDIK FEJEZET

Mely jelenti, kit válabztottak atyának és miként vállalta a halál a keresztapaságot, mikor alraune világra jött

INTERMEZZO

HATODIK FEJEZET

Mely tárgyalja, hogyan nőtt fel a kis alraune

HETFDIK FEJEZET

Mely közli, mik történtek alraune leánykorában

NYOLCADIK FEJEZET

Mely kifejti, hogyan lett alraune úrnő a brinkenek székhelyén

KILENCEDIK FEJEZET

Mely elsorjázza, kik voltak és hogyan jártak alraune imádói

TIZEDIK FEJEZET

Mely ecseteli, hogyan tette tönkre alraune gontram farkast

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Mely visszadja, hogyan ölte meg alraune a titkos tanácsost
INTERMEZZO

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Mely értésünkre adja, hogyan lépett be braun frank alraune világába

TIZENHARMADIK FEJEZET

Mely megemlíti, miként tudta meg alraune wolkonski hercegnőtől az igazságot

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Mely megjelöli, hogyan játszott braun frank a tűzzel és hogyan ébredt fel Alraune

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Mely elmondja, hogyan élt Alraune a parkban

TIZENHATODIK FEJEZET

Mely kihirdeti, hogyan fejeződött be Alraune élete

UTÓHANG